Norge: Nkr. 15,00 inkl. moms. Finland: Mark 14,00. Danmark: Dkr. 20,00 incl. moms.

NR 1/1984
Pris: 13:00 (inkl. moms)

Rocket

Ny rock tidning!

AC/DC

HÖGSPÄNNING

Prince

SEXROCKENS KUNG

DIO

SVERIGEAKTUELLA

LIMAHL

IRON MAIDEN

Frankie

TVÅ JÄTTEAFFISCHER!
BOY GEORGE & KISS!

METALLICA

XTC

W.A.S.P.

766 • 01

HÅRD-ROCK
NÄR DEN ÄR SOM BÄST!

'YOU GOT ME' NY SINGEL!
FINNS OCKSÅ PÅ 12:A MED FYRA LÅTAR!
NI HAR VÄL HÖRT TREATS FÖRSTA DUNDERSINGEL 'TOO WILD'!

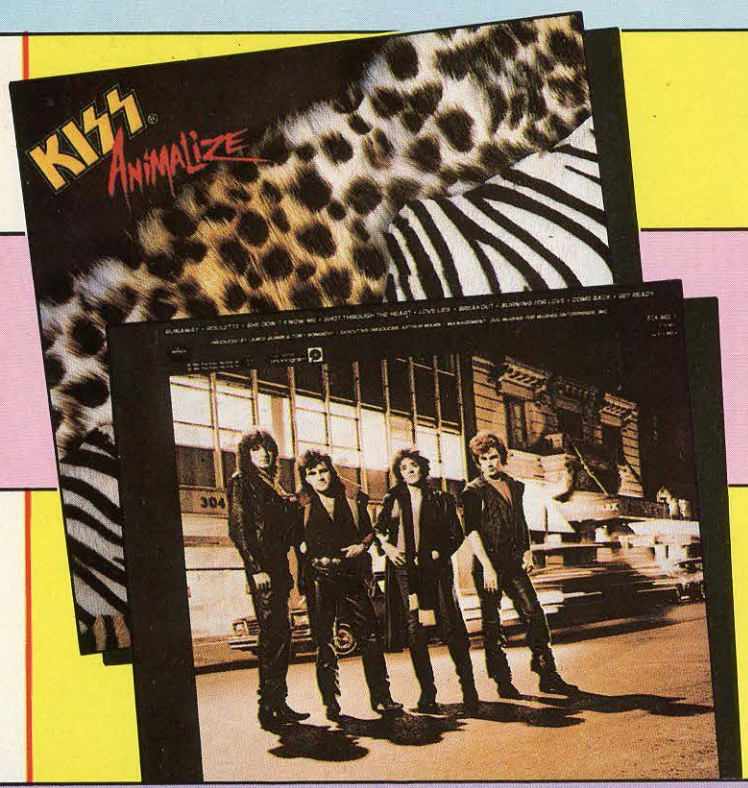

OTROLIGT MEN SANT!
KISS OCH BON JOVI PÅ SAMMA KONSERT I SVERIGE!
DU HAR VÄL PLATTORNA?!

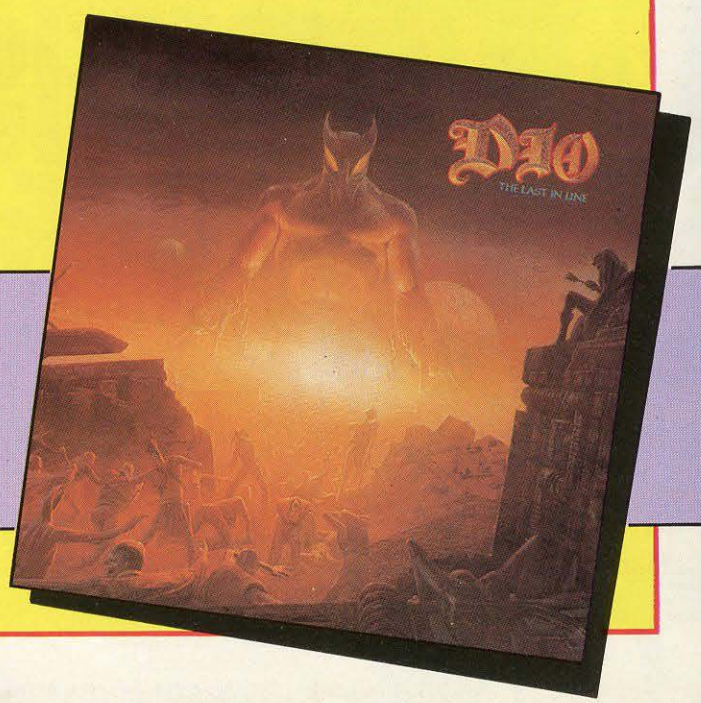

DU SOM HAR SETT DIO PÅ SCEN
VET ATT DET ÄR ENORMT!
DET HÄR ÄR DIOS SENASTE LP,
"THE LAST IN LINE".

PolyGram

Rocket

Du håller just nu i första numret av ROCKET. En tidning för dej som verkligen vill *läsa* om musiken och musikerna.

Vår ambition är inte att åstadkomma en tidning med våra personliga idoler, vi vill veta vad Du tycker. Det är ju ändå för Dig vi gör tidningen. Vi vet att vi är på rätt väg, men vi behöver din hjälp.

Alltså; hur vill Du att din ideal-tidning ska se ut?

Ska det vara mer engelsk pop, mer svart musik, mindre hårdrock, mer sex och våld, mindre bilder och så vidare.

Det är Du som bestämmer. Skicka in kupongen redan idag och du ska se att det ger resultat.

I nästa nummer dyker också ROCKETS klotterplank upp, där du fritt kan säga ditt hjärtas mening. I bästa fall utan att bli åtalad.

Vi ska också ha en avdelning för Dig som vill sälja köpa, byta eller söka någon eller något. Så välkomna med några präntade rader.

RÖSTFLÄRP

JAG ÖNSKAR FLER BILDER PÅ.....

.....

JAG VILL HA FLER ARTIKLAR OM.....

.....

SOM AFFISCH SER JAG HELST.....

BÄST I ROCKET No 1 VAR.....

NAMN.....

ADRESS.....

POSTNUMMER.....ORT.....

Riv gärna sönder tidningen och skicka lappen till: ROCKET, Industrigatan 4B. 112 46 STOCKHOLM.

CULTURE CLUB

ROCKET presenterar här del ett av den fullständiga historien om CULTURE CLUB.

IRON MAIDEN

Bruce kommenterar nya plattan och ROCKET tittar närmare på Heavy Metal och IRON MAIDEN i Polen.

PRINCE

Den svarte rockkungens väg mot framgång som musiker och skådespelare

KISS

KISS nya sättning bjuder på många, fina överaskningar. Senaste LP:n är en liten pärla.

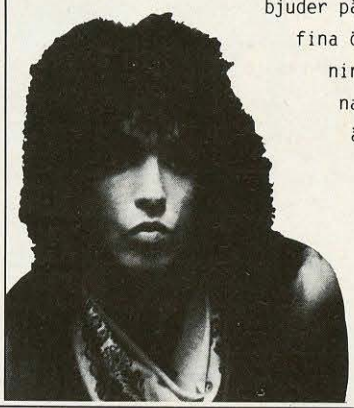

Chefredaktör: Henrik Holm
Ansvarig utgivare: Bengt Lenberg
Grafisk formgivare: Bengt Grönkvist
Redaktör: Anders Tengner
Skribent: Annika Sundbaum-Melin
Skandinavisk förlagschef: Lau Laursen (Köpenhamn)
Rocket utges av TRE-MAG Sweden AB, Industrigatan 4 b, 112 46 Stockholm tel: 08-54 17 50 För insänt, ej beställt, material ansvaras ej. Vid eventuell beskattning av vinster i tidningens tävlingar svarar pristagaren själv för denna kostnad.
Sättning: Melanders Fotosätteri, Stockholm.
Repro och tryck: Scandicolor & Naper.

DIO 4
KISS 7
LIMAHL 8
METALLICA 12
W.A.S.P. 15
IRON MAIDEN 16
TOP SECRET 21
CYNDI LAUPER 23
CULTURE CLUB 24
FRANKIE GOES TO HOLLYWOOD 26
XTC 28
PRINCE 30
FESTIVALRAPPORT 32
VAN HALEN 36
MÖTLEY CRÜE 38
AC/DC 39
PY, DAN & RAJ 46

RONNIE

Ronnie James Dio — mästermagiker och härskare på hårdrocktronen är åter Sverigeaktuell. ROCKET har träffat honom.

DIO är tveklöst en hårdrockhistorisk sensation. Redan med debutplattan "Holy Diver" stod gruppen högt i kurs hos nästan alla metallälskare.

Receptet var enkelt men genialiskt. Ronnie tog helt enkelt kunskaperna och erfarenheten ifrån sina tidigare grupper Elf, Rainbow och Black Sabbath, och smakade varsamt av med starka kryddor från Jimmy Bain, Vivian Campbell, Vinny Appice och Claude Schnell.

Ursprungligen var Claude endast anlitad som utfyllnadsmusiker på scenen. De klaviaturpartier som återfanns på "Holy Diver" sköttes av Ronnie och Jimmy. Men ju mer tiden led, desto mer växte Claude in i gruppen och har nu fått en fast förankrad plats — både på scenen och i gruppen.

Ronnie förklarade förra året att DIO från början var en komplett enhet som bestämt sig för att hålla ihop. Det skulle inte bli ett evigt hoppande av musiker fram och tillbaka. DIO skulle vara en grupp man kunde identifiera sig med. Samma sättning på varje platta alltså.

Så ser det också ut att förbli. DIO har inga som helst planer på att spricka; tvärtom ser de mycket ljust på framtiden. Och varför skulle de inte det? Sällan har någon rönt framgångar av liknande slag, och Ronnie är både glad och tacksam för det.

Och nöjd!

Nöjd med att hans envisa kamp gett resultat. Nöjd med att kunna hånle lite åt en bransch som inte trodde särskilt mycket om DIO som grupp för bara två år sedan.

I USA pressades ursprungligen 10 000 exemplar av "Holy Diver"; en skrattretande liten siffra med tanke på att guldskiva ligger på 1 000 000 enheter. Det var skivbolaget Warner Brothers som var ytterst tveksamt till något som inte lät kommersiellt för fem öre.

Europa hade naturligtvis insett styrkan hos DIO. Polygram som har rättigheterna här stödde gruppen till 100 procent redan från början.

— Du visste, jag visste och hela Europa visste, skrattar Ronnie. Men USA vågade minsann inte! Dom var inte riktigt medvetna om vad dom hade. Endast två personer på Warner stödde oss. Det är dom vi nu jobbar intimt tillsammans med. Dom insåg att DIO var ett förbaskat bra band, och till slut kunde vi också hånle lite åt tvivlarna. Det kändes bra för oss — och för dom som stödde oss.

De 10 000 exemplaren av "Holy Diver" sålde naturligtvis slut i ett nafs. Efterfrågan blev enorm. Slutet är inte nått ännu, men den senaste officiella rapporten pratar om siffror runt 800 000 sålda plattor. DIO:s nya LP, "The Last In Line", skeppade guld redan första veckan.

— När vi började kändes det för jävligt, suckar Ronnie. Jag visste ju hur bra DIO var. Vi jobbade helt själva, och förlorade en massa pengar på dyra turnéer. Plötsligt gick det upp ett ljus för Warner, och nu öser dom pengar över oss. Vår förra video ,"The Last In

Line", till exempel, kostade mer än någon annan i Warners historia.

När samtalet glider över på video får Ronnie en elak blick i de annars så snälla ögonen:

— Har du sett den? undrar han.

Nej!

— Det lär du nog inte heller få göra. Det är helt idiotiskt, men Europa anser den vara för våldsam. Vansinnigt! Det är en ren fantasihistoria. Visst förekommer det slagsmål — en hel del faktiskt, men dom som får på pälsen är inte människor. Dom är fantasifigurer; onda ting. Vi sysslar inte med kvinnor i kedjor och en massa blod. Jag är verkligen förbannad på dom som beslutat stoppa den!

Ronnie berättar vidare att ännu en video är färdigproducerad. Det är "Mystery", som nu släppts på singel till Ronnies stora förtret.

— Det är sorgligt, men jag var tvungen att låta skivbolaget få sin vilja fram nån gång. Det här är ju trots allt nåt vi gör tillsammans. Dom ville prompt släppa "Mystery" som singel *innan* LP:n, men det vägrade jag. "Mystery" är inte representativ för varken LP:n eller gruppen. Jag tillät att den släpptes som singel *efter* "The Last In Line", som skickades ut som radiopromo.

— Att "Mystery" överhuvudtaget finns med på plattan beror på att resten av bandet ville det. Det är ingenting jag är stolt över, men nu finns den där, så nu måste vi spela den live.

Ronnie något av det mest avancerade som lämnat USA.

— Iron Maiden har en liknande show, men dom kommer att få jobba hårt om dom ska bräcka oss.

Sommarturnén i USA blev väldigt framgångsrik. Whitesnake var förband på första hälften, men åkte sedan till Japan och då tog Twisted Sister vid.

— Nu är Whitesnake tillbaka i USA, säger Ronnie. Som förband till Quiet Riot - vilket gapskratt! Quiet Riot är ett skämt.

En hel del festivaler har DIO dessutom tagit sig an. I Västtyskland och Österrike fanns de med på Monsters Of Rock, och i Paris var de huvudattraktion på Breaking Soundfestivalen.

— Tillsammans med Ozzy, skrattar Ronnie. Han är också ett skämt. I USA hade han en docka på scenen som dom hängde. Gissa vad han kallade den? Ronnie! Det är sorgligt att se att så duktiga musiker backar en så pass taskig sångare, för han kan inte sjunga. Däremot är han bra på att se ut som Benny Hill!

Det märktes tydligt att relationerna inte är de bästa mellan Ronnie och Ozzy. I Karlsruhe, Västtyskland, var DIO tänkt att spela strax innan Van Halen, det vill säja efter Ozzy. Det vägrade Ozzy, så till slut blev spelordningen omvänd.

Men Ronnie pratar sällan illa om sina konkurrenter. Han är tjänis med de flesta i branschen, och han undviker helst att kommentera över huvud taget. Samtalet

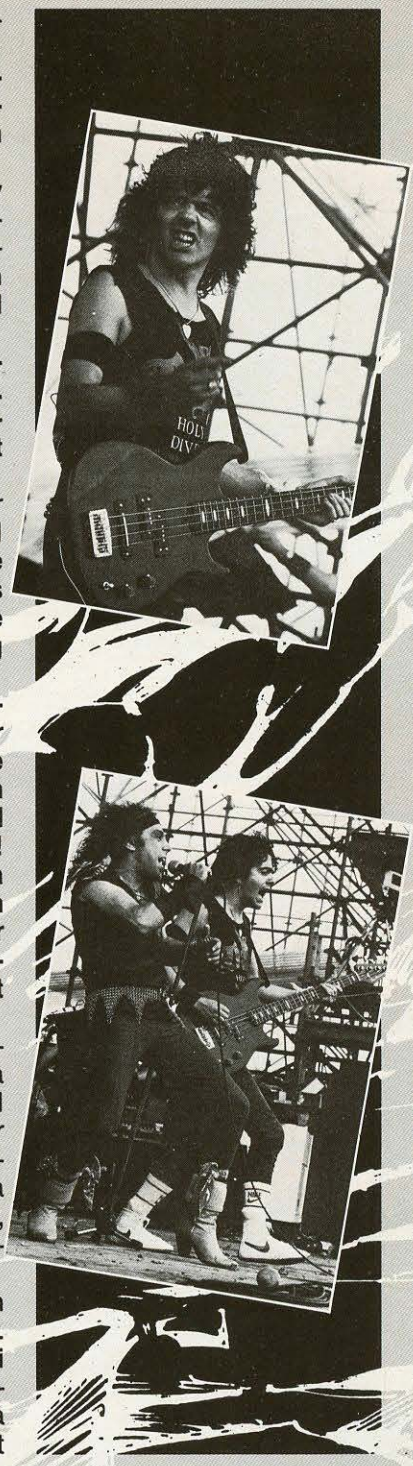

glider över på producenter.

— Martin Birch, som vi använde, är ingen producent. Jag är producent. Jag kan komma med kritiska och konstruktiva åsikter och idéer. Jag kan visa hur saker ska spelas, det inger respekt. Jag kan dessutom sjunga. Det är att producera. En kille som bara sitter vid mixerbordet och säger: "Okej, grabbar. Bråka inte nu. Jag ska nog fixa ljudet här . . ." han är ingen producent. Hädanefter rör ingen vid min musik.

När vi återvänder till DIO och bakgrunden till Ronnies succéer stöter vi på The Beatles.

— The Beatles var mina hjältar, säger han. — När jag var ung lyssnade jag väldigt mycket på dom. Jag började spela trumpet när jag var fem år, men när jag förstod vilken sorts musik jag ville spela insåg jag att jag valt fel instrument. Då blev det bas istället, och det händer fortfarande att jag plockar upp Jimmys bas och jammar lite.

— Gitarr gillar jag däremot att spela. Jag har gjort riffen till "Eat Your Heart Out","We Rock" och "Evil Eyes". Jag måste känna att jag är lika duktig som dom andra i bandet.

— Hur ska jag kunna vara kapten på skeppet om dom andra inte respekterar mej? Nu vet dom att jag oftast har rätt, så våra diskussioner blir inte särskilt vilda.

Ronnie styr DIO med järnhand, men han är rättvis. Allt som oftast är han idel vänlighet och hänsynsfullhet, men emellanåt brinner det till i ögonen, och den slipade, stenhårde affärsmannen Ronnie lyser igenom.

— Det är bara rätt, säger Claude Schnell. DIO är Ronnies band. Han är den naturlige ledaren, och eftersom hans åsikter är sunda finns det ingen anledning att bråka. Vi har alla ett finger med i besluten, men sista ordet är hans. Om han inte vore så hård som han är, skulle vi förlora respekten.

Ronnies attityd har gett honom många vänner, men när någon försöker utnyttja honom tar det hus i helvete. Ryktet går att vår landsman Yngve Malmsten (Okej, Yngwie Malmsteen då) gått och

— KAPTEN PÅ SKEPPET

DIO

Dio öppnar fortfarande konserterna med "Stand Up And Shout" som går direkt in i "One Night In The City". Därefter följer "Mystery" som kontrasterar skarpt mot nästföljande låt:"Egypt(The Chains Are On)".

Det är den låten som lämnat inspiration till Dios nya scendekoration. Backdrop och trumpodium går i egyptisk anda, med pyramider och sfinxer som centralmotiv. Det är sannerligen mycket påkostat och enligt Ron-

Anders Tengner — Text & Foto

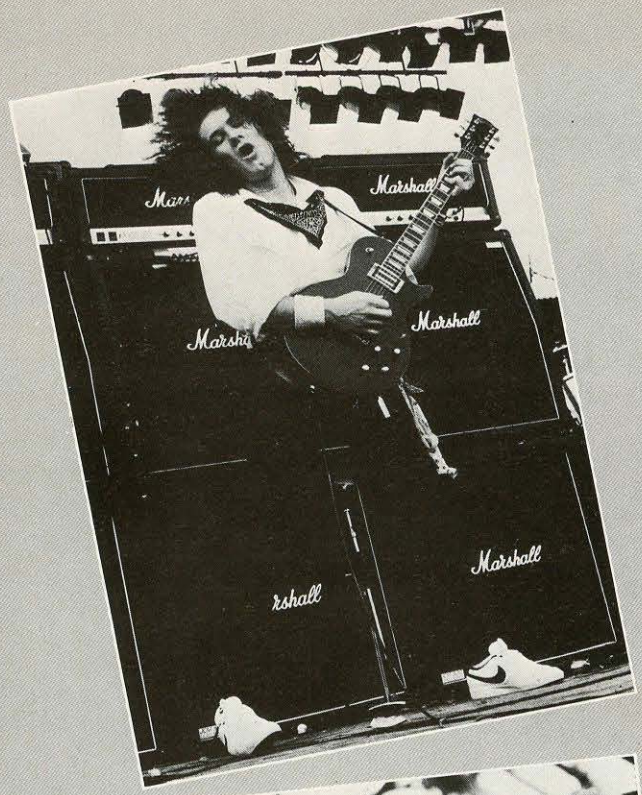

Vivian Campbell skäms över sitt spel

skrytit om en plats i DIO vid ett tidigt stadium.

— Helt fel! Jag blir förbannad på alla som kommer och påstår att dom varit med i DIO. Jag har till och med hört att Jake "The Weasel" E. Lee gått omkring och sagt att: "Jag var minsann med i DIO, men slutade av personliga skäl". Det är rent, förbannat skitsnack! Mitt första och enda val av gitarrist var Vivian Campbell. Ingen annan! Viv är världens bäste. Nu, när DIO är ett begrepp kommer dom och försöker rida på vår berömmelse. Dom kan dra åt helvete!

Ronnie talar ständigt om Viv som en ypperlig gitarrist, och visst har han rätt. Viv har utvecklat en egen spelteknik och lämnat de gamla Gary Moore-influenserna. Men själv har han inte särskilt mycket till övers för sina talanger.

— Inte är jag särskilt bra. Jag hoppas folk lyssnar på mitt spel, men själv skäms jag när jag hör det jag gjort. Det finns ingenting jag är stolt över. Gary Moore kan spela. Där hittar du en komplett gitarrist.

Viv har utvecklat en teknik som Ronnie gärna kallar för "Spiderhopping". Det innebär att han klättrar med fingrarna över halsen som en spindel. Resultatet blir en intressant blandning av toner som hänger ihop musikaliskt, men som nästan uppfattas som tonfel.

— Jag lärde mej mycket om skalor när jag var liten. Det har jag haft stor nytta av.

Minst uppmärksammad i bandet är organisten Claude Schnell. Han vet faktiskt inte själv om han är med i DIO på allvar eller inte. Han hoppas det, och av allt att döma ser det ut som om DIO är en kvintett.

Claude kommer ursprungligen ifrån Rough Cut där han spelade ihop med Jake E. Lee. Han träffade Ronnie på en julfest och fick honom att producera Rough Cuts demotape. I samma veva omkom Ozzys gitarrist Randy Rhoads, och Jake fick chansen.

Claude blev tillfrågad om att gå med i Hughes/Thrall som behövde en organist, och det blev slutet för Rough Cuts första sättning.

Efter inspelningarna av "Holy Diver" ringde Ronnie upp Claude och frågade om han var intresserad av att spela keyboards med DIO på turné. Det skulle i så fall ske ifrån en plats bakom scenen. DIO var då en kvartett.

— Jag frågade nästan hur mycket jag skulle betala för att få chansen, berättar Claude. Jag har varit Ronnie Dio-fan sedan Elf-dagarna, Fortfarande ser jag på Ronnie som 40 procent musiker och 60 procent fan. Det är helt fantastiskt att få spela i det här bandet.

Vinny Appice är bror till legenden Carmine, och den trumslagare som Ronnie tog med sig ifrån Sabbath.

Jimmy Bain kommer närmast ifrån Wild Horses, Rainbow och Harlot. Jimmy är mycket glad i flaskan, och ibland är det ett under att han över huvud taget är medveten om hur en bas ser ut. Ronnie rankar dock honom som en av rockvärldens säkraste basister.

— Hela DIO består av så kompetenta musiker att jag inte tvekar en sekund att kalla oss ett av världens bästa band.

Framtiden för DIO är därför så ljus den kan bli. Med en oerhört stark LP, "The Last In Line", bakom sig, ger de sig ut på ett korståg över världen. Den här svängen kommer att omfatta både USA, Japan, Europa, Alaska, Hawaii, Thailand och Hong Kong.

Nästa år ser vi dom förmodligen som "Headliners" på Castle Donington-festivalen. Är sedan steget särskilt långt till världsherravälde?

Knappast!

DE DJURISKA DRIFTERNA TAR ÖVER!

Efter framgångarna med "Lick it Up har Kiss kommit tillrätta med sitt nya liv utan smink.

Det har dock skett förändringar i leden. Triste Vinnie Vincent (Tja, egentligen hette han ju Vincent Cusano) har fått en välplacerad fot i stjärten och försvunnit ur gruppen.

Vinnie var aldrig någon ersättare för Ace Frehley. Hans opersonliga spel kolliderade olyckligt med Gene Simmons och Paul Stanleys varsamma insatser. Eric Carr fyllde skickligt ut platsen bakom trummorna i Peter Criss ställe, men Ace behövde en strängbändare av yppersta klass för att inte saknas alltför bittert.

Det nya valet föll på Mark Norton, en konstigt nog helt okänd, kalifonienfödd kille som behärskade de sex strängarna till fullo.

Han spelade tidigare i Dali tillsammans med sångaren David Donato som numera kan höras i Black Sabbath. Dali spelade in ett demotape, och även om de inte lyckades tillsammans blev ju resultatet tillfredsställande för åtminstone två av killarna.

Sin vana trogen kunde Gene och Paul knappast acceptera Marks släktnamn. Han blev offer för en hel rad namnförslag innan efternamnet St: John bokades. Glöm således Norton. Det är enbart till för passkontrollanterna och Marks närmaste vänner.

Kiss trädde in i en ny musikalisk era i och med "Creatures Of The Night" där all mjäkpop var som bortblåst. Istället satsades det på tunga gitarrer, elakt basspel och hammrande slagverk. "Lick it Up" fortsatte trenden och nya plattan "Animalize" ligger inte särskilt utanför ramarna.

Förmodligen evigt borta är den grupp som gav oss "Hotter than Hell", "Alive 1" och "Destroyer". "Nya" Kiss har föga gemensamt med de tidiga plattorna.

Men det låter inte för den skull illa. Tvärtom. Kiss är kompetenta metallmakare som aldrig nekat sig en hållbar, lite kommersiell refräng.

Gångbara låtar på "Animalize" är utan tvekan "Heaven's On Fire", "Thrills in The Night" och "Burn Bitch Burn". Den förstnämnda ett singelval och den senare en låt som faktiskt snuddar vid svunna tider.

En markant skillnad är dock snabbheten och tyngden i materialet. Här finns ingen utpräglad pop som t ex "Lick it Up". Låtarna körs utan kompromisser, och det kanske är ett resultat av Paul Stanleys produktion. Det här är första gången Kiss inte använder sig av en utomstående producent.

Det är dessutom, som sagt, premiär för Mark S:t John.

Mark trädde in bandet på ett relativt sent stadium och hann inte färga musiken riktigt som var tänkt.

Paul Stanley har talat mycket positivt om Mark, och visst överraskar han stundom med ett snabbt, men samtidigt melodiöst och stämmningsfullt gitarrspel.

Fortfarande saknas Eric Carrs stämma i solomikrofonen. Det har pratats hit och dit om hurvida han skulle få chansen, men ännu verkar det vara Paul och Gene som har monopol.

Tveklöst är de stommen i gruppen. Med nöd och näppe klarade de av det dubbla medlemsbytet, men skulle duon Stanley/Simmons spricka återstår nog knappast mer än några vattniga läppavtryck ifrån den en gång i tiden så mäktiga kyssen.

AV ANDERS TENGNER.

LIMAHL

VAD HADE HAN EGENTLIGEN GEMENSAMT MED KAJAGOOGOO?

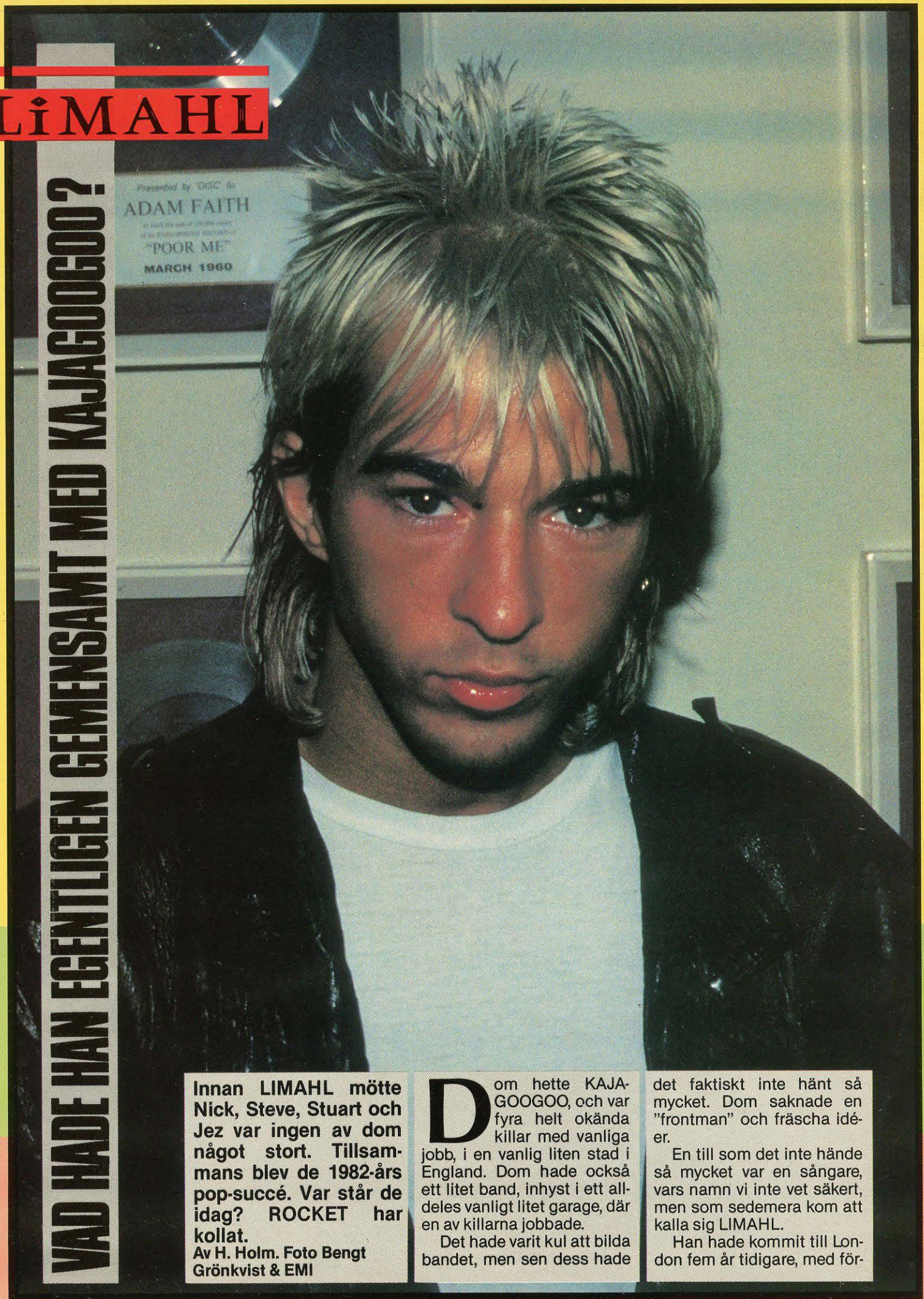

Innan LIMAHL mötte Nick, Steve, Stuart och Jez var ingen av dom något stort. Tillsammans blev de 1982-års pop-succé. Var står de idag? ROCKET har kollat.

Av H. Holm. Foto Bengt Grönkvist & EMI

Dom hette KAJAGOOGOO, och var fyra helt okända killar med vanliga jobb, i en vanlig liten stad i England. Dom hade också ett litet band, inhyst i ett alldeles vanligt litet garage, där en av killarna jobbade.

Det hade varit kul att bilda bandet, men sen dess hade det faktiskt inte hänt så mycket. Dom saknade en "frontman" och fräscha idéer.

En till som det inte hände så mycket var en sångare, vars namn vi inte vet säkert, men som sedemera kom att kalla sig LIMAHL.

Han hade kommit till London fem år tidigare, med för-

hoppningen att kunna göra karriär som sångare.

Utan framgång hade han sjungit i rockband, reaggeband snällpopband, hårdpopband osv. Men inget av dom hade några förutsättningar att bli något, så LIMAHL blev aldrig länge i ett band.

Trött på allt kringfnattande satte han in en annons i en tidning:

— Jag är 24 år, låtskrivare, sångare och jag ser bra ut. Jag söker seriöst satsande band. Hör av er till etc.

Annonsförsöket slog inte vidare väl ut. Folk tålde inte att han skrivit "ser bra ut!", utan han blev väckt mitt i natten av folk som ringde till honom och skrek :"Jävla f**ta!", och liknande.

— Jag ville bara göra klart min inställning, förklarar han för Rocket, och han kan fortfarande inte fatta varför folk blev så upprörda. Trött på obscena telefonsamtal for han på semester till USA två veckor senare, och då hittade Nick Beggs, annonsen av en ren slump. Nick, som alltså var basist i det lilla vanliga garagebandet. Han och de övriga bestämde sig för att det här var killen de behövde.

När de två veckorna var över fick Nick äntligen tag på LIMAHL, och dom bestämde sig för att försöka nå ära och berömmelse tillsammans.

LIMAHL tog tåget till bondhålan, som förresten heter Leighton Buzzard, och möttes på stationen av Nick och gruppens unge manager, den 24-årige Patrick.

LIMAHL inhystes först hos managern, och när inte det gick längre, hos Nick och hans flickvän.

Första gången gruppen skulle repa minns LIMAHL att Nick log som en sol mot honom så fort han tittade på honom.

LIMAHL blev först lite konfunderad och undrade om Nick blivit kär i honom, men förstod senare att det bara var Nick som ville vara vänlig.

Kära i varandra eller inte, kombinationen av LIMAHL, Nick, Steve, Stuart och Jez var mycket lyckad. Gruppen vinyldebuterade med en pyttig singel, pressad i begränsad upplaga.

— Ungefär så begränsad man överhuvudtaget kan pressa upp något i, 200 ex, flinar Steven, då vi pressar honom på antalet.

Efter att ha sålt den, vilket bör ha gått tämligen fort, fick LIMAHL kontakt med inte helt okände Nick Rhodes, på Embassy Club i London. Nick var gäst och LIMAHL var kypare. Nick fick i alla fall en tape med KAJAGOOGOO och tog den till sitt skivbolag, EMI, som skrev kontrakt med gruppen.

En extremt gullig popsingel spelades in och genombrottet var ett faktum.

Till"Too Shy" serverades också en gullig image. Gossarna såg söta ut, hade pärlor, snäckor och annat krafs i håret. Rökte inte drack inte och svor knappt.

När det sedan visade sig att två av dem, Nick och Steven, var konfirmerade stampade promotorerna snart fram en image av dom som religiösa också. Fru Fortuna log mot dom och guldskivor rasade in från alla världens hörn.

På hösten 1982 gav de sig ut på sin första Englandsturné som förband till Fashion. Även bland publiken gjorde de stor succé, och den som gick hem bäst var LIMAHL.

Det är egentligen lite märkligt, eftersom han vare sig är lång, muskulös eller ser ut som Richard Gere.

Tvärtom, har han stor näsa, bred mun och är bara 1.66 lång. Men han har en enorm charm och en naturlig sexig utstrålning. Sina flickvänner, om han har några, håller han i bakgrunden. Dom finns aldrig att se kring honom på turne' eller i studio.

Singeln följdes av en LP, som också den blev en lysnade framgång. Även den var mjukpoppig, trallvänlig och begåvat skriven.

Fansen älskade den och kritikerna hatade den. KAJAGOOGOO lyckades nästan sätta nytt rekord i att bli utskällda i pressen.

Det sades att de bara gjorde musik för hitlistorna och inte hade några musikaliska kvaliteter. Ingen musikskribent med självaktning vågade medge att han gillade KAJAGOOGOO.

Det är visserligen mycket svårt att tillfredställa kritiker, men faktum är att det nog är ännu svårare att få en platta

KajaGooGoo:s manager sparkade LIMAHL

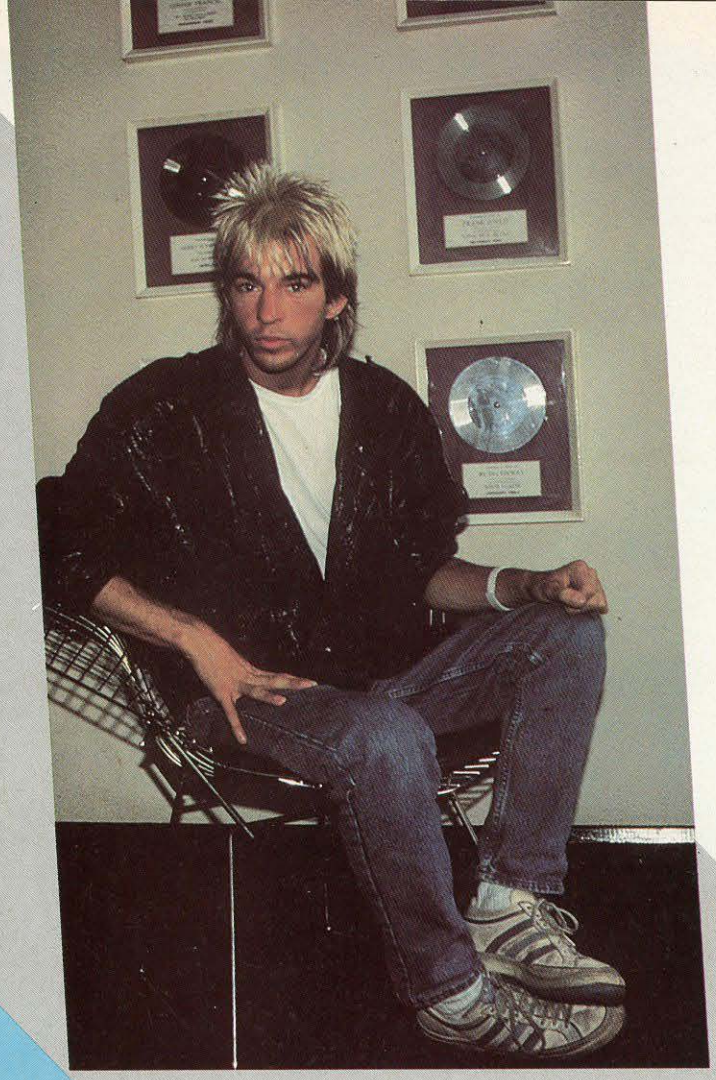

som hamnar etta på Englandslistan. Det är en vanlig missuppfattning att det skulle vara enkelt att skriva mjukpop som säljer bra.

Mitt i alla framgångar blev plötsligt LIMAHL utslängd. Det var managern som sa åt dom övriga att han tänkte lägga av om inte LIMAHL fotades. Och eftersom managern var gammal kompis till dom fyra ursprungliga i bandet, och LIMAHL var nykomlingen, så fick han foten.

— Patrick var ju en trevlig kille i och för sej, men han var oerfaren och jag tyckte inte att han klarade av det han skulle göra och det försökte jag förklara för dom övriga, berättar LIMAHL för Rocket.

Resultatet blev återkommande bråk som ledde till att managern fixade ut honom.

Några som borde blivit glada över denna utveckling, förutom Patrick, var EMI. Dom hade skrivit kontrakt med en liten okänd grupp och nu satt dom plötsligt där med en stor känd grupp och en stor känd soloartist!

Glädjen lär dock ha avtagit lite då dom hörde det material deras gamla grupp tänkte spela in och hälla vinyl över.

Det var inte så mycket som förändrats musikaliskt. Tillräckligt för att det inte skulle gå att avfärda gruppens musik som meningslös pop, men också tillräckligt för att plattan, som hette "Island",inte skulle bli någon ny listetta. Det blev den inte heller.

KAJAGOOGOO:s version av varför LIMAHL sparkades skiljer sig litet från LIMAHL:s egen. Där nämns inget bråk och ingen manager, däremot påpekar gruppen att man gick åt olika håll musikaliskt. «Det« skulle enligt Nick varit det stora skälet.

Om det var ett av skälen eller inte är betydelselöst, klart är att KAJAGOOGOO ville bli accepterade av kritikerna som musiker och att LIMAHL ville fortsätta att göra den musik gruppen gjort tidigare. Stuart om "Island".

— Vi har nått så långt nu att vi vill visa att vi kan mer än bara göra söta hitlåtar. Vi har liksom vuxit ifrån den poppiga popmusiken.

Rocket: Betydde LIMAHL mycket för ert tidigare popsound?

— Ja, det var han som var bandets mest entusiastiska popfaktor. Vår nuvarande musik måste man lyssna på. Det innebär inte att vi tycker det han gör är dåligt, eller så, men vi har som sagt tröttnat på lättpop.

Efter att ha sparkat LIMAHL, berättat i pressen att dom tänkte bli seriösa musiker, slängde gossarna fjädrar och snäckor på sophögen och gick och klippte sej ordentligt. Sen försvann dom in i studion.

Dom tog med sig en del mässingsblås, och lite jazzinfluenser. Men som sagt resultatet (LP:n "Island") blev inte revolutionerande nytt. Så här säger LIMAHL om det.

— Jag har hört plattan och jag tycker inte att det är någon större skillnad på det hela taget, den är kanske litet mer jazzinfluerad, men den är inte tyngre, som dom sa att den skulle bli.

I skrivande stund har KAJAGOOGOO just avslutat en turné i Polen. Om dom vunnit lika många kritiker som dom förlorat fans låter vi förbli en öppen fråga. Bandet går i alla fall sin väg och LIMAHL sin. Och dom lär nog inte komma att korsa varandras igen.

Egentligen är det inte konstigt att dom gick olika vägar. Trots LIMAHL:s ord om att det inte fanns några egentliga musikaliska meningsskiljaktligheter, så var Nick, Steve, Jez, och Stuart å ena sidan och LIMAHL å den andra, mycket olika.

LIMAHL är frimodig, har inte en massa hemligheter, under det att dom fyra ursprungliga tänker sig noga för innan dom öppnar munnen.

Och när dom äntligen gör det tittar dom osäkert på varandra hela tiden. Dom är också mycket rädda om sin image, vill inte ställa upp på fotografering för att dom har fel kläder på sej, osv.

LIMAHL har ständigt tre dagars skäggstubb (är det kanske en image i sig?) och bryr sig inte om att han inte har scenkläderna på. När han lämnade KAJAGOOGOO kom också hans äkta jag tydligare i dagen.

En musiker ska tänka på publiken, inget annat

Han är inte kristen för fem öre och han röker. Men han försöker sluta och under intervjun lämnar han cigarretterna i ett annat rum, för att dom inte ska bli för många. Nick & c:o är också mycket förtegna om sin bakgrund, det är inte LIMAHL.

Han är en gruvarbetarson från Manchester, 25 år gammal (Nej han skäms inte för sin ålder heller!). Han har två bröder och en syster. Eftersom tjockleken på engelska gruvarbetares lönekuvert inte är mycket att hurra för så var hans familj ganska fattig. Men inte utfattig, det ska inte bli någon rännstensungesaga det här.

Unge LIMAHL, som förmodligen hette något i stil med Hamill på den tiden (sätt sista l:et först och läs det baklänges), var mycket förtjust i "modern soul", svart soulmusik för en vit publik. Den musiktypen var ganska poppis i Manchester i mitten av 70-talet. LIMAHL minns att han brukade gå på en klubb som hette "Wicked Casino Club", där man spelade mycket sån musik.

— Till det stället gick folk faktiskt i första hand för musiken, inte för att träffa flickor, förklarar han småle-

ende.

Vid 16 års ålder visste gruvarbetarsonen att han i alla fall aldrig skulle bli gruvarbetare och eftersom han inte ville bli något annat heller i Manchester, så lämnade han hemmet och for till London. Där blev han frisörlärling.

— Men som lärling tjänar man skrattretande lite pengar i England, så jag slutade.

Hur långt kom du?

— Jag tog nästan mästargrad.

Efter det trasslade han sej fram på småjobb och tog pianolektioner. Lite visste han då om hur stor användning han skulle få för dom. Idag skapar han alla låtar genom att klinka på piano, eller om dom bara dyker upp i huvudet så tar han ut dom på lämpligt klaviaturinstrument.

— Två dagar före min 19-årsdag introducerade en tjej mej för en teateragent, och jag fick jobb på en teater och en julmusical. Jag vet inte om ni har sådana i Sverige, men här är dom i alla fall mycket populära.

Flera shower följde därpå och sen blev det också en roll i ett morddrama av Agatha Christie. Där spelar LIMAHL 16-årige Dennis, misstänkt för mord. Naturligtvis är han oskyldig.

Även om LIMAHL tyckte att det var kul med skådespeleri så var det sjunga han ville. Han trasslade med flera småband, men hans medmusikanter var, som sagt, alltid för lata eller för dåliga för att han skulle tro på bandet. Sen var det då dags för den LIMAHL:ska annonsen.

Nu har han alltså släppt sin första LP, och till skillnad från KAJAGOOGOO så bryr han sig inte ett dugg om vad kritikerna ska tycka, det enda som intresserar honom är vad fansen tycker.

— Som musiker borde man inte bry sej så mycket om vad en handfull proffstyckare, på en handfull musiktidningar tycker. Det spelar egentligen ingen roll om dom inte gillar musiken. Har någon haft en låt som toppat listorna flera veckor i rad så har den eller dom bevisat sin klass som musiker.

— Jag är glad idag att jag blev utslängd, jag hade inte velat göra vad dom (KAJAGOOGOO) gör idag. Missuppfatta mej inte! Jag tycker inte det är dåligt, jag tycker bara inte det passar det band vi hade.

Tror du att man kan göra musik som både kritiker och publik gillar?

— Det är klart att det går, det finns ju dom som lyckats, men det är mycket svårt. En del kommer alltid att gilla dej vad du än gör, andra kommer alltid att hata dej, vad du än gör.

Vad tycker LIMAHL då om KAJAGOOGOO:s tal om att dom utvecklas, men inte han?

— Alla utvecklas väl alltid, och det kan man göra utan att försöka ändra stil.

Pratet om att han bara är en idol som småflickor gillar bekymrar honom inte heller nämnvärt.

— Jag har många äldre i min publik också, och jag tror nog att jag nu bevisat att jag är en 25-årig artist med kontroll på vad jag gör och inte någon skivbolagssprattelgubbe.

Så under det att KAJAGOOGOO ser gravallvarliga ut på nästan alla pressbilder och klär sej oklanderligt och gör sitt bästa för att verka seriösa, så är LIMAHL klädd i jeans, gympadojor och en slafsig skinpaj. Han är alltid skäggig och har oftast en cigarrett i mungipan.

Hans nästa steg blir att sätta ihop ett band och ge sej ut och spela. Han gillar att jobba på det sättet och då turnélivet blir påfrestande slår han sej ner i något stillsamt hörn för att meditera.

Vid 19-års ålder träffade nämligen LIMAHL en indisk guru och honom har han hållit sej till. Men det vore en överdrift att säga att LIMAHL är religiös, det enda som verkar intressera honom är det faktum att gurus religion kräver att man är vegeterian.

För oss i Sverige återstår det bara att hoppas att han hittar hit, och då stå beredda med salladshuvuden, gurkor och tomater.

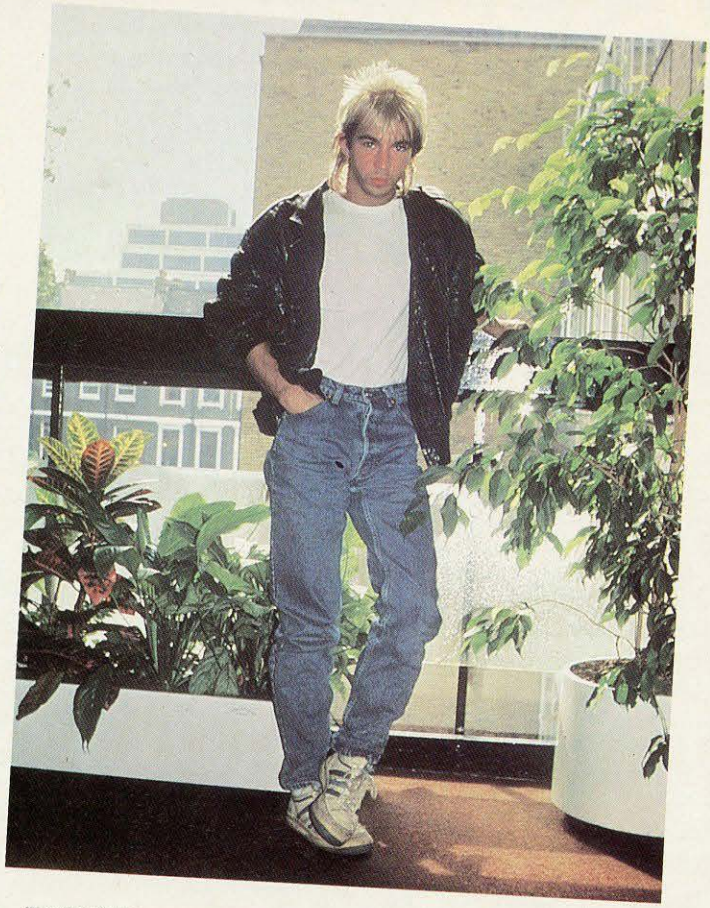

"Vi är inte speciellt religiösa."

På 1970-talet fanns det två klart olika sorters hårdrock — den amerikanska och den brittiska.

Britterna levde ett hårdare liv med större arbetslöshet och lägre löner. Deras hårdrock blev också mer kompromisslös, hårdare och tyngre. I USA där lönerna var högre och folket välmående fanns inget behov av kompromisslös och brutal hårdrock.

Där ville folk ha mer trallvänlig och glad rock. (Åtminstone är det den förklaring Biff Byford och Joe Lynn Turner givit till att det lät olika.) Sminkrock och texter om att festa och dansa hela natten karaktäriserade transatlanternas hårda musik.

Idag har engelsmännen glömt hur man gör äkta Heavy Metal. Återväxten är obefintlig.

Det är istället de amerikanska banden, med New York-gängen Manowar, Exciter och Hellstar i spetsen som står för det hårdaste inom branschen.

Dom och ett Los Angelesband: METALLICA.

Vi hittade dom i baren (var annars) på Hotell Novotell, i Paris. Den mest pratsamme av dom är Lars. Han visar sig också komma ihåg sin danska alldeles utmärkt, men för att alla ska förstå, så berättar han om bandets historia på engelska.

— Att vara från L.A. och spela våldsmetal var inget vidare, kommenterar Lars Ulrich.

— Det var bara Van Halen och Quiet Riot som gällde. Vi har aldrig gillat sån musik, den är för mesig. Det gick alltså ärligt talat inget vidare för oss där i början.

I början ja, det var i november 1981. Då bildade trummisen Lars Ulrich (nyligen inflyttad till L.A. från Danmark) och kompgitarristen James Hetfield bandet.

Giggen på alla L.A:s pubar gav inte mycket, vare sig i pengar eller gott rykte. Så killarna tog pick och pack och for norr ut till gamla hippie-staden San Francisco.

— Där var situationen mycket bättre för hårdrock, så vi bosatte oss där, avslutar Lars.

En mörk kväll då killarna var ute på pub och svingade en bägare fick de se basisten Cliff Burton med sitt dåvarande band. De gillade Cliff och han övertalades att gå med dom.

METALLICA var ett progressivt band. De utvecklade NWOBHM-bandens stil. Då de banden börjat spela, 1979—80 hade de alla påverkats av punken. Deras metall var snabbare än det tidiga 1970-talets. 1982, då METALLICA stod färdigbildat, höjde de tempot ytterligare. De blev kända som San Franciscos snabbaste band.

Idag har deras supersnabba stil fått många anhängare. Men då har METALLICA själva sänkt tempot något . . . på en del låtar i alla fall.

I slutet av 1982 vallfärdade bandet till den mer heavy-vänliga New York-kusten. Där intresserade sig Megaforce Records för gruppen och det blev vinyl av det hela.

1983 dök resultatet upp. Det hette Kill 'em All och det var rena slaktarvaxet.

Tempot hade fått till och med Sid Vicious att baxna. Soundet var en enda röra av tjutande och vinande gitarrer, extremt fuzzade och distade. Trummorna och basen var mördande tunga. Och låtarna var kompromisslös Heavy Metal av brittiskt snitt. Inga vackra gitarrstämmor, inga trallvänliga refränger, ingen hit-känsla, bara brakarös.

Det året skaffade de sig också den blixtrande sologitarristen, Kirk Hammet.

Kirk var så snabb att många trodde att låtarna spelats upp på dubbel hastighet.

I Europa hamnade de på Heavy Metal-labeln "Music for Nations", ett så kallat oberoende bolag, men det största av dem.

— Och vi är nöjda med MFN., säger Lars. Man behöver inte ligga på ett "major-bolag". Dom har klarat allt bra och våra plattor finns överallt.

METALLICA följde upp plattan med en östkustturné, med lämpliga våldsverkarna, Venom och Anthrax. Sommaren 1983 turnerade

ME
STÅL
BIT

Av H. Holm. Fo

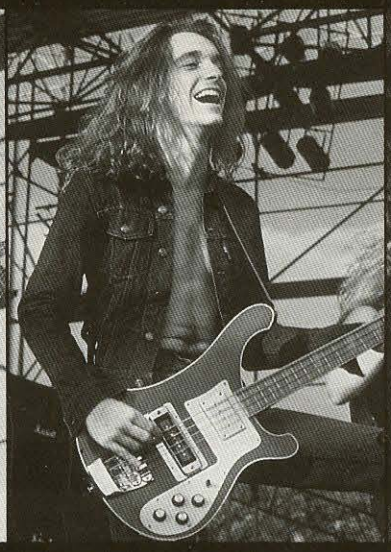

TALLICA
FRÅN LOS ANGELES
ER BÄTTRE!

av Micke "Ypperligt" Johansson & Anders Tengner

dom med Raven.

Resten av 1983 ägnades åt oavbrutet giggande i USA. Landet är som bekant näst intill oändligt stort, om man är ett litet hårdrockband.

I februari 1984 for dom över till sitt musikaliska fosterland England och resten av Europa.

Headlinebandet på den turnén hette Twisted Sister. Till Sverige kom de inte. Vid Köpenhamn vände bandet söder ut igen.

Sommaren 1984 spelade METALLICA på alla tänkbara festivaler, fortfarande med Twisted Sister. När det blev dags för festival i Belgien hamnade de på samma biljett som sina tidiga idoler Motörhead.

— Snabba band i allmänhet och Motörhead i synnerhet var det som influerade oss i början, berättar Lars.

Gruppens andra stora influens är Deep Purple, sättningen med Ian Gillan och Roger Glover naturligtvis.

Sommaren 1984 släppte också gruppen sin andra LP, Ride the Lightning.

Den blev mottagen med översvallande beröm i dom hårdrockkunniga kretsarna. Kill 'em All:s besinningslösa yxslakt var uppblandad med lite mer, nej mycket mer, varierat material.

Gruppen hade mognat, utan att för den skull bli mjäkigare. Naturligtvis återstod ett par överkörarnummer för alla gamla METALLICA-bangers.

Ölen är urdrucken, och tiden slut.

Öl kan man fylla på, mer inte tid. Vi följer gruppen ut till festivalsplatser vid Le Bourget, utanför Paris.

Lars, James, Cliff och Kirk är något så ovanligt för musiker som headbangers.

Hela vägen ut till soundchecken bangar de sig blodiga till The Misfits. En grupp från mitten av 1970-talet, som aldrig riktigt lyckades. Då vi stiger ur sticker Cliff åt oss kassetten med orden:

— This is the sound of a headache.

Vi rekommenderar Ride the Lightning, det är också huvudvärkens sound och dessutom 1984:års brutalaste och skickligaste Heavy Metal.

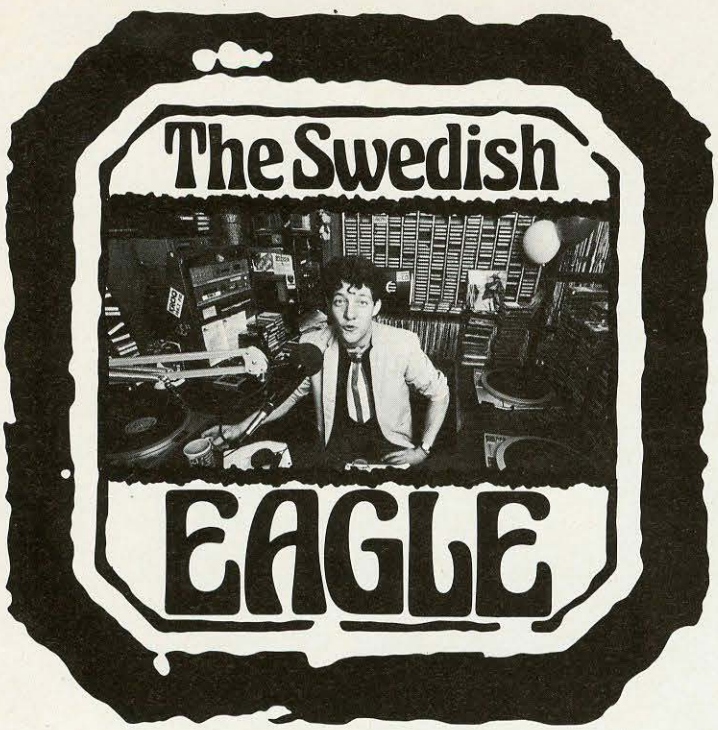

I varje nummer av ROCKET kommer ni att kunna ta del av vår mycket specielle kolumnist Egil Aalviks rapporter ifrån Los Angeles, USA.

Egil kallas i USA för "The Swedish Eagle"och är discjockey hos en av Los Angeles 82 radiostationer. Stationen bär namnet KROQ som uttalas "Kejrock" och behandlar i stort sett all modern popmusik utom hårdrock, och Egil har här sin egen show som han kallar "Love-Line". Det är en festlig blandning av de allra senaste hit-låtarna och lyssnarnas kärleksproblem.

Du kan helt enkelt ringa in till Egil och prata av dig dina bekymmer med pojk- eller flickvännen. Få råd, fråga eller undra om små och stora saker inom kärlek och sexliv. Det här har blivit ett mycket populärt inslag i den ofta så slätstrukna, kommersiella radion i USA.

Och det var alltså en svensk som kom på det. Hur hamnade Egil då i USA?

Det hela började 1976 som en ren semestertripp för den glade skåningen Egil. Han hade jobbat som DJ i Sverige sedan 1969, och efter det klivit över det mesta inom nöjesbranschen. I USA fick han chansen att röra sig i lite mer internationella kretsar, så Svea Rike lockade honom inte. Han blev kvar i USA i nära sju år.

Från simpel plattvändare på mobila diskotek klättrade så Egil uppför rangstegen och hoppade på trend efter trend.

1982 hörde han KROQ för första gången och konstaterade att deras blandning av musik föll honom i smaken. Han fick chansen att presentera en skiva i veckan, och tog den.

"Den Svenska Örnens" rykte spred sig dock, och han blev allt populärare. Efter ett snabbesök i Sverige 1983 fick han sin egen show.

Jobbet som DJ ger Egil många vänner och kännin-gar i de flesta led. Hans rapporter från L.A. kommer sannolikt att bli en mycket intressant läsning. Hett stoff, en gång i månaden till ROCKETS läsare.

Nyligen var Egil på besök i Sverige och berättade då bl a att breakdancetrenden så sakteliga håller på att avta i USA. Det var en fluga, en dagslända, men ännu har inget nytt tagit över.

I somras var windsurfing den stora innesporten. Mest berodde det på sponsringen ifrån bl a läskjätten med de röda burkarna.

Talking Heads kommer dessutom snart ut med en egen, avantgardistisk film:"Stop Making Sense". Filmplatta dyker upp. Kolla in USA med ROCKETS egen "Eagle"!

Välkomna ska Ni vara till SKVALLERSPALTEN; stället att leta och längta efter. Det är här Ni kommer att hitta det senaste, snaskiga svallret, de små och stora nyheterna, dumheterna och allt vad det heter.

Det kommer inte alltid att vara blodigt allvar, men ej heller kommer vi att tuta i Er några lögner. Det här är en seriös spalt!

Du kan också bidra med smått och gott. Håll gluggarna öppna och så fort du är en skandal på spåren hör Du av dig till oss. Låt ingen gå säker! ROCKET har ögon och öron överallt!

Låt oss nu handlöst kasta oss in i månadens delikatesser:

Stackars stackars ***Mark St:John*** ifrån Sverigeaktuella ***Kiss*** fick inte följa med resten av gänget under de två första veckorna av världsturnén. Han fick akut reumatism i ena handleden och Kiss lejde istället ***Bruce Kulik*** som fick snabblektioner i repertoaren. Bruce är bror till ***Bob Kulik*** som varit aktuell i Kiss-sammanhang tidigare och besökte Sverige förra året tillsammans med ***Meat Loaf***.

För första gången sedan ***Led Zeppelins*** splittring arbetar ***Jimmy Page*** och ***Robert Plant*** ihop. Det är Jimmy som bett honom sjunga på sin solo-LP, där även ***Paul Rogers*** gästar.

I lilla Sverige är nyheterna inte lika spännande, men att nationens främste stockprofet har ynglat av sig är åtminstone värt att skåla i champagne för.

Det är forne ***Wasa Express*** och ***Attack*** trummisen ***Åke "Påse" Eriksson*** som tillsammans med sin "Nulle" fått en bebis. Redan innan nedkomsten sågs Åke ivrigt besöka musikaffärer i Danmark på jakt efter ett pytte-trumset. Det ska böjas i tid . . .

Snutfagra (obs! fyndigt.) ***Police*** kommer att göra en platta i år om de kommer på något att sjunga om. ***Andy Summers*** sa nyligen:

— Nu är jag ju en framgångsrik, förmögen låtskrivare, så vad ska jag skriva om nu?

Lädergossen ***Rob Halford*** i ***Judas Priest*** har avslöjat hur han blonderar håret.

— Det gör jag hemma med hjälp av L'Oreal. Jag betalar inte 500 spänn hos en frisör!

Det är inte alltid det hjälper att vara känd. ***Mick Jagger*** fick nyligen hala fram sitt gyllene American Expresskort vid en konsert för att få komma in backstage.

Avslutningsvis vill vi dementera ryktet om att ***Styrbjörn Wahlquist*** i ***Heavy Load*** har gift sig rikt och flyttat till en herrgård i Vänersborgstrakten. Styrbjörn är fortfarande solo och frodas på Stockholms gator.

Minns till nästa gång: Ingen nyhet är för liten — möjligtvis för tråkig!

Bruce fick avbryta de inspelningar han och ***Joe Lynn Turner*** ifrån ***Rainbow*** höll på med. Det lutar åt att de bildar ett eget band i Joes namn.

Andra Rainbow-medlemmar som är aktuella är ***David Rosenthal*** och ***Chuck Bürgi*** som hjälpte till på ***Roger Glovers*** solo-LP "Mask".

Roger är i sin tur färdig med sitt arbete på ***Deep Purples*** nya LP. Nedmixningen skedde i Hamburg, Västtyskland, och de som smyglyssnat öser lovord över inspelningarna.

Skivbolaget ***Polygram*** har köpt rättigheterna till material för ett okänt antal miljoner.

W.A.S.P. ÄR SEX, BLOD & TARM

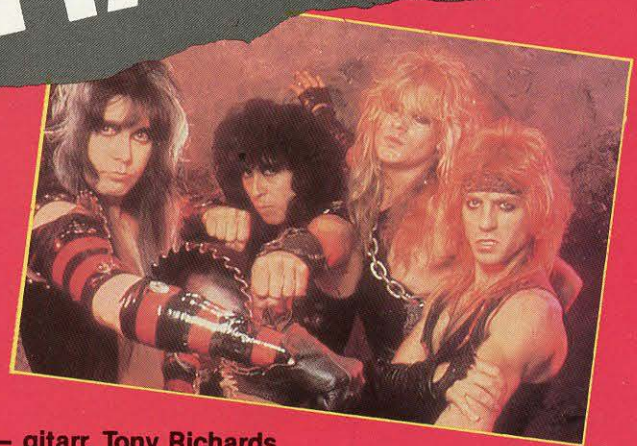

W.A.S.P. — gruppen som genom blod, tarm och allsköns sörja gjort sig kända i stort sett över en natt, visar faktiskt upp riktigt stora musikaliska kvaliteter på sin debut-LP.

Av Anders Tengner

Det var i Los Angeles, USA det hela startade. Rockklubben "The Trobadour" fick ett stamgäng i gruppen som skrämde slag på publiken.

Men det var ju mycket tack vare deras image som publiken kom. De var inte alls vana vid att musikerna draperade deras kroppar i köttslamsor, grisblod och hönsfjädrar.

Folk chockerades över den fräcka showen, rodnade åt de snuskiga kommentarerna, men älskade alltsammans med samma frenesi och inlevelse som de älskade hemma i sovrummet.

"I Fuck Like A Beast!", skrek Blackie Lawless och W.A.S.P. pumpade ut sin skandalomsusade genombrottslåt.

"I Fuck Like A Beast!", svarade publiken och levde upp till det i gränder, bilbaksäten och på toaletter.

W.A.S.P. originalsättning bestod av: Blackie Lawless — bas och sång, Randy Piper — gitarr, Tony Richards — trummor och Chris Holmes — gitarr.

Strax innan sin debutturné utanför Amerikas gränser lämnade dock Tony Richards gruppen efter många och långa gräl med Blackie. Han ersattes omgående av Steve Riley.

Den litet äldre generationens hårdrockare rynkar litet på näsan åt deras image, men faktum är att W.A.S.P. är ett mycket bra hårdrockband.

Deras musik är stenhård, elak och rå, men det går inte ut över melodierna. Refrängerna är fyndiga, lättrallade och stundtals lysande. Låtar som "I Wanna Be Somebody", "L.O.V.E. Machine" och "Tormentor" hör till nästan klassiska spår — redan!

Den lugna, men ödesmättade "Sleeping (In The Fire)" visar att de klarar även den mjukare sidan av hårdrocken med glans.

W.A.S.P. är nästa jättepryl — det är ett löfte!

IRON MAIDEN

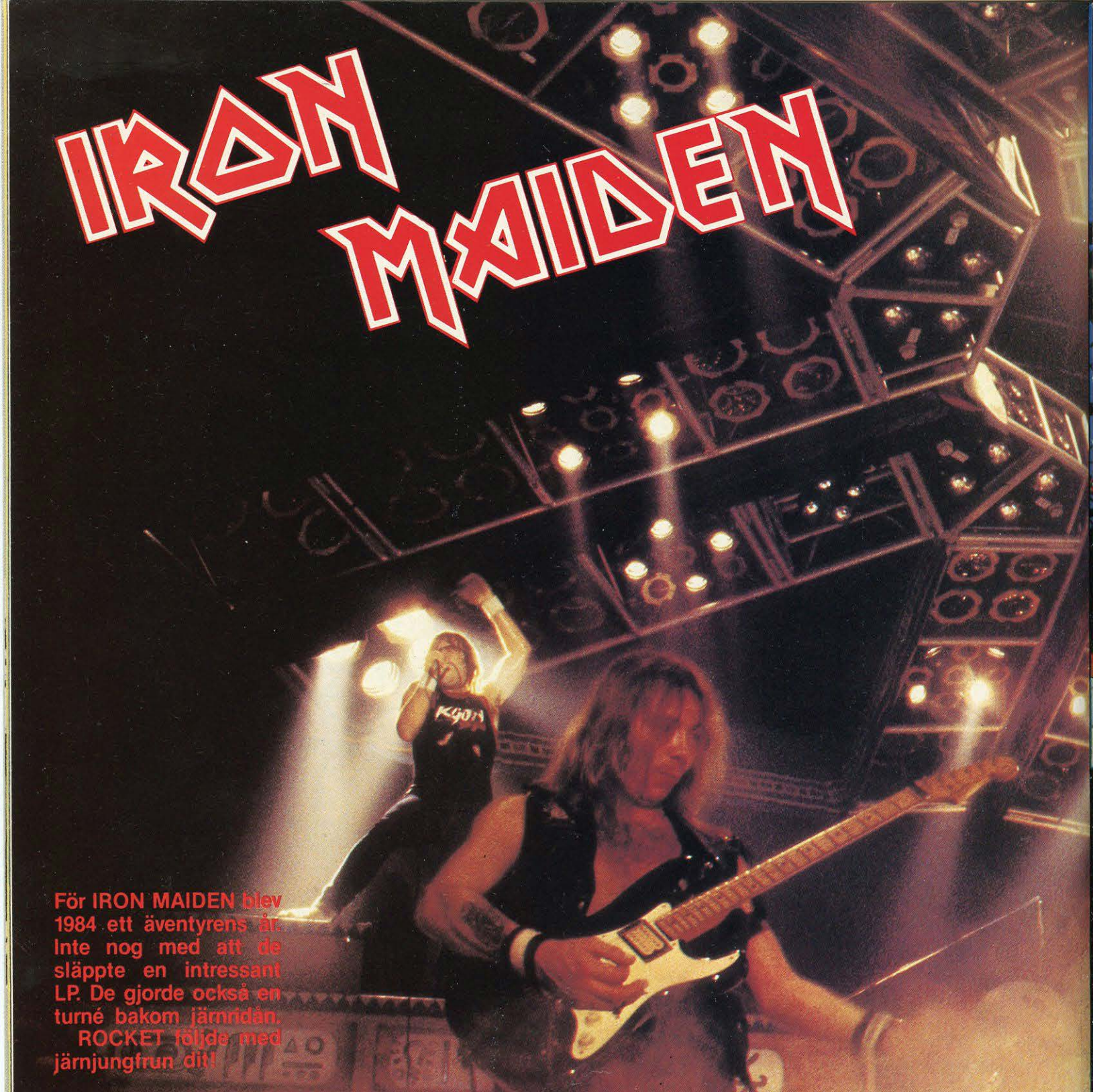

För IRON MAIDEN blev 1984 ett äventyrens år. Inte nog med att de släppte en intressant LP. De gjorde också en turné bakom järnridån. ROCKET följde med järnjungfrun dit!

[illegible]an talar fort, fort och gestikulerar hela tiden vilt, förre detta fäktaren Bruce Dickinson. Vad det är han talar om?

Den nya plattan,"Powerslave", naturligtvis.

Rockets Anders Tengner träffade honom i New York där han kopplade av efter dom, i och för sej, mycket avkopplande LP-inspelningarna.

Det skedde, liksom förra gången, på Bahamas. Där tar det alltid tre gånger så lång tid, som någon annanstans, att fullborda en platta. Alltid är det någon som ligger och plaskar i en närbelägen pool, eller i havet.

— Den är enorm! Den bästa vi gjort hittills, utropar han. (Det brukar ju förstås alla grupper alltid säga om sitt senaste alster, men Bruce använder lite mer energi än dom flesta.) Därefter övergår han i rask takt till att beskriva hela skivan, låt för låt, med gester och ljud:

— Rackarackaracka, wrroaaaooow, wiiwiiwii . . .

— Mycket underhållande.

På det hela taget måste sägas att den tiden då Iron Maiden-plattorna helt gjordes av Steve Harris nu är helt förbi.

Titelspåret "Powerslave" har Bruce gjort själv. Texten är inspirerad av de egyptiska faraonernas sed att ta med sig hustrur, hushåll och halva landet i graven när dom dött.

Bruces farao ville inte dö. Han ville att hans livsande skulle stanna i kroppen. Det gick att ordna, men för att lyckas måste farao bli fullständigt ond. Han blev genom ond och nu väntar han i sin pyramid, levande och genomtarvlig, på att någon ska komma och släppa ut honom . . .

När Bruce gick med i Iron Maiden var det inte många som blev förvånade. Paul Di'Anno måste ersättas, och ersättaren måste vara ung och passa in i gruppen. Maiden var redan då (1981) extremt framgångsrika. Alltså måste sångaren vara bra också, den bäste som kommit fram med 1980 års våg av nya band.

Och den bäste var Sam-

SLAVAR UNDER EGNA LAGAR

Av H. Holm. Foto Ulf Magnusson

sons sångare, Bruce Dickinson. För Järnjungfrun betydde det att vägen mot total framgång kunde fullbordas, och för Samson betydde det början till slutet.

Dom är nu splittrade efter att fullständigt ha misslyckats med att sälja biljetter till sin sista turné.

Idag har Iron Maiden nått längre än något annat hårdrockband någonsin gjort. Dom är välkända i samtliga fem världsdelar. Finns det en liten headbanger i något litet obskyrt asiatiskt aller sydamerikanskt land som bara känner till ett hårdrockband, så är det Iron Maiden.

I öststaterna finns det mycket få importaffärer som tar in västerländska skivor, och dom tar in mycket få grupper, men Iron Maiden finns på dom flesta ställen.

Den världsturné dom nu påbörjat omfattar Västeuropa, Nordamerika, Sydamerika, Japan, Australien, Stillahavsöarna och fler Östeuropeiska länder än något annat västband spelat i, Polen, Tjeckoslovakien och Jugoslavien. Alla dessa länder hinner man inte runt på ett år, turnén beräknas vara i 14 månader!

Naturligtvis kan inget band orka hålla Iron Maidens hårda tempo i evighet. Inte ens Iron Maiden. När mastodontturnén är över tar dom semester i sex månader. Det kan dom nog kosta på sej, efter fyra hårda år på topp.

Men det tog faktiskt lika många år att nå toppen.

Steve bildade gruppen mitt under brinnande säkerhetsnålsfeber, 1976. Dom var då bara ett skolband, med det tidiga 1970-talets mastodonter som hjältar. Även om deras musik i början var både snabb och brötig har Steve aldrig haft säkerhetsnålar i kinderna eller mohikanfrisyr. Bandet hette Iron Maiden redan 1976.

Dom fick spelningar på småställen och tog villigt allt dom kunde få.

Med sej nästan ända från början hade Steve gitarristen Dave Murray. Även om dom hyllade dom gamla hårdrockbanden, så influe-

IRON MAIDEN

Derek Riggs, "Eddies" skapare blev förmögen på sin figur

rades dom kraftigt av sin egen tids musik. Den hårdrock dom gjorde gick redan från början fruktansvärt snabbt, som punk.

Men Mr. Bassman Harris, som skrev alla låtarna, gillade inte pyttiga två-minuters kompositioner. Så det blev snabba, kraftfulla och långa opus, en lång tid framöver. Steve förblev nämligen gruppens dominerande (läs enda) låtskrivare ända fram till förra året.

Iron Maiden, liksom alla andra nya hårdrockgrupper, blev totalt ignorerade under punkens guldår. Men dom fanns och dom spelade och dom byggde upp trogna skaror av fans.

Då punken, 1979, bestämde sig för att lägga sej ner och dö, började progressiva EMI leta efter en ny stil. Dom kollade runt på klubbar och pubar, och fann till sin förvåning att det var den gamla hårdrocken som gick bäst, igen.

EMI tog konsekvenserna av sin upptäckt och gav ut "Metal for Muthas", en samlingsplatta med dom nya grupperna. I slutet av samma år "signade" dom gruppen. Förutseende nog med ett långtidskontrakt. Det lär dom inte haft anledning att ångra . . .

Maiden bestod då av Steve Harris, Dave Murray, Paul Di'Anno, och stockskötaren Doug Samson. I januari 1980 ersatte Clive Burr Doug, och senare samma år kom debutvaxet.

Det ramlade upp till fjärde platsen på försäljningslistan och framgången stod klar. I och med den lösgjorde sej Iron Maiden ur den skuggiga, månghövdade skara av hårdrockband som utgjorde New Wave Of British Heavy Metal; NWOBHM. Dom blev från den stunden det ledande bandet bland dom nya progressiva Heavy Metal-banden.

Killarna fortsatte att turnéra och spela live så ofta dom kom åt.

Dave Murray vill tillskriva detta enträgna giggande överallt, framgångarna som gruppen senare fick.

Men det är inte hela sanningen. En stor del av framgångarna måste också tillskrivas Steves speciella författarskap.

Faktum är att dom första skivorna sålde utmärkt på platser där gruppen överhuvudtaget aldrig spelat.

Under det att grupper som Saxon, Praying Mantis och Samson spelade en hårdrock snarlik 70-talsbandens, så var Maidens musik originell och ny. Dom långa kompositionerna innehöll många olika faser, dom var totalt gitarrdominerade, och liknade i sin uppbyggnad mer symfonirockbandens låtar än dom traditionella Heavy-bandens.

Sin klassiska sättning fick bandet på hösten 1980, då Adrian Smith gick med; bas, två gitarrer, sång och trummor.

Det året var dom ofta förband till Judas Priest, men redan nästa år var dom redo att "headlina" en Englandsturné. 1981 kom också uppföljaren till debutplattan,"Killers" och den sålde ännu bättre.

På hösten samma år packade Paul Di'Anno ihop, helt slutbränd. Bruce ersatte honom och framgångarna fortsatte. Helt slut är Paul inte. Han har i vart fall repat sej, och nu börjar han få framgångar med sitt soloband.

Med 1982 års platta, "Number of the Beast", började framgångarna komma även i USA.

Det stenhårda turneran-

det fortsatte obevekligt och nästa offer blev Clive.

Han kände att han inte orkade hålla tempot, så han började ta små skojsiga piller för att pigga upp sej.

Det kan bara sluta med att man bryter ihop fullständigt. I Clives fall gick det snabbt redan i slutet av USA-turnén var det dags att ersätta honom. Den som fick platsen var britten Nicko McBain, som tidigare varit stockskötare i (halv-)franska Trust.

Trust hörde till Maidens stall av förband och killarna kände Nicko väl. Var han den bäste mannen för jobbet?

Nja, här får man nog en känsla av att kamratskapet kom i första hand. Och i och för sej är det ju nästan viktigare i det långa loppet. Ska man bo tillsammans tolv månader om året måste man kunna komma överens.

Med 1983 års vinyl inleddes en ny period i gruppens historia. Steve trädde tillbaka rejält som låtskrivare. Han skrev fortfarande mycket mer än någon annan, men han var inte längre inblandad i alla låtar.

Plattan hette "Piece of Mind" och var en ordlek på den stackars "Eddie the Heads" nyopererade skalle.

"Eddie the Head" är gruppens ständige följeslagare och maskot. Han har hängt med ända sedan den hårda pubtiden. Och hans skapare, förre reklamtecknaren Derek Riggs lever numera på att göra Eddie.

Järnjungfruns besök i öststaterna i år blir inte det första. Redan Piece of Mind-turnén innehöll ett gig i Jugoslavien. Men i år blev det alltså betydligt fler än ett gig.

The Powerslaves in Poland.

Polen ligger förhållandevis bra till vad det gäller rockbesök från väst. Både UFO och Budgie har spelat där, i år har även popbandet Kaja-GooGoo tagit sig dit.

Polen är fortfarande ett jordbruksland, när man reser genom det ser man bara kor och gräs överallt. I de största städerna finns det en del industrier, men på det hela taget är landet illa utvecklat i jämförelse med västeuropeiska länder.

Maiden är ett stort namn i Polen, liksom överallt annars. I dom affärer plattorna finns är dom abnormt dyra. Dom kostar nästan 3/4-delar av en normal månadslön. Och eftersom polska arbetare är tämligen uselt betalda, är det få förunnat att kunna avvara så mycket. Mat och husrum ska ju betalas . . .

Dom flesta polska fans har låtarna inspelade på små skruttiga kassettbandspelare, av underutvecklat öststatsfabrikat.

Kontakten mellan fansen och gruppen blir också lite bristfällig eftersom dom inte talar ett ord engelska. Dom polska barnen får ryska språket nerkört i halsen i skolan. Dom får aldrig lära sej ett ord engelska. Engelska böcker och filmer finns inte heller, av förklarliga skäl.

Ett litet problem för Maiden var betalningen. Dom fick betalt för att komma över och spela, bra betalt. Men dom fick inte föra med sej ett öre av pengarna ut, eller växla dom till en lite mer gångbar valuta.

Steve Harris: "Eddie är bra att ha. Han får stå för alla våldsamheter!"

Alltså var dom tvungna att göra av med pengarna under vistelsen. Och eftersom det inte finns något annat i polska affärer än långa köer, så återstod bara en sak; att supa upp pengarna. Till saken hör också att polsk sprit är mycket billig . . .

Facinerande är också polackernas stora intresse för allt västerländskt. Fotografer och folk som följde med gruppen blev erbjudna kameror för ett nitbälte, av sina polska kollegor.

TSA heter den största polska konsertarrangören, det var dom som hade hand om Järnjungfrun, på dess jungfrufärd genom det polska landet. Lyckligtvis så talade i alla fall 'dom' engelska.

Första gigget drabbade Warszawa. Själva var inte Maiden nöjda med det, för många spelfel, men dom polska fansen älskade det. Polska hårdrockare bär inte så mycket läder och nit, det finns som sagt inte att köpa, och det är inte många av dom som har långt hår, men järnet kan dom ge.

Det är inte ofta publiken i väst är så vild. Maiden gick på redan kl. 19.00, eftersom dom måste vara klara tidigt. På kvällen inträder utegångsförbud, och då kommer den polska "farbror polisen" och arresterar alla barn och ungdomar, under 18 år som är ute.

Skulle konserten ha blivit försenade hade polisen dock fått ett drygt jobb, eftersom Warszawas ishall tog nästan 10 000 personer och konserten varit utsåld månader i förväg. Utsålda var förresten alla konserter.

Problemet för Maidens del var att huvudstadens ishall saknade tak, så solen sken glatt in och gjorde allt användande av ljus omöjligt.

Vid hotellet såg det ut som i Västeuropa. Det drällde av fans. Dom var dock inte lika fräcka som sina kollegor i väst. Polackerna stod snällt utanför och väntade på att gruppen. Om det berodde på respekt för Maiden eller respekt för hotellägа-

IRON MAIDEN

IRON MAIDEN söp upp hela gaget

ren och polisen framgick inte.

Groupies fanns inte. Den polske promotorn fick ge sej ut i bil och leta flickor. Vad han sa till dom vet vi inte, men dom flesta följde med för att träffa gruppen. Dom brukade ha trevligt och se söta ut ända tills Nicko kom och skrämde livet ur dom.

Resterande Polen-gig var gruppen mer nöjda med. Den största konserten hölls i Posnan, som i och för sej inte är någon metropol, men som utrustats med en ishall som tar 12 000 åskådare.

Kvällen i Posnan var också stjärnfotografen, Ross Halfins, (Kerrang) födelsedag.

Detta firades på en klubb, dit gruppens manager mutade in hela sällskapet. På klubben hölls också en bröllopsmiddag, med spelande husband och alla attribut.

Efter ett par järn fick Ross för sej att han skulle sjunga och han avlöste husbandet tillsammans med Steve på ostämd bas, Dave på en odistad gitarr och med Nicko bakom pukorna. Dom nummer brudparet och övriga gäster bjöds på var "Tush" och "Smoke on the Water". Stämningen slog i taket och all skrek av förtjusning.

Den polska pressen var stillsam och tillbakadragen. Fotograferna frågade alltid artigt om dom fick ta kort. En stil för oss i väst att kanske ta efter. Det blev heller inga braskande rubriker. Man skrev att det lät högt och brötigt och att publiken var helvild.

Polska pressen och Iron Maiden spelade också en fotbollsmatch. Den hade tydligen dom polska skribenterna gjort lite propaganda för. Det kom inte mindre än 4 000 åskådare (Maidenfans).

Att dom höll på engelsmännen var uppenbart, varje gång Maiden gjorde mål skallade ropen taktfast; IRON! IRON! IRON! och tog alla tillfällen som deras landsmän gav dom att bua, t.ex. då en polack missade i enkla lägen.

Maiden vann förstås i vederbörlig ordning med 8 2. Dom brukar ofta vara inblandade i olika sportevenemang, vem minns inte deras fotbollsmatch mot Rainbow förra året, och dom brukar oftast vinna.

Efter att ha sett en liten svärdsuppvisning av David Lee Roth utmanade Bruce honom på fäktning. David accepteradde inte, vilket nog var klokt. Bruce var på väg in i engelska fäktlandslaget när han gick med i Iron Maiden . . .

Den polska maten ansåg inte Steve och hans gossar att man kunde äta, så dom hade med egen. Polskt öl är heller inte något dom rekommenderar, det hette Piwo, och smakar enligt uppgift piss.

Som sista punkt på programmet besökte dom gamla utrotningslägret i Auschwitz, numera omdöpt till Osciescim. Därifrån hemfördes en del stenar som souvenirer. Bruce försökte också köpa lampskärmar där, men det uppgav sig souvenirboden inte ha några.

På det hela taget tyckte Maiden att Polenturnén varit givande, att den inte gett så mycket ekonomiskt bryr dom sej inte om. Dom har pengar så dom klarar sej. En sån här turné gör man enbart för fansens skull.

När detta trycks har dom passerat resten av Östeuropa, syd- och mellaneuropa och England. Det betyder att vi snart har dom här. Dom och Mötley Crüe. Välkomna ska ni vara.

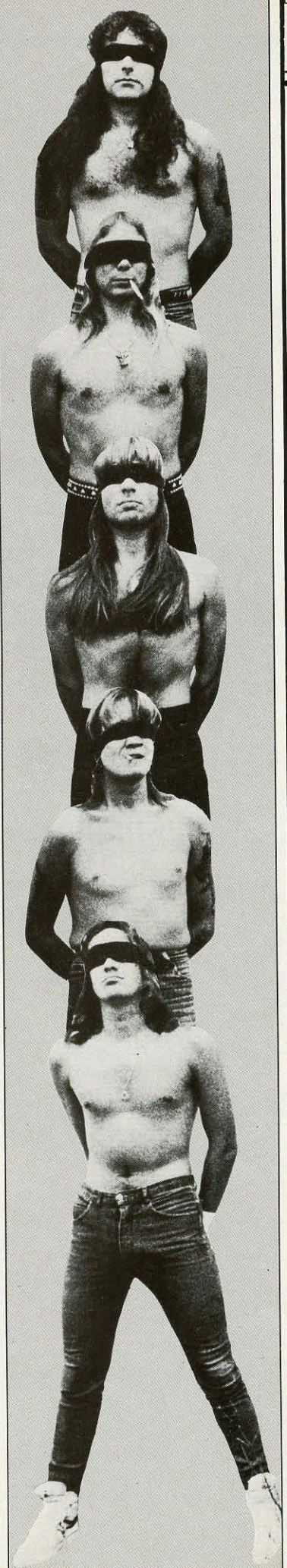

Beckman

SKÖNA JUVELER
Ett svenskt försök att göra en film . . .

ONCE UPON A TIME IN AMERICA.
Bra, men seg gangsterskildring. Borde klippts ner.

DEN VILDA JAKTEN PÅ STENEN
Thriller-komedi kryddad med kärlek. Klart sevärd.

SLAGSKÄMPEN
Svensk-Engelsk thriller med tonvikten på svensk och därför späd.

HOTEL NEW HAMPSHIRE
Just det ja, varken mer eller mindre.

ÄNTLIGEN SÖNDAG
Äntligen är filmen slut. Ett svagt försök att kopiera Hitchcock.

OSTERMAN WEEKEND
Spännande thriller av Sam Peckinpah, men med ett oförklarligt slut.

POLISSKOLAN
Mindre lämpliga polisaspiranter blir lämpliga poliser, tillslut.

VEM ÄR RÄDD FÖR VIRGINIA WOLF
Inte vi i alla fall . . .

TOP SECRET
Utsökt crazy-komedi i bästa "Titta vi flyger"stil.

ELDFÖDD
Drew Barrymore eldar stygga agenter i denna Stephen King-historia.

Bio Bjuffar

STREETS OF FIRE
Bländande vålds-rock-saga av mästerregissören Walter Hill.

CHILDREN OF THE CORN
Tarvliga småbarn irrar omkring på majsfälten i denna misslyckade Stephen King-historia.

ANGEL
Prostituerad skolflicka använder Magnum 44 mot hemske-man, men missar hela tiden.

ÖMHETSBEVIS
. . . ödar vi inte ord på här.

INDIANA JONES
Harrison Ford och Steven Spielberg i toppform, men "Raiders of the lost ark" var trots allt bättre.

PURPLE RAIN
Lysande liveframträdanden av Prince i fantastsik miljö, inramade av tidernas uslaste intrig.

NEVER SAY NEVER AGAIN
Hette Åskbollen på 1960-talet, men annars är det mesta sig likt.

DEN BÄSTE
. . . kan man i alla fall inte säga om den här filmen.

GREYSTOKE, LORD OF THE APES
Dokumentärfilm i Jan Lindbladsanda. Var är Johnny Weissmüller?

SUDDEN IMPACT
. . . fick ni inte se för den svenska filmcensuren.

Zucker, Abrahams & Zucker är TOP SECRET!

Hollywoods tre i särklass bisarraste regissörer har slagit till igen, men den här filmen skiljer sig lite från deras tidigare. ''Top Secret'' har faktiskt en vettig handling också.

De tre i heter, Jim Zucker (född 10 maj 1944), David Zucker (född 16 oktober 1947 och Jerry Zucker (född 11 mars 1950).

De kommer alla från Milwaukee, Wisconsin, USA där de var lekkamrater för 25 — 30 år sen.

Idag har gossarna vuxit upp till män, men de leker fortfarande mycket. De gör filmparodier.

Zucker, Abrahams & Zucker har hittills åstadkommit tre långfilmer: "Kentucky fried movie", "Airplane" ("Titta vi flyger") och "Top Secret".

Samtliga filmer är späckade med parodier på scener i gamla, mer eller mindre kända, rullar.

— Så gott som alla scener är inspirerade av nån gammal film, företrädesvis en dålig, berättar Jerry Zucker för ROCKET. Jerry träffade vi på Grand hotell i Stockholm.

Han och brodern David var här och gjorde lite reklam för sin nya film, "Top Secret".

Bröderna Zucker har också sina egna åsikter om hur man väljer skådespelare till en film.

I huvudrollen ska det helst vara en mindre känd förmåga, till birollerna tar man gärna stora namn.

— När vi skulle ha tag i någon för att spela Nick Rivers (huvudrollen) ville vi inte ha ett känt namn därför att vi ville att han *verkligen skulle bli* Nick Rivers. Inte, till exempel, John Travolta som *spelar* Nick Rivers, förklarar David.

Rivers spelas av Val Kilmer, som uppger sig ha varit en trogen besökare på Kentucky Fried Theatre, mer om den senare.

— Däremot vill vi gärna ha kända respekterade skådespelare i birollerna, som gör fånigheter, fortsätter Jerry, brett leende.

Den respekterade fånighetsmakaren i "Top secret" är gamle Omar Sharif.

Hur fick ni idéerna till "Top secret"?

— Via gamla krigsfilmer. Men det räckte inte, vi ville ha karaktärer också, och en sådan hittade vi i de gamla "Elvis-filmerna".

Filmens handling i korthet:

Östtyskland planerar att slå ut hela NATO:s ubåtsflotta. Som avledningsmanöver håller man en stor kulturfest, där bland andra rocksångaren Nick Rivers uppträder.

Nick blir i tur och ordning kär i en flicka och inblandad i motståndsrörelsens (the french resistance) verksamhet.

Av H. Holm & Mikael Beckman. Foto Anders Tengner

MÅNADENS FILM

Grabbarna gör helt vansinniga filmer som du antingen älskar eller avskyr!

Mer tänker vi inte avslöja här, se filmen i stället.

Åter till Milwaukee.

Jim Abrahams och bröderna Zucker blev så småningom utslängda ur skolan för att de bara skämtade och fjantade runt hela tiden.

De fick jobb som privatdeckare, tekniker och lärare, varför vi drar slutsatsen att det trots allt dröjde ganska länge innan de blev utsparkade ur skolan.

Trion började sin komekerkarriär redan 1971.

Då öppnade de en revyteater; Kentucky Fried Theatre, i Milwaukee.

Den blev snabbt en succé så de flyttade till Los Angeles och gjorde succé även där.

Efter ett fem framgångsrika år som revymakare råkade gossarna få se en filmatiserad revy på bio. Och den gick bra!

Alltså bestämde de sig för att själva filma sin revy. Men de behövde en regissör.

— Vi hade sett en film (Schlock) av en mycket ung regissör (21 år) som hette John Landis. Och vi tänkte att han nog var den ende vi kunde gå till utan att bli utskrattade.

De tog kontakt med Landis, blev god vän med honom och naturligtvis gjorde han filmen.

Idag har John Landis hunnit med flera filmer, bland andra "Animal House" ("Delta gänget") "Bluesbrothers", "An American Werewolf in London", ("En amerikansk varulv i London") och "Trading places" ("Ombytta roller").

"Kentucky fried movie" blev en film byggd på många korta revyinslag, och ett långt; "A fistful of Yen". En tjugo minuter lång parodi på Bruce Lees största film; "Enter the dragon".

— Vi gick och såg "Enter the dragon". Efteråt skuttade vi ut och skickade soptunnorna nedför gatan med Kung-Fu-kickar och stridsvrål; "HAAIIAH!".

Killarna fixade en videokopia av "Kung-Fu-filmernas mästerverk" och såg igenom den hundratals gånger.

"Kentucky fried movie" blev en stor framgång, så stor att dår-trion blev erbjudna att göra en film till.

Till den filmen skrev de sitt första riktiga filmmanus och regisserade själva.

Filmen skulle ha hetat "Airplane" och den drev hejdlöst med klassikerna "Airport", "Saturday night fever", "From here to eternity" ("Härifrån till evigheten") med flera.

Jerry och Davis är även med själva i den rullen. De spelar två "spadviftare" (dom där som vevar med spadar och dirigerar flygplan på marken) i filmens början.

Airplane blev en enorm framgång. En av 1980 års största succéer, så stor att bolaget bestämde sig för att de ville ha en uppföljare.

Det ville inte Zucker, Abrahams & Zucker.

— Vi blev erbjudna att göra en fortsättning, berättar Jerry, men vi hade ju redan gjort en sån film, så varför skulle vi göra en till?

Bröderna Zucker verkar märkbart irriterade när vi talar om Airplane II. Och de understryker att de inte hade *något* med filmen att göra.

(Regisserade den gjorde Ken Finkelman. Han kopierade med viss framgång deras humor.)

Istället gjorde de TV-serien "Police Squad", som lades ner efter bara sex avsnitt.

— Den var bra, men den funkade inte som TV-serie, tycker David.

— Vår humor går det inte att slötitta på, förklarar Jerry.

Nu har de alltså följt upp med "Top Secret". Även i den återfinns bröderna Zucker själva. De spelar brutala tyskar som slår in en dörr och nästan fångar den flyende Nick Rivers.

Det tog två år att göra "Top Secret". Bröderna Zucker är överens om att det nog var lite i längsta laget.

— Nästa gång ska det gå snabbare, försäkrar Jerry.

— Vi vet inte heller om vi ska fortsätta med den här "crazy-stilen" fortsätter en fundersam David. — Vi har många idéer, men det är för tidigt att säga något ännu.

Det blir alltså till att vänta och se.

Cyndi har inte riktigt lyckats upprepa succén med "Girls Just Wanna Have Fun" på sina två uppföljarsinglar "Time After Time" och "She Bop". Just nu håller hon på med en ny LP som bör ligga färdig i början av nästa år. Det är många som väntar på en ny jättehit. Cyndi bör klara av det.

Cyndi Lauper

CULTURE CLUB Del 1

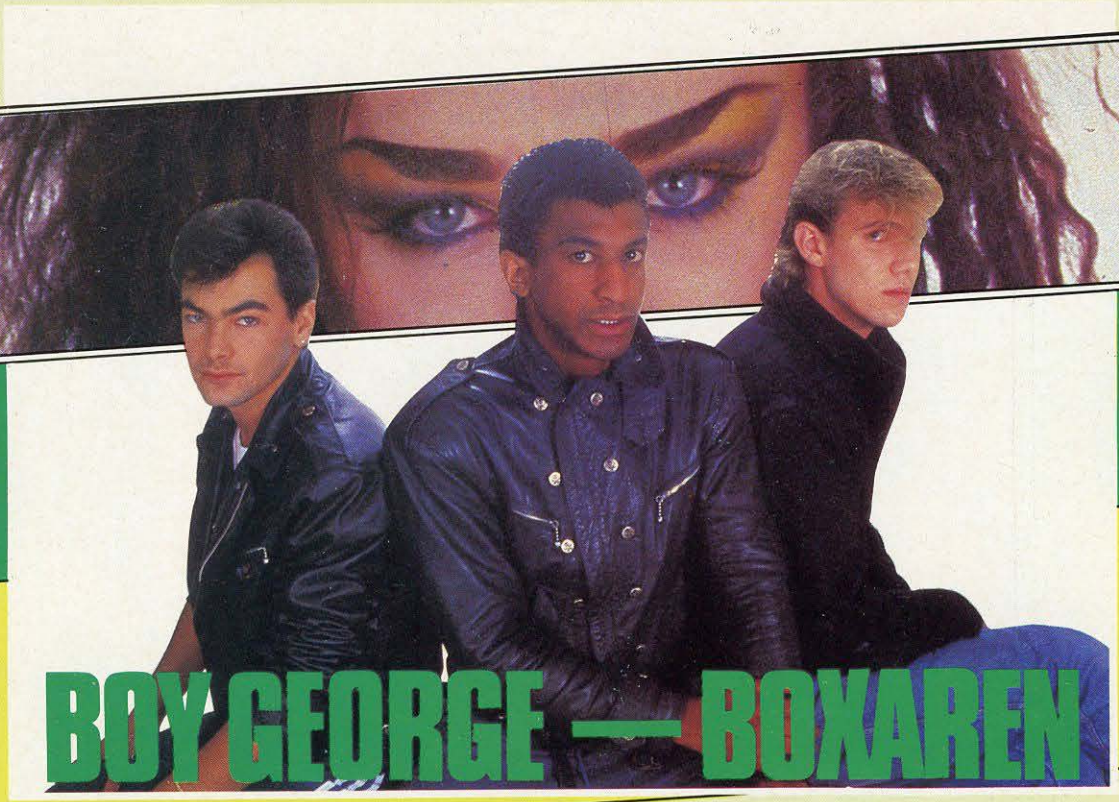

BOY GEORGE — BOXAREN SOM BLEV MODESKAPARE

Av H. Holm & Maria Grönkvist

Boy Geroge byter numera frisyr lika ofta som han för-ut bytte form på ögonbrynen. CULTURE CLUB har också gått in för en ny stil med texter på alla världens olika språk. Ska han snart sjunga på svenska också?

Vi tar oss mödosamt fram över högar av skräp och gamla kartonger. Dörren vi just tagit oss in genom var omålad och hängde på tre kvart. Långt inne i halvdunklet bland soporna skymtar en antik telefonväxel. Bakom den sitter en söt, men stressad, receptionist.

— Vi vill träffa Juliette?

— Det blir uppför trappan och till vänster.

Trappan är en smal och vinglig konstruktion som borde ha dömts ut av byggnadsnämnden för många år sedan.

Vi klättrar upp. Korridorernas väggar vibrerar. Med långa, kliv kommer han emot oss, den stora, kraftfulla brottarfiguren. Han är svept i något stort, svart och fladdrigt. Vi flyttar oss snabbt åt sidan för att inte bli nedtrampade.

Vi befinner oss på Virgins gamla kontor/sopstation/lager i London. Och den muskelmaskin vi just undvikit att bli överkörda av heter George Alan O'Dowd, mer känd som Boy George, feminin sångare i CULTURE CLUB.

Numera har Virgin flyttat till ett nytt och betydligt större kontor och de har inte längre lagret och avskrädet liggande i receptionen. Förhoppningsvis vibrerar inte heller väggarna lika mycket då Boy George dundrar fram genom de nya korridorerna.

Men på scen dundrar Boy inte speciellt mycket. Där är alla hans rörelser mjuka och feminina, han ser dessutom ganska spröd ut.

Han är alltså en skicklig skådespelare, men inte nog med det. Han vet hur han ska kamouflera sin kropp med kläder också. Observera att han alltid bär tröjor med långa, vida ärmar, för att inte hans fruktansvärda biceps ska komma ut i strålkastarljuset. Han har också alltid kläder i flera olika lager, och höga kragar, eller schalar svepta kring halsen. Detta är för att han ska få buteljsluttande axlar och för att hans breda bringa ska döljas.

För han är inte bara stark, utan även vältrimmad. Boy har varit (och är förmodligen fortfarande) en skicklig boxare. Biffiga livvakter är inget som herr George behöver omge sig med, blir det bråk vräker han bara in några tunga högerkrokar och sedan är det slutdiskuterat.

Den femenina klädseln gav också upphov till rykten om att George skulle vara bög. Men dom har han nu effektivt tagit död på. I TV-showen "Earsay" frågade programledaren, Gary Crawley, George varför han inte gick på klubbar längre.

— Klubbar är för dom olyckligt gifta och dom polygama. Jag behöver dom inte längre, svarade George, därmed antydandes att han nu är gift!

Men mer än ett hastigt möte i en korridor blir det inte med någon i CULTURE CLUB.

Anledningen är den 30-åriga negressen Juliette. Hennes arbetsuppgift på Virgin tycks vara att hålla allt och alla så långt bort från Boy och dom andra gossarna, som möjligt.

— Intervju? Nej det går inte, men om ett par måna-

der. När dom spelat in LP:n ska dom hålla en (1!) presskonferens i London, ni är välkomna hit då.

En presskonferens! Det var inte mycket. Vad sägs om en telefonintervju då?

Det blir nej igen, Juliette är obeveklig. En presskonferens då LP:n är klar, det är allt.

Rocket tänker dock inte ge upp så lätt, håll utkik i nästa nummer så ska vi se vad vi lyckats ordna.

Dom fyra killarna har nästan blivit en symbol för brittiska framgångar, och en del av förklaringen ligger i att dom alla är så olika och gillar så olika sorters musik.

Gitarristen Roy Hay var i sin ungdom mycket influerad av yxmästaren Rory Gallagher. Idag har han dock inte mycket gott att säga om hårdrock. Han har blivit en vän av ballader.

Jon Moss, däremot, är en riktig rockare. Han har ett vilt förflutet i rock- och punkband. Bland annat har han spelat med The Clash och för en tid ersatte han Rat Scabbs i The Damned.

Mikey är den som står för funk-och reggaeinfluenserna och Boy, slutligen är mest inspirerad av soul och jazz.

Boy George såg dagens ljus första gången på Bexleys förlossningsavdelning, i södra London, 14:de juni 1961.

Redan i unga år började Boy visa ett, lätt bisarrt, intresse för konstiga kläder och för musik.

Till hans första idoler hörde glitterpopparen Marc Bolan, och Boy dök upp i skolan iförd broderade jackor och platåskor. Legenden säger också att han brukade ägna nätterna åt att spela låtsasgitarr på ett tennisracket och mima till Marc Bolan-skivor.

Han gick på konserter och såg bland andra David Cassidy (en småflicksidol, modell "bröderna Herreys"), David Essex och den störste av dem alla; David Bowie.

Lika kul, som George tyckte musik var, lika tråkig fann han skolan. Vid 14 års ålder hade han gjort slut på lärarnas tålamod. Han blev placerad i specialklass.

Det tyckte han om möjligt ännu sämre om. Så han slutade att gå dit överhuvudtaget. 15 år gammal blev han relegerad. Utslängd ur skolan började nu George ett liv som "underdog"-kändis. Läs den upphetsande fortsättningen i nästa nummer.

Hans märkliga sätt att klä sej framkallade hysteriska utbrott hos hans far, men det bekom inte George nämnvärt.

Ungefär vid denna tidpunkt började han gå på bögklubbar. På den tiden var det bögklubbarna som stod för draget. Alla tidiga punkare (punken hade inte slagit igenom ännu) gick dit, eftersom de inte var välkomna på sina lokala pubar. Man behövde alltså inte vara homosexuell för att trivas där.

Utslängd ur skolan tog George jobb i en klädaffär på Kings Road.

I affären träffade han Jeremy Fantayzee - Jeremiah i Haysi Fantayzee och dom blev vänner.

Då punken slog igenom på allvar tog Boy ett sabbatsår från London och for till Birmingham. Där bodde han tillsammans med Martin Deville och ett varierande antal flickor. Han och Martin kallade sej själva för dom två fula systrarna. Dom brukade försöka överträffa varandra vad det gällde att se värst ut.

När sabbatsåret var till ända återvände George till London, där han fick en ny vän att se gräslig ut tillsammans med; Marilyn. Sistnämnda gav sej på en egen sångkarriär när han/hon/den/det — (varsågod och välj) såg hur bra det gick för Boy i CULTURE CLUB.

Lite märkligt är att George under alla dessa år lade ner massa tid på sitt utseende och på kläder. Men faktiskt inte gjorde ett dugg för att sätta ihop ett band. Trots det kom han med i ett till slut.

Men det var ännu ett par kliv kvar på vägen till lycka och framgång.

Första steget för George blev att han började gå på Rusty Eagans och Steve Stranges klubb; Billys.

Efter ett tag fick han till och med jobb i deras gardedrob (ja, jag vet att det verkar långt till stjärnorna, men härda ut). På Billys, som var ett "inneställe", fick han sin första kontakt med artistvärlden. Den kom i form av ökände, penningfiskande managern Malcolm McLaren.

Malcolm sökte folk för provsjungning på Rainbow Theatre och George nappade. Strax därpå fann han sig till sin stora förvåning engagerad som co-sångare i BowWowWow.

Unge herr George tyckte då att han fått tidernas chans. Men i efterhand har han insett att McLaren inte var nöjd med Annabellas uppträdande som sångerska. Han tog bara med George för att skrämma henne till bättring.

Efter ett par konserter, och en del bra kritik, blev George på det klara med två saker:

1) Han och McLaren tålde inte varandra.

2) McLaren var tydligen nöjd med Annabell igen. En planerad Englandsturné ställdes in och Boy blev utkastad.

McLaren förklarade sitt handlande med att han tyckte George var så bra att han förtjänade ett eget band, och att han, McLaren, skulle starta ett sådant. Därav blev av begripliga skäl intet.

Efter att ha stigit ned från scenen en sista gång, steg George in hos The Royal Shakespeare Company, som stilist. Ytterligare en tid senare återfanns Boy för andra gången i en klädaffär, Peter Smalls på Carnaby Street. På den här tiden var Carnaby en gata där modeskaparna hade sina affärer. Idag ägs hela gatan av asiater som säljer restlager av gårdagens mode till turister.

Den här gången slapp George stå i kassan. Han blev dekoratör. Som freelance-sysselsättning tog vackre Boy upp modell-jobbet, via Peter Benisons modellagentur.

Men det var inte bara via modelljobben som bilder på Boy hamnade i tidningarna, stod det något om Londons nattliv någonstans, så fanns det ofta en bild på honom. Han hade helt enkelt blivit lite av "undergroundkändis". Många visste hur han såg ut, få visste vem han var.

Efter en tids fantasifullt kreerande i Peter Smalls affär, började George ett framgångsrikt samarbete med en annan anställd, Sue Clowes. Peter tyckte dom var så bra att han gav dom en egen affär — The Foundry.

Då äntligen bestämde sej George för att han skulle försöka bilda ett band. Och hur det gick till ska vi berätta nästa månad.

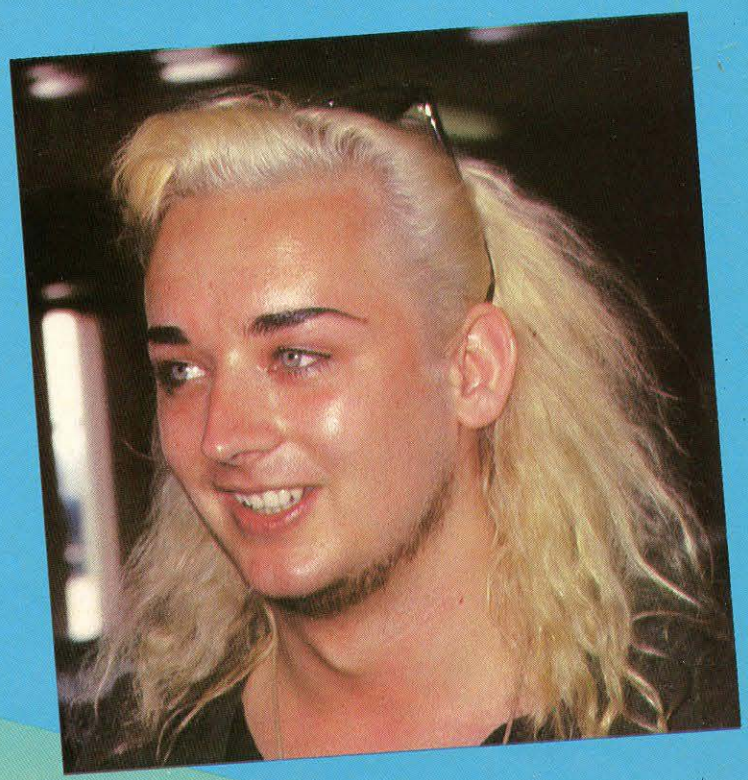

Av H. Holm

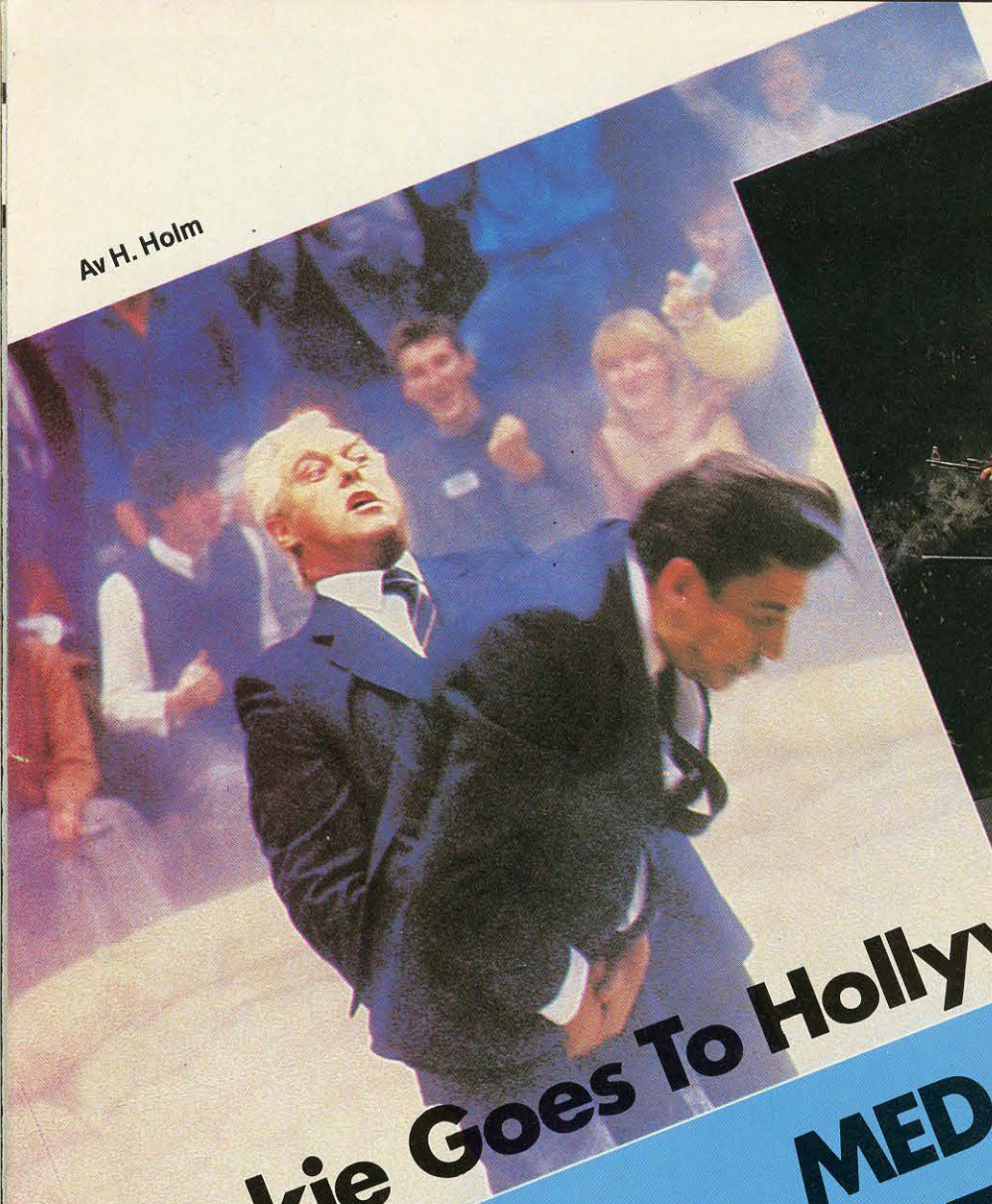

Frankie Goes To Hollywood

MED LÄDERDISCO MOT ATOMVAPEN!

Vem av dom är Frankie. Är det han sångaren?

— Nej, han heter William "Holly" Johnson.

— Jaha. Men dom är ju «två« sångare, då är det väl den andre som heter Frankie?

— Nix, han heter Paul Rutherford.

— OK. Då måste det väl vara gitarristen?

— Han heter Brian Nash.

— Basisten då?

— Fel igen. Han heter Mark O'Toole.

— Då finns det ju bara en kvar, trummisen.

— Peter Gill heter han.

— Vem fanken är då Frankie!?

— Frank Sinatra!

För många år sedan såg "Holly" en reklamaffisch som upplyste om att "Frankie (Frank Sinatra) goes to Hollywood". Eftersom "Holly" inte har samma smak som vanliga människor så tänkte han: "Vilket utmärkt namn på ett band!".

Men det tog tid innan han kunde förverkliga sin idé. 1982 hade "Holly" slutligen lyckats få ihop ett band. Dom skrev på för pytte-bolaget Zang Tumb Tuum och gjorde ett par framträdanden i radio och TV.

Det var under inspelningen av en TV-snutt dom mötte Trevor Horn, fantomproducent och miljonär. Han tog dom under sina vingars skugga och efter lite arbete där var dom klara med singeln "Relax".

Den blev en enorm försäljningsframgång, och ytterligare ett nummer på BBC:s lista över bannlysta skivor.

"Frankie" är nämligen ett homosexuellt våldsdiscogäng, som hyllar svart läder offentligt.

Det var lite mer än det konservativa Margret Thatchers England kunde smälta.

Andra singeln, "Two Tribes", slog snart allehanda rekord på dom engelska försäljningslistorna. Den har klarat sej utan att bli bannlyst, men så har texten heller inga sexuella undertoner.

Den är en från kritik av dom två supermakternas idé om att lösa världens problem med kärnvapen.

Inspiration till låten fick killarna då dom såg inledningscenerna till ett av filmhistoriens stora mästerverk, The Roadwarrior (Mad Max II).

I videon till "Two Tribes" föreslår också "Frankie" en lösning på alla stormaktskonflikter.

USA:s president och Sovjetunionens ledare får göra upp i wrestling-ringen. Alla tjuvknep är tillåtna. På så sätt slipper världen förvandlas till en radioaktiv askhög.

Bandets framgångar är till stor del Trevor Horns förtjänst. Han och gruppen har arrangerat tillsammans och han har ensam producerat. Soundet är alltså hans och låtarna "Frankies".

I skrivande stund befinner sej gossarna åter i studion, den här gången för att spela in en hel LP. Om deras musik blir lika lyckad på 33 rpm som på 45 rpm återstår att se.

Men en vanlig disco-LP blir det inte.

TÄVLING!

Varsågod! Här får du chansen att bättra på skivsamlingen. Är Du en Rock och Popexpert? Det finns 10 LP-skivor i potten, skivor som vinnarna får välja efter egen smak. De 10 först öppnade rätta lösningarna vinner!

Skicka svaret till: *ROCKET, Industrigatan 4B, 112 46 STOCKHOLM.*

FRÅGA 1: Vad hette det första band Boy George var med i?

RÅGA 2: Vad hette Sex Pistols första singel?

RÅGA 3: Räkna upp minst 10 medlemmar ur Rainbow.

FRÅGA 4: Vad heter de fem bröderna Jackson i förnamn?

FRÅGA 5: Vad gör Martin Birch?

FRÅGA 6: Tony Iommi ifrån Black Sabbath har spelat med Jethro Tull. Sant eller falskt?

FRÅGA 7: Från vilket land kommer gruppen INXS?

FRÅGA 8: Vad heter solovokalisterna i Björn och Bennys musical "Chess"?

FRÅGA 9: Hur löd originaltiteln på David Bowies LP "Space Oddity"?

FRÅGA 10: Av följande tre låttitlar är endast två skrivna av Kiss, vilka?
a) "Goin' Blind",
b) "Mr. Speed",
c) "Midnight Crawler".

Märk kuvertet "tävling" och skriv vilken skiva Du vill ha om Du vinner.

I NÄSTA NUMMER
BOWIE
MIKE OLDFIELD
KISS
STOR REGGAESPECIAL
DEEP PURPLE
DURAN DURAN
IRON MAIDEN W.A.S.P.
KOMMER 15:E NOV.

Hårdrock som låter som hårdrock ska låta!
PROUD

EMI
med LP'n
FIRE BREAKS THE DAWN

XPUNK

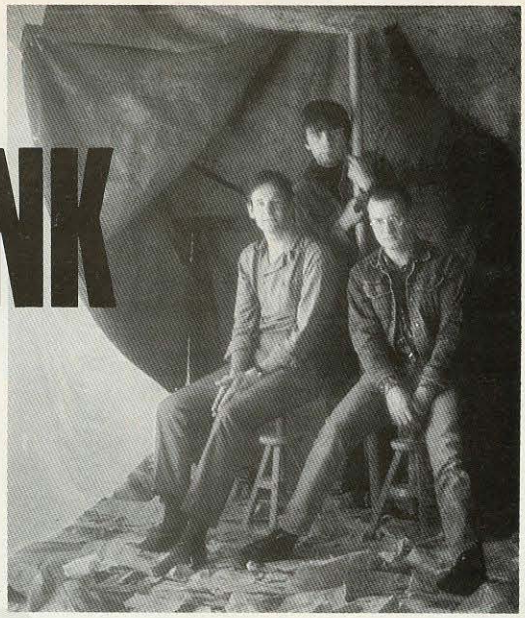

De började som USA-influerat våldsrockband. 1977 blev de ett punkband. Två år senare var de ett experimenterande new wave-band. Idag är de fortfarande progressiva och experimenterande, men de är också mer kända.

De är ett av världens få riktigt nyskapande rockband.

TELLER XTC POP?

Av H. Holm

XTC föddes 1973, men det var det ingen som visste då. Inte ens bandmedlemmarna själva.

Gitarristen Andy Partridge gick det året med i ett ungt rockband som innehöll basisten Colin Moulding och trummisen Terry Chambers.

Andys tidigare band hade hetat Star Park, och Andy trodde att det var en god idé att döpa det nya bandet till Star Park också, så att folk skulle känna igen dem.

Star Park utvecklade sig till ett verkligt rått rockband. Influenserna kom från USA-banden The Stooges, Alice Cooper och New York Dolls.

Killarna odlade långt hår, klädde sig i jeanstrasor och läder. De spelade högt, tungt och skränigt och betedde sig illa på scen. Star Park passade inte längre, så de bytte till Helium Kids, efter att ha hetat både Snakes och Skyscrapers.

Helium Kids skrev sina egna låtar, men att efter allt att döma var de så nära coverversioner som man överhuvudtaget kan komma när man skriver.

Som liveband gjorde de ingen större succé.

— Det blev aldrig mer än runt två spelningar i månaden eftersom vi var så gräsliga. "Aldrig mer!", sa dom som bokat oss. Och ärligt talat, vi var inte speciellt bra.

1975 beslutade sig killarna för att byta namn på gruppen igen.

— Det var en rörig period, minns Colin, **när man kom ner för att repa fick man alltid börja med att fråga vad gruppen hette idag.**

Valet föll till slut på XTC. Det namnet, liksom de flesta andra, var Andys förslag.

— Det är ett snabbt namn, och egentligen en förkortning för excitment. Jag tyckte det var bra, säger Andy blygsamt och sträcker på sig i skivbolaget Virgins blommiga soffa.

Vi beklagar det bistra faktum att Juliette, hårdför kvinnlig vakthund på Virgin, lyckats avkräva oss ett löfte att inte fota under intervjun.

Som XTC satte gruppen igång att jaga skivkontrakt på allvar.

De var bosatta i Swindon och dit kom vare sig musikskribenter eller skivbolagsfolk. Så de skaffade sig en sångare bosatt i London.

— Men det var ett misstag från vår sida, berättar Andy. Han kunde inte fixa några kontrakt och dessutom kunde han inte sjunga heller.

1976 uppstod punken i England. Den grep snabbt omkring sej med säkerhetsnålsförsedda klor. Nåt år senare skulle all rock vara punkrock. XTC övergav successivt sin tidigare långhåriga stil och acklimatiserade sig. Men de gjorde det, övertygade om att den nya musikvågen var bra.

— Vi flörtade lite med punkkläder och stubbat hår, säger Andy, med ett generat leende. Men jag skäms inte lika mycket för det som för min långhåriga tid, tillägger han snabbt.

Nu var det ju vare sig det bisarra modet eller säkerhetsnålarna som var det viktiga med punken. Det viktiga var att musikskapandet togs ner på gräsrotsnivå igen.

— Jag gillade ärligheten och energin i punkrörelsen. Den där inställningen att: "Det här gör vi för att vi gillar det, inte för att vi vill tjäna en massa pengar.", säger Andy.

Under punkåren startades också många oberoende små skivbolag. Till de större hörde Chisswick, Stiff-Records och Virgin.

Det var med Virgin XTC till slut fick kontrakt.

XTC:s musik utvecklades till keyboard-dominerad punk, med många snabba låtar, plötsliga taktändringar och entonig sång. Keyboardspelaren Barry Andrews fick också större svängrum.

Gruppen började spela i London. Men eftersom såna spelningar var sällsynta och mycket åtråvärda så fick XTC dåligt, eller i värsta fall inget, betalt.

— Som kompensation försökte vi knycka lite utrustning från Marquee en gång, avslöjar Andy glatt, men vi drabbades av svåra samvetskval, så tidigt nästa morgon körde vi tillbaka grejorna och ställde dom på trappan.

Genom en spelning blev de alltså till sist upptäckta av Virgin.

Det första de präntade på vinyl var låten "3DEP". Den kom hösten 1977, men drunknade i singel-punkvågen.

LP:n, White Music, släppt i januari 1978, väckte däremot större uppståndelse. Men någon listetta blev den inte.

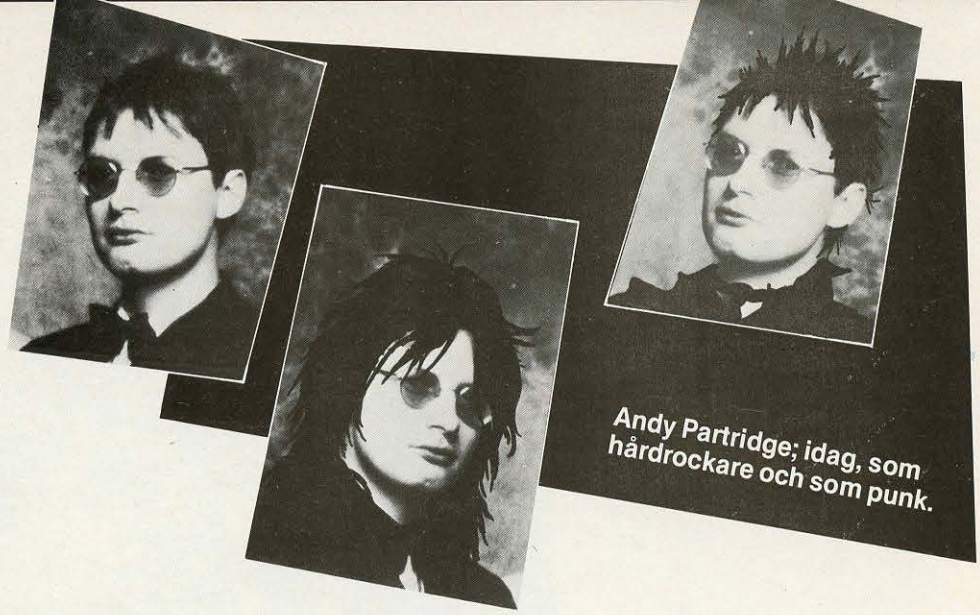

Andy Partridge; idag, som hårdrockare och som punk.

Gruppen etablerade sig snabbt som det ledande experimenterande punkbandet och nästa LP kom på hösten 1978 och hette Go 2. Med den sänktes farten något.

Det året var det också dags för bandet att ge sig ut på de engelska landsvägarna för att turnera. Första tiden var de förband till Talking Heads.

Efter att ha klarat av England begav de sig ner på kontinenten och spelade i Västtyskland, Frankrike och Belgien och därpå kom turen till USA.

Sen var turné-karusellen igång och den snurrade fortare och fortare. XTC befann sig ständigt på turné och de spelade överallt i hela världen.

På nästa platta, Drums and Wires ändrades soundet märkbart. Tempot sänktes och låtarna fick en något mer (Nej, jag sa inte mycket mer) traditionell uppbyggnad. 1960-talsinfluenserna, som börjat märkas redan på Go 2, kom också tydligare i dagen.

Det berodde på att keyboardisten Andrews lämnade bandet och ersattes av gitarristen Dave Gregory. Med den plattan fick också gruppen sin första hit; "Making plans for Nigel".

Hitsingeln innebar inte att gruppen blev rikare, enligt Andy.

— Däremot förväntades vi turnera ännu mer.

Augusti 1980 såg releasen av fjärde vinylen, Black Sea, med vidhängande världsturné.

Femte vaxet, English Settlements, blev gruppens hittills mest framgångsrike. Nu var all experimentell punk utsorterad och man började arbeta med både jazz- och reggaeinfluenser. Men grunden var rock och 60-talspop.

Mitt under den turné som skulle backa plattan orkade Andy inte fortsätta.

— Jag sa till dom andra att jag inte ville fortsätta längre, berättar Andy. Och dom kunde ju förstås ha fortsatt utan mig, men det hade nog inte varit riktigt ärligt mot publiken. Colin sa också att han tröttnat, tillägger Andy snabbt.

Och Colin nickar instämmande.

XTC beslutade sig alltså för att *helt* sluta turnera, ett mycket ovanligt beslut.

— Det är viktigare för oss att arbeta i studion, förklarar sig Andy.

Men det fanns de som inte tyckte att studioarbete var så mycket viktigare än att turnera.

En av dom var trummisen Terry Chambers. Han gillade att lira live och när det var slut med det flyttade han hem till hustru och barn i Australien.

Virgin var heller inte så förtjusta i att få ett band som vägrade att ge konserter. De tjatade och bråkade ett tag, men gav till slut upp. Nu satsar de hårt på att marknadsföra bandet via video istället.

Nästa chock för Virgin kom när Andy och hans gossar levererade sin LP för 1983; Mummer.

Skivbolaget tyckte att den var obegriplig och absolut inte kommersiellt gångbar.

"Grabbar, kan ni inte göra om det här", sa de.

XTC sa: Nej!

Då vägrade Virgin ge ut skivan. Men det bekom inte Andy eller de andra. De satte sej bara ner och väntade.

Efter sex månader gav Virgin upp och släppte plattan.

— Men med vår nya skiva var de mycket nöjda, flinar Colin. De kunde knappt vänta tills vi var helt färdiga . . .

Att fråga XTC om deras kommande turnéplaner (bra standardfråga) är naturligtvis överflödigt, så vi frågar i stället om deras framtidsplaner i allmänhet.

— Först ska vi ge ut det största mästerverk världen skådat sedan Mummer (nya LP:n) . . . sedan får vi se, svarar Andy leende.

Så säger han, men han vet att de bara är ett band på "mellannivå" och att de aldrig kommer att nå megaklass. Men det bryr han sig inte om, för XTC gör den musik de trivs med.

Han är svart, uppkäftig och kontroversiell.

Han är Prince — men i rockvärlden har man börjat tala om honom som kung!

En del av scenerna i Purple Rain är självupplevda. Prince har inte haft en lätt uppväxttid.

Han erkänner inte gärna att han är 25 år. Precis som om det vore en ålder i den här branschen försöker han ständigt hävda att han just äntrat sitt 23:e år.

Födelsebeviset förtäljer en annan sak. Där kan tydligt utläsas att Prince Roger Nelson föddes den 7 juni 1958.

Prince växte upp i Minneapolis som yngst av nio syskon. Hans far, till ena hälften svart, till den andra italienare, var musikaliskt aktiv i ett avancerat jazzband där hans svarta hustru sjöng. Prince hade således musiken i blodet redan från början. Han var bara sju år då han spelade piano med klass och vid fyllda tolv behärskade han över 20 (!) instrument.

Vid den här tiden hade spänningarna mellan honom och styvfadern, som tog över ruljangsen när Prince riktige far övergav familjen fem år tidigare, blivit allt mer påfrestande.

Prince blev ett problembarn. Han var helt ointresserad av skolan. Det var bara musiken som höll hans själ i ett järngrepp.

Gruppdebuten skedde i Grand Central, ett band som ledde till Champagne. Det var hos dem han träffade basisten André Andersson.

André blev Prince närmaste vän, och efter bara några månader bröt han med familjen och flyttade hem till André och hans mamma.

17 år ung beslöt sej Prince för att göra något drastiskt. Han hade en vision av sej själv som stor, firad stjärna, men vägen dit var lång och tragglig.

Han spelade in en demotape där han själv hanterade alla instrument. Med kassetten i högsta hugg for han till New York och fiskade kontrakt.

Det nappade direkt.

Warner Brothers viftade med ett synnerligen förmånligt kontrakt som gav honom i stort sett full kontroll över inspelningar och image. Ej bekräftat, men troligen sant är också beloppet som betalades ut i förskott: 1 000 000 dollar!

Prince fick en flygande start och debuterade 1978 med plattan "For You"; en bisarr kombination av gospeldränkta a capellaröster och envisa, fräcka gitarrer.

Albumet blev dock inte den omedelbara framgång Warner räknat med. Via plattan "Prince" dröjde det till 1980 då genombrottet tornade upp sej i och med "Dirty Mind".

— Och det var egentligen bara en bunt demotaper, säger Prince blygsamt.

Härifrån var inte steget långt till "Controversy" som öppnade guldfältet för honom. Prince blev uppmärksammad över hela världen med hiten "Sexuality", en genomfräck och utmanande poplåt.

På scenen var han likadan. Fräck! Hans sexuella anspelningar och scenkläder som tveksamt dolde dom ädlare delarna av hans kropp blev till en klump i halsen på många konservativa amerikaner.

Hans växande skara beundrare såg en uppkäftig rebell; en ny, svart, ledare för en våg av renodlad 1980-tals musik.

Men innerst inne är inte Prince särskilt tuff. Han är liten och späd, blyg och tystlåten. Hans uppstudsighet och tuffa attityd är inte helt äkta.

På scenen kan han leva ut det han inte vågar privat. Han blir en superstar, en hjälte att dyrka, och han håller kommunikationen mellan sej och publiken över allt annat. Han vill så gärna dela med sej av den gemensamma energin, men det får ske på avstånd. Prince släpper inte gärna folk in på livet.

Han avskyr intensivt att bli fotograferad. Det får honom att må fysiskt och psykiskt illa — speciellt om det gäller arrangerade fotosessioner där han känner sej utelämnad och naken.

Trots sin styrka som musiker är han emotionellt osäker och rädd.

Han ger sällan intervjuer, och dom journalister han talat med har fått spetsa öronen ordentligt för att uppfatta hans lågmälda mumlande.

Men Prince är stor — jättestor!

Han har, inte helt oförvänt, kallats 1980-talets Jimi Hendrix, och det är också hos Jimi man kan spåra stora delar av hans image och musikaliska inriktning. Hans musik är närbesläktad med Hendrix, men där Jimi var nyskapande och bildade skola, är Prince avancerad och 1980-talsmässigt poporienterad. Hans musik är en hänsynslös blandning av soul, funk och ruffig Rock'n Roll.

LP:n "1999" bättrade på hans framgångar. Låtar som "Delirious", "Little Red Corvette" och "1999" formligen stänkte svett och kåthet. Dom förde honom allt närmare den åtråvärda toppen.

Trots sin litet trilska arrogans mot allt vad affärsmän och "showbusiness" heter är Prince en yngling som vet vad han vill. Om han vill spela in en film så gör han det.

Purple Rain

Den senaste, och överlägset mest framgångsrika, plattan "Purple Rain" är ett soundtrack till filmen med samma namn.

Det är en till hälften självbiografisk historia över Prince liv, men han vill inte avslöja riktigt vad som är sanning eller fantasi.

Inspelad helt och hållet av okända filmmakare med nya ansikten i rollerna och med en budget på knappt 7 000 000 dollar (cirka 56 miljoner kronor) är den en sensation. I USA strömmade folk i floder till biograferna; nästan i samma takt som dom köpte soundtracket.

Försäljningssiffrorna pekade mot sensationella höjder, och hiten "When Doves Cry" är dags till dato snudd på konkurrent till Michael Jacksons största hits.

Det är litet förvånande, ty "When Doves Cry" är ingen given hit. Det är en ganska ordinär låt som behöver gott om tid för att fastna.

Eller är det just tack vare sin svårsmälta struktur som den har slagit väl ut? Det är svårt att säga, för Prince är svår.

I filmens musik kan man skönja religiösa undertoner. Ett spår heter kort och gott "God", den är inte inkluderad på "Purple Rain" skivan, men där hittar man andra

Av Anders Tengner — SIPA-PRESS Foto

Prince

SEXFIXERAD ROCKPROFET

bevis, till exempelvis den suggestiva "I Would Die 4 U" där några textrader lyder:

"I'm not a human/I am a dove/ I am your conscious"/ I am love".

Trots sin tro på Gud tvekar inte Prince att utföra dom hemskaste dåd mot bibelorden. Hans varumärke sex — ser han som en tillgång; ett tecken på liv.

En skådespelerska, som vill vara anonym, sökte till rollen som Apollonia i "Purple Rain", men tackade nej sedan hon läst manuset.

— Det var helt sanslöst. Det var på tok för pornografiskt för mej. Dom ville att jag skulle göra saker på film som min pojkvän nekas i vårt sovrum.

Prince sökte upp henne under en visit i New York och hon fann honom ömsom underbar, ömsom patetisk.

— Han är utflippad på Gud, säger hon. Han menar väl och är mycket begåvad, men han har så många problem. På något sätt tror han att han är släkt med Gud. Underligt.

Inför inspelningarna av "Purple Rain" försvann två av Prince närmaste musiker. Gitarristen Dez Dickerson och gamle vännen André Anderson, dom enda som åtnjutit Prince respekt. Dom blev trötta på att aldrig få uppmärksamhet eller erkännande; att ständigt leva i skuggan av Prince.

Pessimistiska röster har hörts säga att det kan påverka Prince musikaliska utveckling; att han kanske inte kommer att bry sej lika mycket om kvalitén längre. Det kan bli ödesdigert, men ekonomiskt är hans framtid säkrad. Han jämförs just nu med Michael Jackson, men som en mer mogen tronföljare.

Om det blir som musiker eller filmstjärna återstår att se.

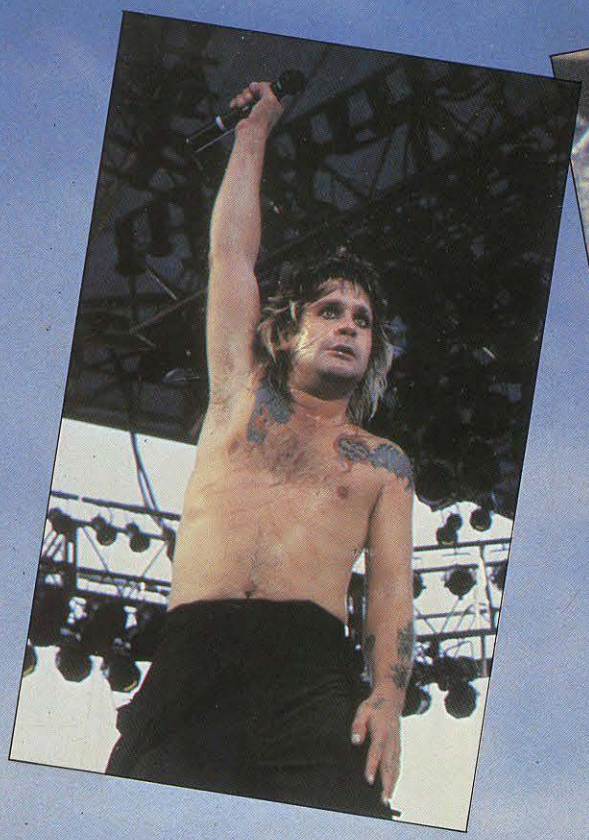

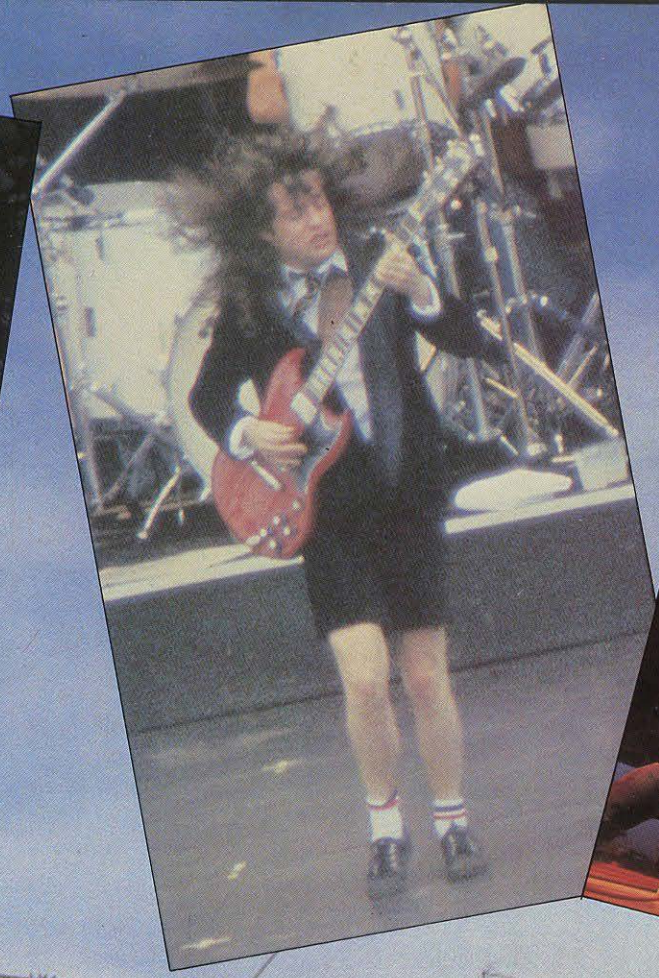

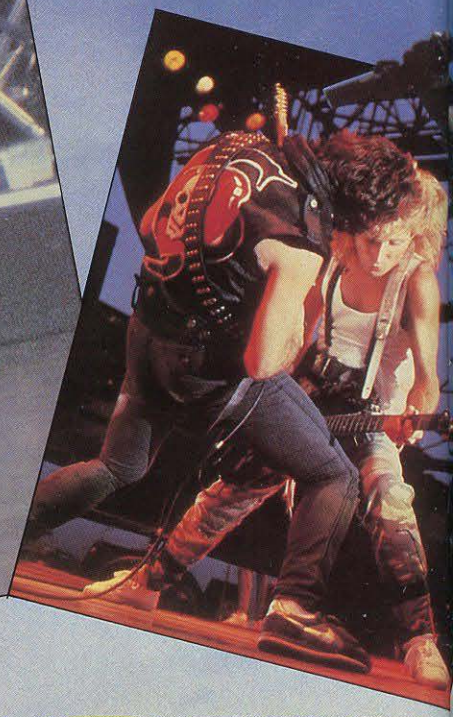

ÖL OCH ROCK!

HÅRDROCKEN HAR TAGIT ÖVER FESTIVALERNA

Av H. Holm. Foto B. Grönkvist. A. Tengner

De stora musikfestivalernas tid är åter här. På stora gräsmattor och arenor Europa runt samlas flockvis med långhåriga ungdomar, för att se och höra rockmusik, företrädesvis av det brutalar slaget.

Förra gången det var "inne" med festivaler var under den skitiga och vilda hippietiden. Från Flowerpowerns födelsestad, San Fransisco, bredde dess "ligga-i-gräset-och-ta-det-cool"-mentalitet ut sig över världen. Den gången kulminerade allt i den väldiga Woodstockfestivalen, en orgie i musik och tunga droger.

Nu, på 80-talet är det hårdrockarna som drar ut till de öppna fälten, med matsäckar, bestående uteslutande av öl med lite sprit till. Dom breder ut sina kläder och ligger och steker sig i sensommarsolen, många somnar i värmen och har de otur och dessutom har druckit förmycket, så vaknar de inte förrän efter sista konserten, mitt i natten, kylan, mörkret och soporna.

Som allt annat som har med hårdrock att göra så är festivalerna en brittisk uppfinning. Äldst och ärevördigast är Reading-festivalen, den har över tjugo år på nacken.

Ursprungligen var den en blues och jazzfestival, men under 1970-talet började så sakteliga hårdrocken att tränga sig in.

1980 blev festivalen ett rent hårdrockevenemang och den nya vågen festivaler inleddes, samtidigt med "Den Nya Vågen av Brittisk Heavy Metal".

Ända fram till 1983 var Reading årets stora heavyhändelse. Det året spelade visserligen både Black Sabbath, Thin Lizzy och Anvil, men det fanns massor av band som inte var hårdrockgäng också. Framförallt så blev 1983 de nya symforockbandens Readingår, med Marillion i spetsen tågade Pallas, The Enid, Twelfth Night, Magnum, Pendragon, Solisice och Fortune, in på scenen.

Efter den gången ledsnade kommunstyrelsen i Reading på den årliga invasionen, med tillhörande plundrings- och skövlingståg. De vägrade tillåta festivalen ett år till.

Readingkommitten raggade upp ett nytt ställe; Lillford. Man bytte också namn på evenemanget till mer passande Lillford Park National Rockfestival.

Lillfords kommunstyrelse hade sagt ja, men två veckor innan den stora helgen sa, det som motsvarar Landstingets styrelse; NEJ.

Så den över 20 åriga traditionen bröts 1984.

Men även om Readinggiget gått i graven så hann det yngla av sig, och det rejält. Under de senaste två-tre

åren har småfestivaler skjutit upp som svampar ur jorden överallt ute i Europa, för att på bara ett par år växa upp till jätteevenemang.

Bland de stora kan nämnas Parisfestivalen, festivalen i Karlsruhe och den nya skotska festivalen vid Kilbridge, Calder Glen.

Störst av dem alla är i alla fall Heavy Metal-orgien vid Castle Donington. När Reading började med alla möjliga sorters band tog Donington (Monsters of Rock) över som årets största hårdrockevenemang. Det brukar komma runt 60 000 (!) åskådare dit varje år och det finns en bilparkering som rymmer 20 000 platser. Men det är inte bara läder- och nitfolket som kommer hit. Många kommer också därför att de gillar idén med en stor (supar)-fest i det gröna, för att träffa folk och ha det trevligt i det (förhoppningsvis) sköna vädret.

Runt hela området växer en tältstad upp befolkad av överåriga hippies, som vägrar låta Woodstock dö, och av motorcykelgäng.

Engelsmännen har dock en ful ovana de kastar halvfulla ölflaskor på grupperna och det uppskattas inte av musikerna.

Tommy Aldridge, OZZY, säger så här:

— Visst ska en publik ge järnet, men inte på oss.

Nikki i Mötley Crüe förklarade att man måste göra något för att slippa bli bombarderad. Själv kastade han tillbaka burkarna och som avslutning skickade han basen i huvudet på en av dom som stod närmast scenkanten (låt vara oavsiktligt).

David Lee Roth upplyste en kille som kastat att han skulle sätta på hans flickvän om han kastade en gång till. Flickan såg förmodligen salig ut, men hennes pojkvän rörde inte en flaska till. Det gjorde ingen annan heller förresten.

Enda anledningen till att folk faktiskt bara blir lemlästade, inte ihjälslagna när dom blir träffade, är att alla dryckeskärl som säljs på området, är gjorda av mjuk plast. Men även mjuk plast gör ont när den innehåller en liter av någonting blaskigt, och kommer i hög fart från tio meters höjd.

Spelordningen på Donington var; Mötley Crüe, Accept, Y&T, Gary More, Ozzy, Van Halen och AC/DC. Det som kom till den första svenska hårdrockfestivalen på Råsunda var alltså en nedbantad version av Doningtons Monsters of Rock-gala.

GALNINGEN OZZY HOTAR BYTA STIL

I Sverige var det EMA-Telstar som arrangerade. Det var visserligen inte EMA:s första gig i den här storleksordningen, men det var deras första jätte-Heavy Metal-evenemang.

Scenen låg vid den långsida av Råsunda som håller på att konstrueras om till lyxläktare och ny pressavdelning. Dom flesta platserna var ståplatser på gräsplanen. Cirka 35 000 headbangers infann sig. Vinkelrätt ut från scenen var den pressenningsöverdragna gräsmattan delad med ett kravallstaket.

Ett kravallstaket kan nog vara bra att ha, men det var uppställt i fel riktning. För att det skulle gjort någon nytta skulle det satts parallellt med scenen, cirka 15 meter ut på plan. Då hade man kunnat undvika att få så många sönderklämda längst fram vid scenkanten. Som det var nu fick EMA-vakterna oavbrutet hjälpa skadade headbangers över staketet och ner i det som skulle föreställa pressdiket.

Nu blev där inte pressdike, utan provisorisk sjukstuga.

Initiativet till en hårdrockfestival är i sej mycket berömvärt, men det var tråkigt att banden måste börja så tidigt som klockan 12.00. Inget av dem kunde använda något ljus eller några effekter.

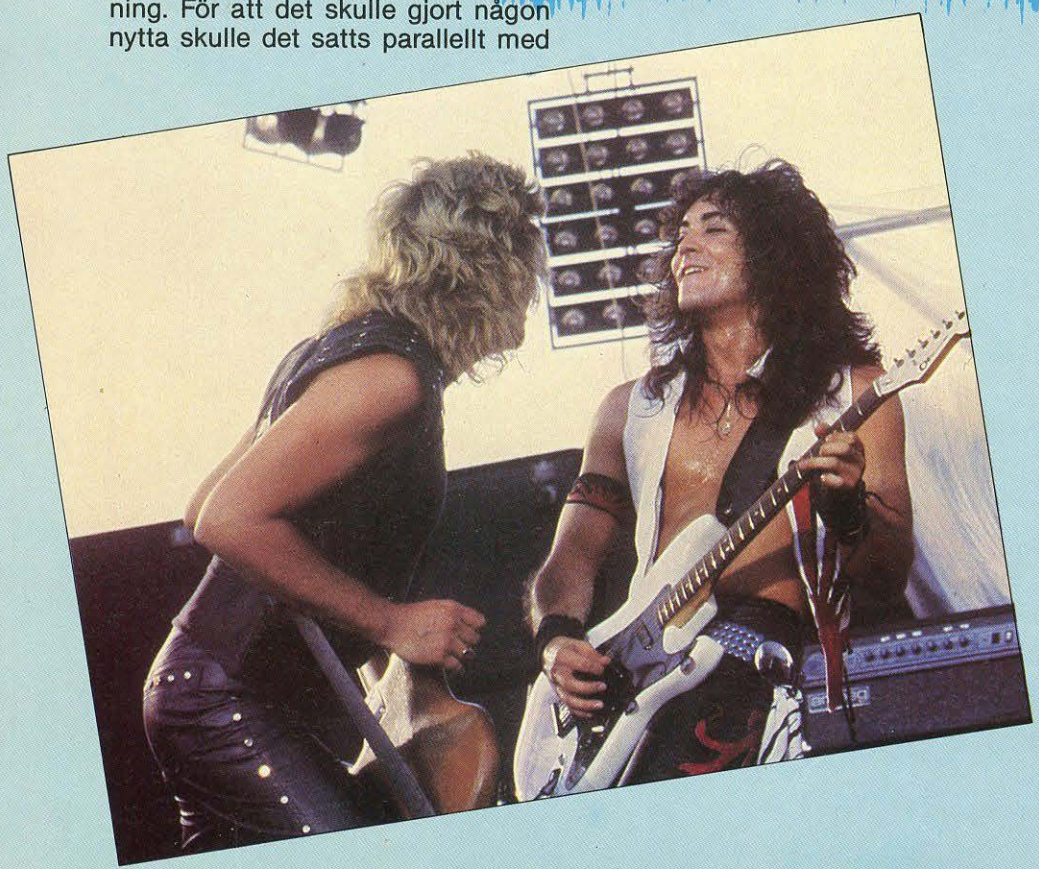

Å andra sidan,får såna här dagsljusfestivaler mycket större prägel av folkfest än av konsert, så även på Råsunda.

Ljudet får godkänt, men det kunde definitivt varit bättre. Det verkade också som om dom som mixade inte alltid visste var dom hade dom olika reglarna. Vilket gjorde att man inte allti hörde allt man borde.

Innan vi går vidare på Råsunda., ska vi återvända till festivalen i Donington. Där Öppnade alltså Mötley Crüe, precis som på Råsunda.

Efter dom erövrade Doningtonfestivalens enda tyskar scenen; Accept. Dom gjorde bra ifrån sej, men blev illa åtgångna av publikens artilleri. Både det lätta (mindre flaskor) och det tunga (dunkar) hade snart skjutit in sej och bombardemanget rasade med oförminskad styrka hela gigget.

Nästa gäng, Y&T fick också känna på flaskregnet ordentligt.

Dom körde sina låtar och vek inte en tum trots att dom träffades illa, men dom saknade av begripliga skäl riktig spelglädje. På något sätt kändes det inte som om det här utomhusevenemanget var deras rätta forum och dom fick aldrig någon publikkontakt.

Nästa band till bombning var Gary Moore. Trots dom knepiga yttre omständigheterna gjorde han och hans gossar bra ifrån sej.

Gary är en musiker som verkligen kan förmedla känslor med sitt spel. Eftersom han är en fullständig gitarroman, så verkar han också alltid va-

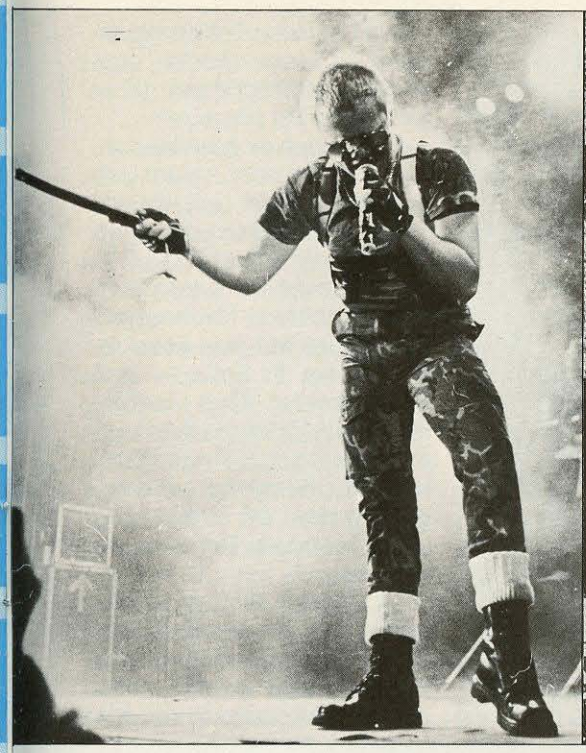

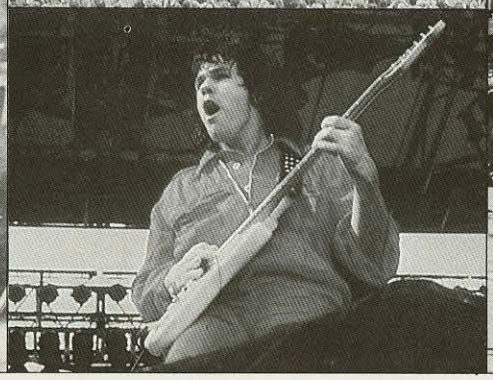

ra på gott humör då han han får spela. Efter att ha hört hans underbara inledning till "White knuckles" så kunde man inte annat än tycka att David Menketti (Y&T) borde ha låtit bli att köra sin solofeature.

Då Gary gått av kom kvällens hjälte, Ozzy Osbourne, med Tommy Aldridge tillbaka vid pukorna, men med resten av bandet intakt sedan Sverige-giggen i december. Äldst i bandet numera är gitarrfenomenet Jake E. Lee, från mästergitarristernas stad Los Angeles, och ROCKET passade på att få en pratstund med honom och Tommy efter deras framträdande.

Jake är trots framgångarna fortfarande en mjuk och blyg kille, då han gått av scenen. Självgodhet och divalater är för honom helt främmande.

Då en flicka berättar att hon tycker han är fenomenal, tittar han ner i marken, skrapar med foten och mumlar "Tack så mycket". Han talar tyst, ler ofta och svarar villigt på alla frågor.

Jake lirade först med Ratt och sedan med Rough Cut, båda från L.A. och båda numera LP-kontrakterade. Sedan hittade Ozzys talangscout honom och han fick jobbet efter en provspelning. **— Jag vet fortfarande inte vad jag gjorde, men han valde mig, säger han leende.**

Under slutet av 1970-talet fylldes alla L.A:s källarlokaler av unga rockband, inspirerade av Van Halens snabba och stora framgångar.

— Det var hårdare för några år sen, nu har nästan alla jag känner fått skivkontrakt.

Att gå med i OZZY var ett stort framsteg för honom, och för den likaledels tämligen okände L.A.-basisten Don Costa.

— "Go crazy, do what you feel like", sa Ozzy första gången jag skulle ut på scenen (Finland, våren 1983) och det var skönt, berättar Jake, och fyrar av ännu ett av sina charmfulla leenden.

Sedan har han och Ozzy trivts bra ihop. Don gick det sämre för. Ozzy

Ozzy goes sane

slog av honom näsbenet under en handgriplig musikalisk diskussion och en kort tid senare slutade han. Sen gick Tommy Aldridge också sin väg, fast av andra skäl.

— Jag hade just blivit far till ett par tvillingar, och ville ha lite tid att vila och fundera över ett nytt band.

Gamle mästaren från Vanilla Fudge, Cactus och Rod Stewarts band, Carmine Appice, besatte trumstolen istället.

Men han och Ozzy kom inte heller överens, så Carmine sluta- de, dock utan att någons näsben gick åt. Sen ringde Ozzy Tommy Aldridge och bad honom komma tillbaka. Men Tommy är bara en tillfällig ersättare.

— Jag frilansar bara här och Ozzy betalar bra. När jag är med i ett band så vill jag att det ska vara ett —*band*—. Det här har blivit för mycket av Ozzy:s sologrej.

Faktum är att bandsituationen håller på att upplösas, man vet aldrig vilka som kommer att vara med nästa gång gruppen giggar, eller som Tommy sa:

— Man får nästan ringa en gång i veckan för att kolla vilka som är inne och vilka som är ute.

Men Jake består, än i alla fall. Han är den som gör låtarna tillsammans med Ozzy och den som Ozzy verkar trivas bäst med, både på och av scen.

Sin image av galning verkar Ozzy bara trivas sämre och sämre med. Han har tröttnat på att alltid skällas för dåre.

— Jag funderar på att byta stil, avslöjade han för ROCKET. Det har gått för långt, går jag längre blir det bara löjligt.

Vi på ROCKET väntar med spänning på hans nya stil.

Problemet är ju att Ozzy gjort sig känd som den store underhållaren, vad han nu än hittar på så blir det mindre spännande. Men det verkar som om han inte bryr sig om det egentligen, musiken ska få större plats, säger han.

Ozzy blev lite av Doningtonhjälte. Hans förmåga att tända och hetsa upp en publik förblir exceptionell. Han blev inte heller offer för något svårare bombardemang. Ozzy sa helt enkelt åt folk att sluta kasta.

Efter extranummret, obligatoriska Paranoid, delades guld- och platinaskivor ut för "Bark at the Moon", till massornas dånande bifall.

Det var Edward Van Halens gitarrspel som förde Van Halen till toppen. Lite ironiskt blev det en synth som befäste deras position.

Av Anders Tengner.

Van Halen hade skandinavisk- och Sverigepremiär. Det mäktiga och legendomsusade Van Halen. Och det är svårt att leva upp till legendstatus, mitt på dagen, på en fotbollsarena.

Lyckades dom?

Tja . . .

Hans trumljud är eget, men virveln lät till en början riktigt Urban.

Både Michael Anthony och Eddie Van Halen dansade omkring som vildar, men huvudansvaret för showen vilade trots allt på David Lee Roth.

Han har en charm som fångar alla lyssnare, och smälter eventuellt motstånd. Herr Roth är förmodligen den skickligaste sångaren i världen under långa instrumentala partier. Han ser nämligen aldrig ut som om han står på scenen i onödan. Det är show hela tiden, med allt från Breakdance och Electric boogie till roliga historier och blyga stripnummer.

Om det var lite svårt att vara legend i ljuset från den sakta sjunkande eftermiddagssolen över Solnas betonghöghus, så var det desto enklare att vara det nere på innediscot för medelålders-som-vill-låtsas-att-dom-är-20-igen; Alexandra. Där hölls nämligen presskonferensen med Van Halen, som representerades av enmansshowen David Lee Roth.

VAN HALEN

En turnerande rockcirkus

För det första. Det är inte idealiskt för en grupp som sen 1977 öst ut bilder av sig själva och djävulska ljus- och högtalaranläggningar, att gå på utomhus kl. 14.00. Så dags agerar solen ljusanläggning och den förmedlar inte rätt känsla.

För det andra. Festivaler är en pärs för alla inblandade, det är svettigt trångt och äckligt.

Men Van Halen gjorde förmodligen allting så bra dom kunde med tanke på omständigheterna. Dom är en kvartett ytterst skickliga underhållare och musiker.

Jublet rullade loss under öppningsackorden till "Unchained". Alex Van Halen bakom sitt enorma trumset, brakade på som en yrkesskadad timmerhuggare.

David Lee Roth — talar ut

Att få David Lee Roth att sätta sej ned och seriöst lägga korten på bordet är ungefär lika svårt som att få honom att byta Jack Danielsflaskan mot en pava fruktsoda.

David är en född entertainer, men bakom fasaden av skämt och kvickheter döljer sej en intelligent hjärna.

Ett dussin fotografer lät sina blixtar regna över honom under den välordnade preskonferensen. Lika många skribenter hade slutit upp, och det märktes tydligt att Van Halen stod för dom största förväntningarna inför "Monsters of Rock"-festivalen.

Efter en trög inledning där skivbolagets utsände, Stuart Ward, blev tvungen att rycka in för att få fart på utfrågningen, gick mannen inte att stoppa.

— Jag tycker inte Van Halen är Heavy Metal, börjar han. "Jump", "Big Bad Bill" och Ice Cream Man" är ren Rock'n Roll. Folk i allmänhet ser bara till symboler som stora trumset och högtalaranläggningar istället för att lyssna på musiken. "Women and Children First" har Edward och Alex' farsa på klarinett. Det är ju Dixieland, för helvete!

Han kråmar sej inför fotograferna och ser i sanning ut att njuta av all uppmärksamhet.

— Van Halen är en stor circus. När vi turnérar i USA är vi en samling på 75-80 personer. Det är grejor det. Vi skapar vår egen planet.

David har inga hämningar när det gäller livet som superstar. Han har vant sej vid presskonferenser och frågor av standardklass. Hans svar är underfundiga och kryddade med en god portion humor. Han har mörka solglasögon av bisarr modell som döljer en förmodligen ganska fräck glimt i ögat.

På scenen är han likadan. Utmanande, nonchalant och överdrivet divig; allt för att riktigt utmärka sitt ego, som går före allt annat. Han håller låda med en svada som är blott politiker förunnade.

— Visst har jag vissa repliker som är balla — och inrepeterade. Men istället för att bli förbannad och gå på om någon slänger flaskor eller liknande på scen ger jag dom ett skämt. Jag säljer leenden. Det stoppar allt bråk.

— Jag ser väldigt ofta på teater och går gärna på konserter. Jag har märkt en viss tendens hos skådespelare och musiker som är lite irriterande. Dom krystar så förbannat! Deras rörelseschema är inte naturligt.

— Jag älskar att överdriva mitt agerande. Det måste jag eftersom 50 000 personer knappast ser dej lyfta på ögonbrynet . . .

— Underhållare, alla gånger. Många tror att det är "finare" att vara musiker, men det är skitsnack. Underhållningen är äldre än musiken. Innan någon stampade takten berättade någon en historia. Jag gör bäggedera på scenen, och mitt ansvar är så mycket större. En musiker kan lätt säga: "Jaså, gillar du inte min musik. Sluta lyssna då. Det finns andra grupper". Jag har ansvaret för att folk både lyssnar och har roligt samtidigt.

David river av sej solglasögonen och fotograferna får ny fart på blixtarna. David ler lite snett:

— Se bara vad som händer . . .

Van Halen har inte släppt någon live-inspelad platta än, trots att rykten har påstått att en sådan är i faggorna.

— Det behövs knappast, säger David. Vi spelar så gott som live på studioplattorna. Påläggen kan räknas på vänsterhandens fingrar. Vi är för lata. Det måste ske spontant.

I amerikanska tidningar har man kunnat läsa om en spänning mellan David och Edward. Det stämmer dock inte riktigt.

— Nej, jag och Edward kommer bra överens, men vi är två helt olika personligheter. Vi har jobbat ihop i snart tolv år och lyssnar fortfarande på helt olika musik. Jag föredrar gammal Motown, Otis Redding och reggae. Edward skulle vägra lyssna på sånt. Han diggar fusion, Supersonic jazz och annat. Varje gång vi samlas för att skriva låtar blir det meningsskiljaktigheter, och tack vare det låter Van Halen så annorlunda.

— Om alla i en grupp älskar Deep Purple kommer bandet att låta som Deep Purple. När jag grälar säger jag: "Hej, sluta upp med den där dyngan. Jag kan inte dansa till den där svarta skiten". Till slut blir det godkänt ifrån oss alla.

David lyssnar väldigt mycket på musik. Han har hört dom flesta av dagens grupper, och säger sej uppskatta åtminstone något hos vart och ett av dem.

Van Halen består av Alex och Edward Van Halen, Michael Anthony och David själv. Fyra starka viljor som hängt ihop sedan starten.

— Utanför scenen är vi otroligt olika, det gör grälen så mycket friskare. Van Halen styrs genom en god amerikansk demokrati. Det vill säga, om inte dom andra röstar som jag vill, då blir det omröstning igen, och igen.

Van Halen har inte varit i Sverige tidigare. Dom är ett av dom få band som nobbat besök. Närmast oss vad dom 1980 då de besökte Köpenhamn, men den konserten blev inställd efter en olycka under soundchecken då David fick en lampa på näsan.

Van Halen tackar för publikens ovationer.

Men det här är ingenting dom råder över själva. Det är fruktansvärt dyrt att forsla över den show som Van Halen levererar. Idén med samarbetet AC/DC, Mötley Crüe var idealiskt.

Men förväntningarna på gruppen har varit stora, trots en ojämn LP-produktion där ett rejält bottennapp kunde noteras i och med "Diver Down".

Revanschen med "1984" gav oss hoppet åter, och det var intressant att notera Van Halens experiment med synthesizers.

— Edward går i musikaffärer minst två gånger i veckan och köper allt nytt, skrattar David. Vi hade ett helt år på oss i studion så vi kunde kosta på oss lite experiment. Om man bara spelar synth rakt upp och ned låter det för djävligt. Edward har utvecklat den och skapat ett nytt sound.

Van Halen har, som så många andra hårdrockband, mött en hård kritik för sina texter. Dom uppfattas av okunniga skribenter som mansgrisiga och vulgära. David bedyrar att hans tankar om kvinnan är mycket höga.

— Jag ser mina texter om kärlek som en gemensamhetsupplevelse. Ungefär som: "Det här är ju något vi gör tillsammans, du och jag". Alltför många hårdrockgrupper är föraktfulla. Dom skriver en massa dynga som: "I'm gonna do this to you tonight, and do it again tomorrow". Det är ren "bullshit"!

Van Halen har lyckats nå toppen, om någon sådan egentligen existerar.

— Nej, bara i folks skallar. Visst har jag allt jag vill ha, men det är knappast mätbart i materia. Man kan ändå bara ha så många bilar, så många villor eller så många brudar. Jag lever på min musik, dansar och har förbaskat roligt. Det är toppen för mig. Pengar . . . Who cares?

— När jag var 14 år såg jag Eddie i ett skolband. Jag var störtimponerad. Det han gjorde med fingrarna på gitarren ville jag göra med min hals och mina fötter.

— Jag satsade allt. Min utbildning, mina helger, mitt privatliv och mina pengar. Folk sa: "Du är tokig, David. Satsa inte allt det där på en karriär som inte finns."

— Nu är jag där och tjänar hutlöst med pengar. Då kommer samma personer och hycklar: "Tjänar du inte litet väl mycket på den där skräpmusiken?", "Hur har du mage att ta så mycket betalt för så lite jobb?" Det verkar som om dom vill få mej att känna mej skyldig för att jag lyckades — men inte dom!

Medan David ofta utnyttjar ledig tid till motion; han springer dagligen en mil, cyklar och tränar karate, ägnar sej Edward uteslutande åt musik. Vem minns väl inte hans inhopp på Michael Jacksons "Beat it"? Nyligen har han avslutat inspelningarna av ett soundtrack till en kommande film — "The Wild Life". Om det är en dokumentär över Van Halens liv och leverne återstår att se.

En sak är däremot klar. 1984 är Van Halens år.

Och Råsundagalan blev på det hela taget deras show också. Konsertens höjdpunkter var "I'm on Fire", "House of Pain" och extranumret "You really got Me".

Intressant var också "I'll Wait" och synth-hiten "Jump", som gjorde sig utmärkt live och innehöll ett tungt synth-solo av Eddie.

Medlemmarnas alla enmanssolon var bra, men för långa och dom blev tråkiga att lyssna på.

När Van Halen är som bäst låter dom härligt, men dom har lite svårt att klara sej utan alla attribut dom byggt upp sin image kring. Välkomna hit igen, med en hel show och vid en tidpunkt som garanterar mörker.

MÖTLEY CRÜE

VIN, KVINNOR OCH STÅND

Nu satsar de på Europa. I augusti var de på Råsunda, i oktober kommer de som förband till Iron Maiden.

I strålande solsken, alldeles för tidigt på dagen (kl. 12.00, som sagt) kastade sig Mötley Crüe över den försvarslösa scenen, (om den haft tuttar hade den blivit våldtagen). Publiken var bättre förberedd och tog emot med ett rejält vrål. Det ska sägas att det inte är lätt att gå på, mitt på dagen i solsken, om man är ett hårdrockband. Men det var tydligen gott om Crüe-fans, för gruppen gick hem bra.

Hur viktig är en scenshow, Nikki?

— Viktig tycker vi. Visst är musiken viktigast, men om man bara vill höra Mötley Crüe så kan man lägga på en platta hemma. När folk spenderat en massa pengar på biljetter, så vill vi ge dom lite mer.

Mötley Crüe har verkligen skaffat ett rykte om sig att både ge och ta mer. Dom har en image av att ständigt vara på jakt efter allt som bär kjol (skottar i kilt varnas uppriktigt för att komma för nära . . .) och att ständigt supa och festa.

Hur mycket är då bara en ball image?

Som Nikki redan tidigare påpekat kan man inte kröka och jaga brudar 24 timmar om dygnet. Man måste skriva låtar, repa, tvätta håret och så vidare.

Men dom gör i alla fall sitt absolut bästa för att leva upp till sitt rykte.

— Kan man få vad man vill, ska man väl ta för sej, förklarade Nikki för Rockets utsända med hungriga ögon och vidgade näsborrar.

Och dom tar för sej, både av brudar och skivbolagets bjudsprit. I Sverige fick dom pröva på kräftor, och dom lärde sej snart seden med en sup till varje klo och efter det förädlade Nikki den till 20 supar för varje kräfta.

Flickorna avnjöts också. Mellan fem och tio konsumerades per dygn.

Faktum är att det inte bara var flickor dom gav sej på. ROCKETS medarbetare, Ulf Magnusson, mannen med det långa, vackra håret, blev överfallen bakifrån av Nikki. Nikki bet honom i axeln. Han gör så när han vill etablera kontakt med det motsatta könet.

Då Ulf vände sej om och tittade frågande på Nikki såg denne oförstående ut en kort stund, sen sträckte han fram handen och sa:

— Hej, jag är Nikki Sixx!

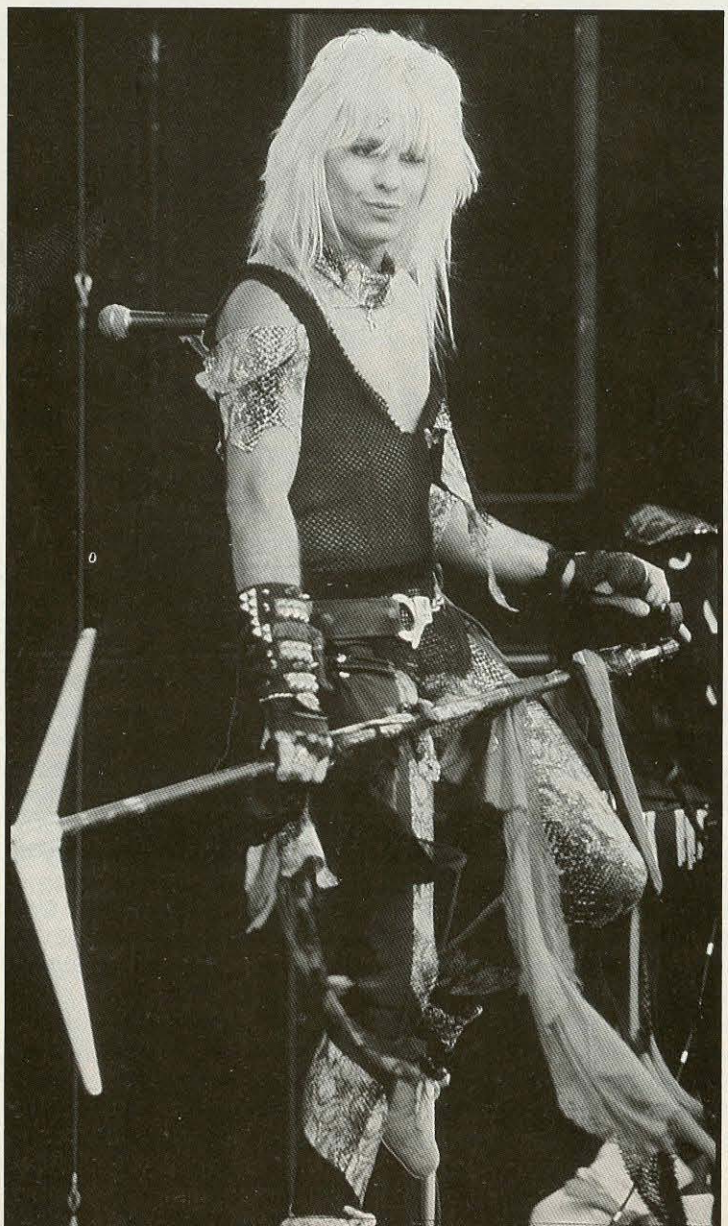

Att göra ingenting ligger inte för Mötley Crüe. Blir det tråkigt klär någon av sig, eller en närstående flicka, och stämningen når toppen igen. Med andra ord — man har inte roligare än man gör sig!

Slutsats: Det är faktiskt ingen image i den här kvartettens fall. Dom är födda såna . . .

Men man kan prata allvarligt med dom också, vilket något förvånade en del av dom svenska flickorna. Även Nikki, som är utrustad med ett kyskhetsbälte, som han låser upp så ofta han kan, gillade att ibland sitta ner och prata.

Lugnast av dom är Mick Mars. Jämfört med "vanliga" människor är han inte så stillsam, men i övriga Crüares sällskap verkar han nästan efterbliven.

Publiken på Råsunda innehöll inte bara dom traditionella skarorna headbangers. Det fanns också gäng med spetsiga skor och stora spretiga frisyrer i alla färger, klart inspirerade av Mötley Crües utseende.

Mötley är inte Heavy Metal, dom är Rock'n' Roll, i modern brutal tappning. Ska man vara uppriktig, så låter det förstås ganska mycket Heavy Metal om dom live. På scen hade dom fint ös och klarade sej faktiskt utan hjälp av ljus och effekter.

Lee sprutade trumpinnar som en fontän, till publikens stora glädje, men Nikkis bas hamnade inte bland fansen, vis av skadan från Donington behöll han den.

Det fina öset medförde dock en del smärre spelfel, och Live Wire lyckades dom inget vidare med.

Av H. Holm. Foto: Anders Tengner

AC/DC

LIVSFARLIG SPÄNNING!

Sommarfestivalernas huvudattraktion var AC/DC, som efter Back in Black klivit in bland världens megaband. Men hur klarade dom sej utan sitt ljus och sin show?

Det var innan den här turnerande galan kom iväg, mycket prat om vem som skulle vara "Headline-band". Det blev AC/DC, helt enkelt för att dom är störst, i Europa. Men bäst var dom alltså inte på Råsunda, och det var arrangemangets fel. Vi har talat mycket om att det inte blir samma sak med Heavy Rock i dagsljus, men Van Halen behärskar helt enkelt den typen av show bättre.

Till att börja med så talar David hela tiden med publiken. Det håller stämningen uppe.

Vare sej Brian Johnson eller någon annan i AC/DC sa ett pillemuck mellan numren. Det gjorde att den härliga stämning som byggdes upp under låtarna pös ut från stadion, likt luften i en trasig cykelslang, då sista tonen klingat ut. Vad hjälpte det sedan att bandet pumpade upp stämningen igen under nästa låt, slangen låg platt i alla fall efter sista ackordet.

För det andra showades det för lite i AC/DC. OK, Angus showar, förmodligen mer än någon annan gitarrist. Men det hjälper inte när dom fyra andra står som fastvuxna i golvet.

Tidigare var det Angus och Brian som alltid var längst fram på scenkanten och showade. Nu går Brian bara fram när han ska sjunga, sen rusar han snabbt tillbaka till utgångspositionen vid vänstra delen av "backlinen".

Under ett gig i dagsljus krävs det mer, mycket mer. AC/DC skulle verkligen ha behövt sin, i och för sej mycket imponerande, anläggning.

Showen bestod som sagt av showmästaren Angus, en mycket kort och mycket smal man (och inte verkar han längre för att han går lätt framåtlutad hela tiden). På den presskonferens som gruppen höll blev han naturligtvis det mest eftertraktade bytet. Samtliga journalister kastade sej över honom efter att WEA-metronome:s Stuart Ward blåst i jakthornet och förklarat att vi kunde börja jakten.

Kung Angus tar emot sittande på en stol. Hans ögon är halvslutna och han måste böja sej bakåt för att se den han talar med. Hans

Av H. Holm. Foto Bengt Grönkvist, WEA & Lille Chris

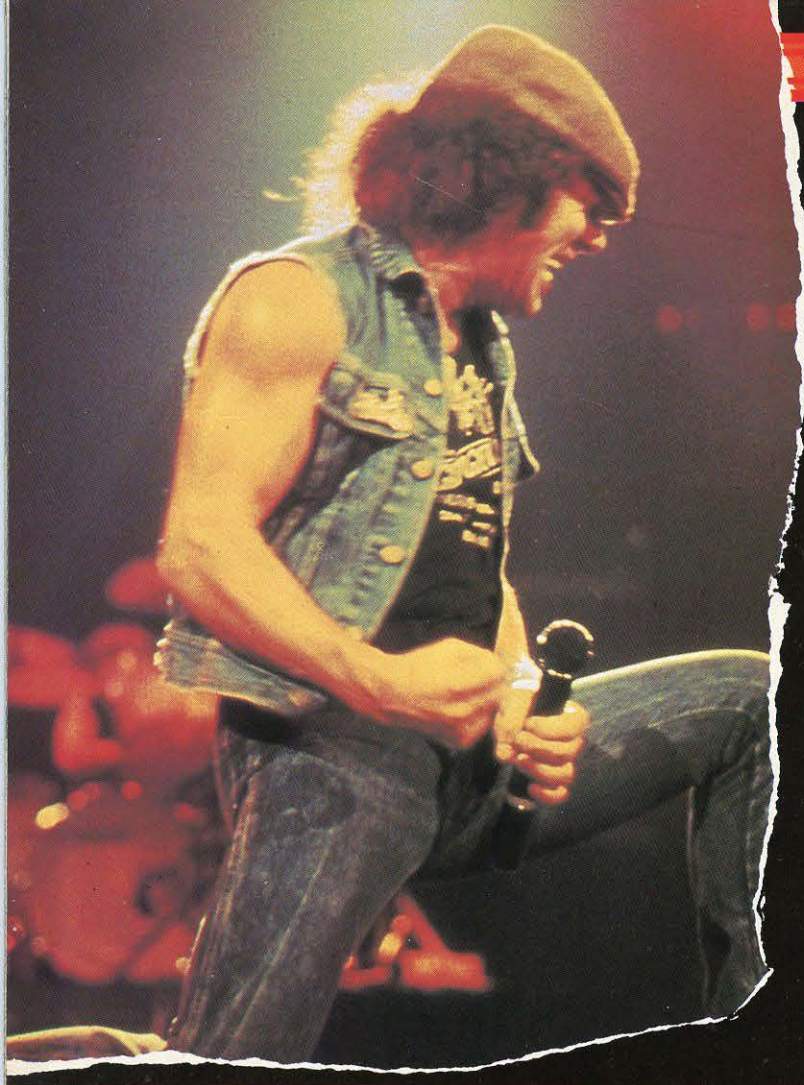

Bon tröttnade på sin fru

tunga är svartbränd av för mycket cigarretter och kaffe. När han talar sker det släpigt och på en märklig dialekt (en blandning av skotska och australiska). Hans slitna jeans, gympaskor och mycket vanliga jacka får honom att verka ännu mindre än han är.

Frågorna haglar över honom, men han tar det lugnt. Han är kall som en filbunke (svensk variant på att vara ”cool”).

Hur länge brukar ni spela?

— Två timmar en dålig dag, en bra . . .

Vad har ni gjort i år?

— Repat in låtar för alla sommarfestivaler.

Var ska ni spela?

— Donington, festivaler i Frankrike, Spanien, Tyskland, Belgien, Frankrike osv.

Passar ni och Van Halen att vara på samma biljett?

— Kunde ju vara värre, eller hur, det kunde ju vara Bruce Springsteen, eller så.

Här glider en av hotell Strands hovmästare fram och serverar Angus en rejält tilltagen smörgås.

— Vad är det här . . . Åh! Dom matar mej, jag är chockad.

Chocken ruinerade tydligen aptiten, för äter smörgåsen gör Angus inte. Däremot sätter han i sej ett paket cigarretter och ett oräkneligt antal koppar kaffe.

Familjen Young kommer ursprungligen från Skottland. Pappa Young fick inget arbete, så han tog hustru, sju söner och sin enda dotter och emigrerade till den gamla brittiska fångkolonin Australien.

Mest framgångsrik i barnaskaran var till en början en av de äldre bröderna, George. Han var också AC/DC:s producent på dom första plattorna. Men han blev inte känd förrän 1979, då som en av dom drivande krafterna i "Flash and the Pan".

— George hade lovat att han skulle hjälpa oss med dom första plattorna. Sedan ansåg han att han hade lärt oss allt han kunde, och vi fick gå vidare på egen hand, fortsätter Angus.

På frågan när han började spela gitarr svarar han:

— Spela gitarr? Det finns dom som säger att jag fortfarande inte börjat. Men OK, jag var 14 år.

Hur hamnade han i bandet?

— Min storebror, Malcolm, tog med mej i bandet när jag var 16, för att hålla mej borta från brott, fängelser och andra ungdomsnöjen.

(Storebror Malcolm säger Angus, men det är långt ifrån säkert att han är familjens lillebror. Det *kan* vara en ren imagegrej. Sin ålder är han nämligen extremt förtegen om.)

Året var 1973 och AC/DC:s officielle grundare heter alltså Malcolm Young, övriga medlemmar var, förutom Angus, stockskötaren Peter Clack, Rob Bailey på bas och ett flertal okända män på sång. Tillslut hittade man sin sångare i alla fall. Det blev bandets chaufför; Bon Scott.

— Bon brukade köra omkring oss i sin bil, och vi tyckte att han sjöng bättre än han körde, så vi sa; "Varför kommer du inte och sjunger med oss?". Han svarade att han gärna ville men att han inte fick för sin fru. Men han prövade ett par gånger i alla fall, och en dag kom han och sa; "Jag gillar er bättre än min fru, så jag kommer med.".

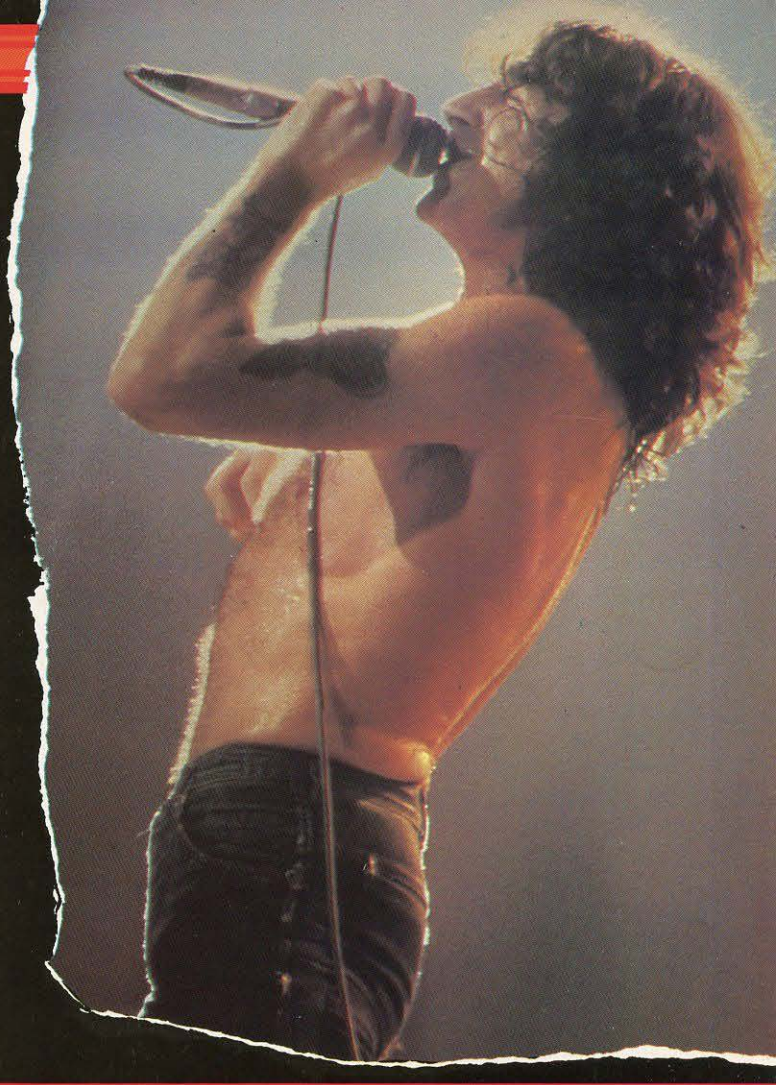

AC/DC

”Ibland fick vi betalt i öl”

AC/DC var redan från början ett ruffigt och brutalt gäng och det ledde till första lineup-ändringen. Men folk har aldrig sparkats ur AC/DC.

— I det här bandet dör vi bara, flinade Angus, då frågan kom på tal. Nej, det var så här att basisten Rob skulle gifta sej och så hade han skaffat jobb på bank. Han skulle bli en snäll pojke och vi ville fortsätta att vara tarvliga, flinet övergår här i ett flatskratt.

Senare enrollerades Mark Evans. (Han stod ut med att vara tarvlig ganska längre, men även han tröttnade.)

Det musikklimat i vilket gruppen släppte loss sin virvelvindsartade boogie-rock var bedrövligt. Det enda som gällde var snöslaskig snällpop. Alla radiostationer spelade den och alla band spelade den.

— Men folk ville höra rock, fastslår Angus med övertygelse.

Och rock fick dom höra. AC/DC tog alla spelningar dom kunde få. Betalningen var naturligtvis urusel, i den mån den existerade alls.

— Ibland fick vi betalt i öl. Ibland, om vi spelade på nån restaurang, så kunde vi få betalt i matkuponger. Det var dom dagar då dagens rätt var så äcklig att dom inte blivit av med smörjan, så då tyckte dom att vi kunde äta det.

Lite längre fram i karriären kunde dom få ett par hundra för varje gig, men det täckte fortfarande knappast utläggen.

— Vi spelade på stripklubbar också, minns Angus och hans ”coola ” ansikte spricker upp i ett leende. Vi spelade, nån strippade och så spelade vi igen. Det var förresten efter ett sånt gig som vi skrev ”the Jack”, som alltså är en sann historia.

Så brett som Angus flinar nu, så kan det inte ha varit han som drabbades av ”the Jack”. Det var förmodligen Bon, eftersom han skrev texten.

Musiken var rå rock-boogie redan från början.

— Vi spelade många gamla rock’n’roll-nummer, Chuck Berry-låtar till exempel och när vi gjorde dom så lät dom så där.

Angus fjantiga skoluniformen, ett minne från barndomsåren i Skottland, var också med från början. Om det är hans riktiga?

— Nej, den brände jag för länge sedan. Idén att ha den var faktiskt min systers. ”Du ser bra ut i den, du kanske blir rik”, sa hon.

Enligt en annan legend, även den ivrigt stödd av vår tvärhandshöge yxhjälte, är den om att bandets namn också är systerns påhitt.

1974 fick gruppen chansen att spela in en LP. Det var storebror George som gav sina yngre anförvanter chansen, han var som sagt i branchen. Och inte nog med att han producerade, han spelade bas på den också, eftersom man inte hade hittat Mark ännu.

LP:n hette naturligtvis ”High Voltage”.

1975 var Peter Clack med om en fasansfull bilolycka. Han överlevde, men lederna i ena benet gick i förtidspension och slutade fungera. Han fick en metallskena inopererad i benet, men han lyckades aldrig lära sig att spela något vidare med den.

Man måste hitta en ersättare och valet föll på taktfaste Phil Rudd.

Med Mark och Phil lades grunden till det som skulle bli AC/DC:s varumärke, en supertajt och mycket straight rytmsektion.

Gruppens musik bygger mycket på det taktfasta stampande kompet, över vilket Angus lägger sina gitarrorgier och valfri sångare lägger sina hesa skrik. Långa flippriga utflykter på

36 000 headbangers på Råsunda.

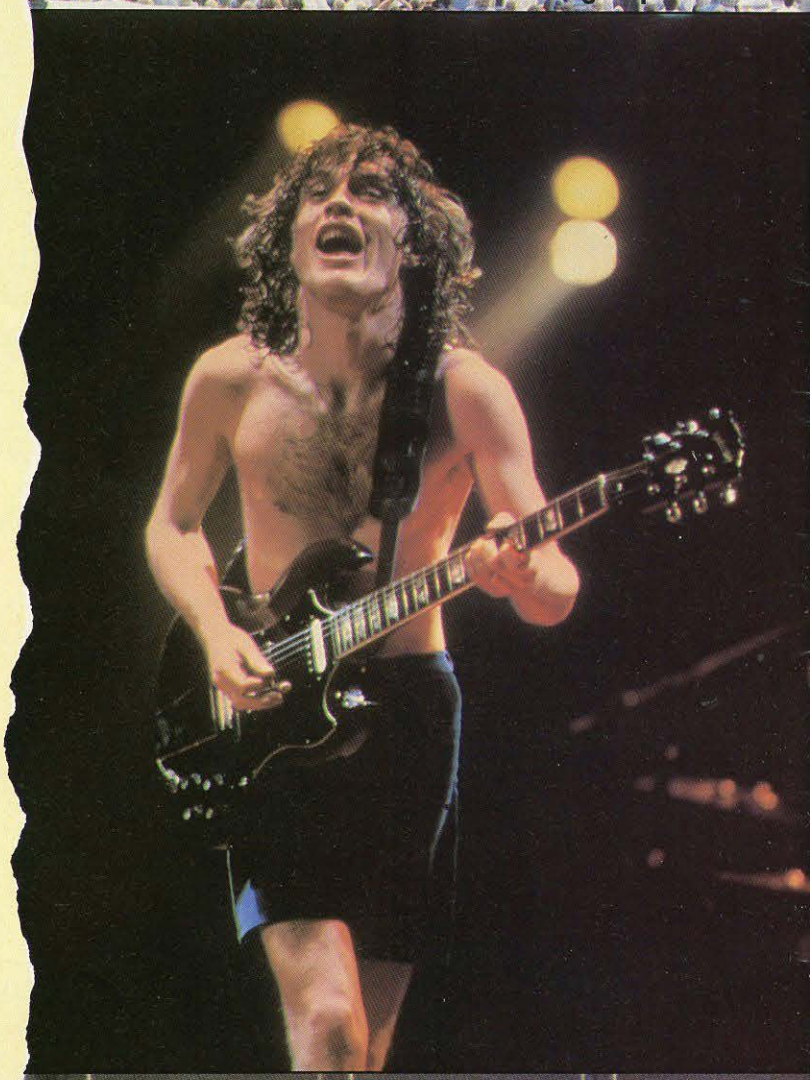

Duell mellan Brian och Angus.

pukor eller bland basens fyra strängar förekom inte då och förekommer inte idag heller, trots att vare sej Phil eller Mark finns kvar. Att ändra kompet vore att skapa en ny grupp och det lär aldrig ske så länge bröderna Young leder bandet.

Näste man att lämna gruppen var Mark. När han gick hade gruppen börjat få internationella framgångar. Men Mark tröttnade och tyckte att han hade fått nog, tog sitt pick och pack och for hem.

Bon inte bara lämnade gruppen, han lämnade in för gott. Han dog som en äkta rockstjärna ska, av för vilt supande, i ett bilbaksäte, en mörk natt.

Sista förändringen var då taktfaste Phil överraskande tröttnade och åkte hem till Melbourne.

förda som säkerhetsnålsmasochister i stubbat grönt hår. (Allt som skulle komma någon vart måste ju vara punk på den tiden.)

AC/DC själva var dock inte märkbart förtjusta i punk, och dom vägrade att befatta sej med säkerhetsnålar och grön hårfärg.

— Dessutom, fortsätter Angus, så fanns det en ung man vid namn Johnny Rotten som brukade gå på alla AC/DC-gig, sen skaffade han sej samma frisyr och samma scenshow som Bon Scott, och detta gjorde att många journalister senare såg en likhet.

Och han har nog rätt. Herr Rottens minspel och uppträdande på scen var verkligen likt Bons.

När så Mark tröttnade ersattes han med Cliff Williams. Och han står än idag

mot oss, det började med att vi var förband åt dom på en Australienturné. Han och Bon hade också mycket kul ihop.

Dom två har också en del gemensamt. Ingen av dom är skolade sångare,och ingen av dom var egentligen någon lysande vokalist, men dom var fantastiska "frontmen", i Ozzys fall gäller att han fortfarande är det.

1978 flyttade gruppen över sina ansträngningar till den enorma amerikanska kontinenten. Och 1979 års LP, Highway to Hell, blev den första framgången i USA.

Med den började pressen försöka att göra ett djävulsdyrkarband av AC/DC. Och det har dom envisats med. Så sent som på den senaste svenska presskonferensen fick Angus frågor om det var

maste omöjligt att ersätta Bon. Han och Angus var utåt dom mest betydelsefulla medlemmarna. Inom gruppen kretsade allt kring trion bröderna Young och Bon Scott.

— Vi tänkte alla att "det var det, det", säger Angus, och nu ler han inte längre.

Gruppen upplöstes och alla for hem till sitt. Angus tycks ha ägnat mesta tiden åt att deppa och göra ingenting. Efter tre veckor ringde bror Malcolm upp och frågade om dom inte skulle spela in det material dom hade jobbat med. Det hade ju varit dags för sångpålägget när Bon dog.

Angus tyckte det var lika bra, så att dom fick nåt att göra. Faktum var att Bon hade varit nere och spelat lite trummor till låtarna, (jodå,

Efter High Voltage fick gruppen göra ett framträdande i australisk TV.

— Dom ville ha allt så larvigt som möjligt, så jag klädde ut mej i en gorillakostym och Bon klädde ut sej till Tarzan.

1976 kände sig AC/DC tillräckligt starka att ge sej ut och försöka erövra Europa.

— Så fort vi lyckats bli stora på ett ställe, har vi alltid fortsatt till nästa, där vi börjat om med pub-gig igen, förklarar Angus.

Säkert en effektiv metod att erövra världen med, men inte speciellt rolig.

Det var under punkens stora år som AC/DC gav sej på Europa, och då först England. Tack vare det så blev dom ofta förväxlade med punkband, eller marknadspålitligt placerad till höger om trumpodiet, med ryggen tätt intill backlinen.

Gruppen rönte stora framgångar i Europa med plattorna "Let there be Rock", 1977 och "Powerage", 1978. Som kronan på verket släpptes live-LP:n "If you want Blood you've got it", också den 1978.

I Sverige fick vi nöjet att se dom som förband till Black Sabbath 1977. Nåja, dom som var i Lund och Göteborg i alla fall. Stockholmskonserten inställdes, eller rättare sagt, förbjöds. Konserthuset vågade inte släppa in AC/DC, eller var det fansen dom inte vågade släppa in . . .?

Angus minns Ozzy med tacksamhet.

— Han var alltid hygglig

lämpligt att hålla på med svartkonstimagen.

— Jag kan inte bestämma vad folk ska göra, svarade Angus, om jag sa åt dej; Ta av dej alla dina kläder!, skulle du göra det då?

Journalisten: Nej . . .

— Där ser du. Bara för att vi sjunger "Hells bells . . .", så blir inte alla våra fans Djävulsdyrkare.

Om man dessutom bekvämar sej till att verkligen lyssna på texterna finner man att AC/DC inte åkallar några av underjordens potentater, mer än den kraftige snickare gör, som slår sig på tummen med hammaren och utropar "SATAN OCKSÅ!".

På toppen av framgång och lycka dog plötsligt Bon Scott, och även om det varit en lätt match att ersätta Mark Evans, var det i det närhan var en hyfsad trummis också).

Till slut satt man där med en ny LP, men utan sångare. Mark och Malcolm hade visserligen sjungit på ett gig i början av bandets karriär, då Bon varit spårlöst försvunnen. Men publiken hade lidit svåra kval, och gruppen beslutade sej för att inte utsätta skivköparna för samma prövning.

Det fanns faktiskt en sångare som Bon hade haft en hel del gott att säga om, sångaren i brittiska Geordie; Brian Johnson.

Så dom prövade honom och fann att han passade utmärkt. Så utmärkt att man lät gruppen återuppstå.

Den nya vinylen fick en kolsvart framsida och det dystra namnet "Back in Black"., Plattan var en hyllning till Bon. En ganska ma-

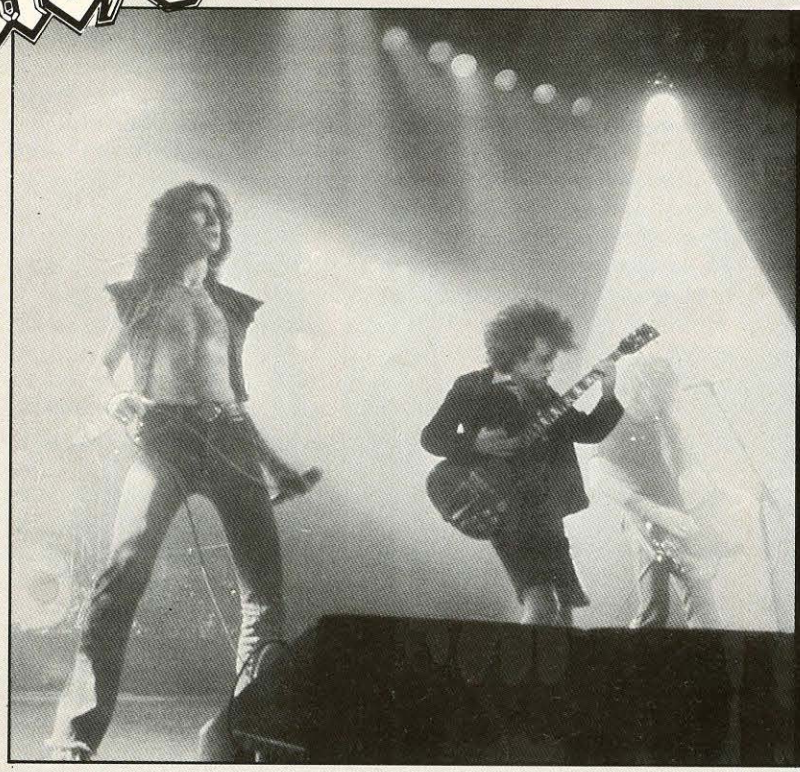

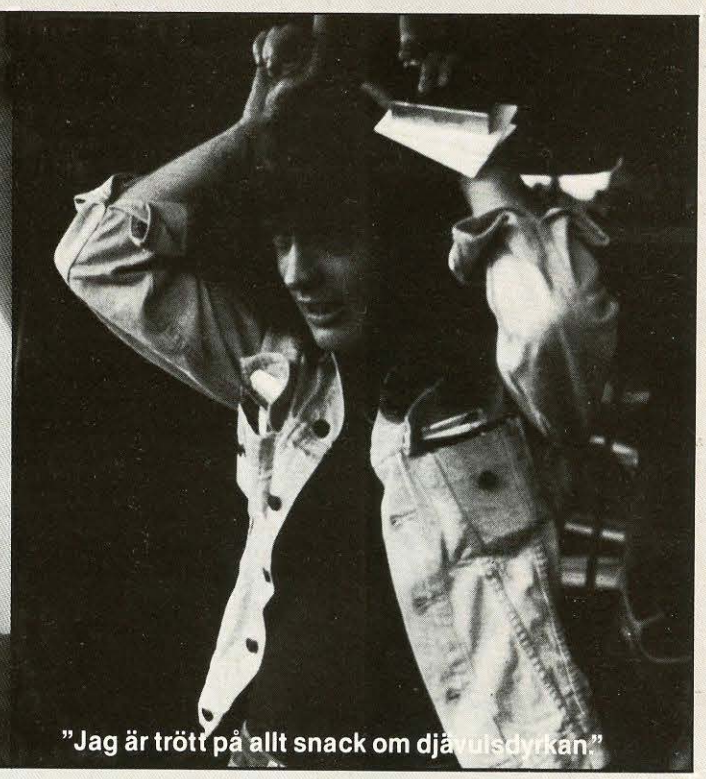

"Jag är trött på allt snack om djävulsdyrkan."

Angus visade i vanlig ordning stjärten

kaber sådan tyckte många musikskribenter.

"Back in Black" blev en enorm framgång, inte mindre än tolv miljoner skivor såldes världen över, och AC/DC kunde från och med 1980 räkna sej till grupperna i den absoluta megaklassen.

Så 1983 blev det Phils tur att lägga av. Bandet annonserade, utan att berätta att dom var AC/DC, och fick många kandidater. Den tajtaste och lämpligaste var en 21-åring; Simon Wright.

Han hade ett förflutet i A II Z och Tytan, Angelwitch-basisten Kevin Riddles band. Simon fattade inte vilka killarna var förrän han stod nere i en studio med dom.

Då greps han av en rejäl nervositet, som lade sej då han insåg att dom förmodligen inte skulle välja en 21-årig engelsman, utan fler meriter. Men bröderna Young brydde sej inte om meriter. Simon passade, så han fick jobbet som Phil Rudds efterträdare.

Efter 14 dagars hårt repande blev det premiär i Vancouver, vilket inte precis är någon liten bondhåla. Men Simon höll ordning på nerverna och vid det här laget har han rotat sej ordentligt på AC/DC:s trumstol.

1977 var dom alltså här och återkom sen ofta. Fram till 1981. Då for dom över Atlanten och försvann spårlöst i USA.

Varför har ni inte kommit hit oftare under senare år?

— Vi tyckte inte vi hade något nytt att komma med, därför passar den här festivalen med Van Halen och Mötley Crüe bra, förklarar Angus.

Vi tycker att de är en av de sämsta undanflykter vi hittills hört. Det är uppenbart att bandet prioriterat USA, och inte tyckt att Skandinavien varit tillräckligt viktigt. Bara för att dom gjort ett par vanliga konserter här för tre år sen, innebär väl inte det att publiken här inte vill se dom igen?!

Spelat med Van Halen har dom gjort tidigare, nämligen 1978. Det var också vid en festival, men både AC/DC och Van Halen var småband då och fanns långt ner på spellistan.

Låtvalet varierar lite från gång till gång. Stockholmspubliken och Doningtonpubliken fick höra helt olika nummer. På Råsunda inledde "Hells Bells" tätt följd av "Sin City". Ljudet var förkrossande högt och brötigt, men för alla headbangers är ett AC/DC-gig rena julafton. Få band producerar en så headbanging-vänlig musik. Och den stämning de stampar fram under låtarna är som sagt, makalös.

Hjälten hette naturligtvis Angus. Det var hans namn som talkörerna taktfast ropade. Men det är trots det förvånande att dom övriga medlemmarna är så fullständigt utplånade på scenen. Dom rör sej bara då dom måste gå fram och sjunga kör och då ytterst motvilligt och utan att ta fler steg än absolut nödvändigt. Undantaget är Brian som faktiskt rör på sig när han sjunger.

Två obligatoriska Angusnummer levererades också med en mästares humor.

Gitarrleken, där han talar till publiken endast med gester och kraschande ackord, och publiken svarar med rop och skrik. Samt det lätt obscena stripnumret, där Angus tar av sej allt utom byxorna, och sedan vänder sej om och visar sin bara häck för vrålande åskådare.

Kanske blev han inspirerad till det här under gruppens många spelningar på porrklubbar i tidiga dagar. Det är i alla fall något som Angus gjort så länge någon kan minnas. Att det var kallt och rått i skuggan då solen nästan hunnit ner avskräckte honom inte.

Hans scenshow inkluderar också en mycket bisarr variant av Chuck Berrys berömda "duckwalk". Angus har förfinat den och numera får vi kalla hans märkliga sätt att strutta omkring på för "Anguswalk".

När han tröttnar på att hoppa omkring och står inför ett solo grips han av ett svårartat epileptiskt anfall. Kastar sej till marken och snurrar runt, vridande sej i spasmer.

Det är också här han visar sin klass som musiker. Han har total kontroll över sitt instrument, vad han än gör.

Den sista obligatoriska AC/DC-gimmick vi fick se är då en rodde bär Angus runt publiken på sina axlar. Det var ganska modigt att försöka det på Råsunda. Så kom dom inte hela vägen runt heller. Inför publikens anstormningar vände dom tillbaka efter ett tredjedels varv.

För bandets del återstår nu flera festivaler och efter det blir det höst och dags att tänka på ett nytt vax. För oss återstår bara att hoppas att den här festivalen inte var en engångsföreteelse.

INTE FÖR DOM RIKA.
MEN FÖR DOM SNYGGA.

Super 555
Färg sv. läd
vit läd
grå läd
sv. moc.
38-46
398:-

Äkta Dr. Martens med stålhätta
Färg sv.
oxblod
38-46
398:-

Uno Mygg 444
Färg vit läd
sv. läd
grå läd
38-46 298:-

Bikers
Färg sv. läd
sv. moc.
39-46
398:-

SKO UNO

POSTORDER
TEL. 08-20 64 58
Gamla Brogatan 36,
111 20 Stockholm
Ring när du vill. Vår telefonsvarare är alltid hemma.
Beställ stora färgkatalogen.
Frakt och postförskottskostnader tillkommer.

Jag beställer:

Modell:_____

Storlek:_____

Namn:_____

Adress:_____

Postadress:_____

Telefon:_____

THE POWER OF BAAL

En natt som, Gud hade gjort klokast i att hoppa över, steg de tre upp från Riket Bortom Livet. Den natten skälvde världen och blommorna vissnade för alltid.

De slog sig ner i de västra karga ödemarkerna utmed kusten. Intet normalt liv andas nu där, dödens tystnad härska och Hades fauna och murkna flora breda ut sig över den döda jorden.

Deras mässor har ingen skådat och överlevt. På håll eka deras Domedagsrock ut över nejden, och tränga in det skräckslagna Västfolkets boningar, långt, långt bort.

Hur det skall gå om de ge sig ut på turné vet ingen, men alla frukta det.

Mest fasansfull av dem är Baal.

Hemsk är han att skåda i hela sin längd (1.96). På hans armar hänger knotiga muskler likt vindruvsklasar. Han låter sin Mustasch växa, men skägget skrapar han av varje morgon med en slö skridsko.

Det berättas att Baal en gång färdades över det Stora Havet till Västerlandet där han härjade ett tag.

Som uppmjukning började han där varje morgon med att riva sönder Grizzlybjörn med sina bara händer. När björnarna var slut for han hem.

På starka drycker är han svår, allas vår Baal. Han kan svinga fler bägare än någon dödlig men de bekommer honom näppeligen.

Basen är hans vapen, och han hanterar den lika säkert som Tor sin hammare, då han låter underjordens ondska strömma från den, genom Marshallstaplarna och ut över den hukande världen.

Belial är hjärnan och den belästa, alla världslitteraturens ondska och gamla formler finns samlade i hans kunnande.

Rödhårig, med renskrapat ansikte, mäter även han 1. 96. Men han är inte lika begiven på meningslöst och ohämmat våld, som Bal.

Han är inte heller lika svag för starkvaror som sin kompanjon och vapendragare. Men spottar i glaset gör han ingalunda. Guran är hans enda kärlek, förutom den till döden. Hans kunnskaper om de sex strängarnas hemligheterna är gränslösa. Likt blixtar skär hans bländande solon genom både underjorden och landet där ovan.

Tredje man i "dödens trio" är Zombien Bob.

Med tom stirrande blick plågar han skinnen, ett restlager från Belsen, med tunga stockar. Hans är också rösten som framsjunger besvärjelserna och hyllningarna till Underjordens härskare.

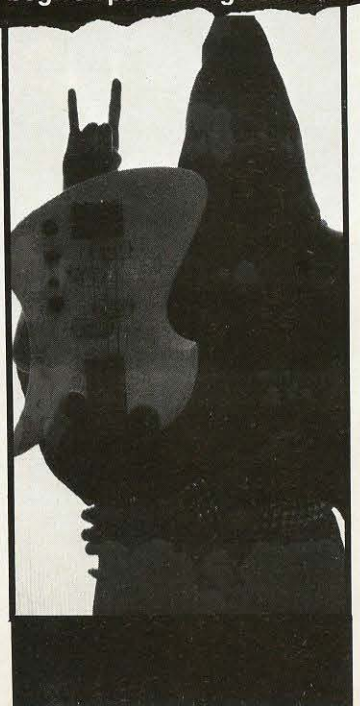

Hans vilja styrs helt av ondskans samlade krafter och det var årtusenden sedan hans bröst fylldes av glädje eller kärlek.

Än har inga av deras verk hamnat på tape eller vinyl, men vi håller öronen öppna.

Problemet är att den levande döda Bob sakta håller på at ruttna. Baal och Belial har honom inlåst i frysbox, då de inte ska ut och våldta, mörda, eller hålla mässor för underjordens härskare.

Men ska de hinna ut och gigga får de nog sno sig. Inte ens i kylskåp kommer han att hålla i evigt.

Dan Hylander

Dan Hylander är skånepågen som blivit en institution inom svensk proggrock. Med Py Bäckman och bandet Raj Montana har han skrivit in sig i modern svensk musikhistoria.

Sagan om Dan

Det var en gång en liten pojke från Malmö som hette Dan Hylander. När han fyllde sex år fick han en gitarr i födelsedagspresent, året var 1960. Tio år senare bildade den lille skånepågen sitt första band, "White".

De spelade en blandning av hårdrock och symfonirock, och det dröjde bara ett år innan de uppträdde som huvudattraktion på en Köpenhamnsklubb. Förband var "Gasoline".

1973 hade Dan blivit stor pojke och det var dags för utbildning inom det Svenska försvaret. Det tyckte nu inte Dan var någon strålande idé. Han lyckades också med konststycket att få frisedel.

När han slapp ifrån lumpen lämnade han "White", och for till Indien. Hemkommen därifrån, 1974, bildade han sitt första "Raj Montana band", samtidigt som han studerade på universitetet.

För Raj Montana Band uteblev framgångarna. Någon spelning då och då, men inte alls tillräckligt, och inget skivbolag ville satsa på skivinspelning med det okända skånebandet.

Då tog Dan saken i egna händer, och bildade eget skivbolag tillsammans med några andra musiker: "Amalthea".

1978 fick han så äntligen sitt låtmaterial präntat på vinyl. Första plattan gick under namnet Raj Montana Band.

Vi har kommit fram till 1979, året då Dan Hylander träffade Py Bäckman och ljuva kärleksklockor började ringa . . .

Sagan om Py

Det var en gång en liten flicka som föddes 1948 och döptes till Py Bäckman.

Under sina första år bodde hon på Karlbergs slott, det gjorde hon för att pappa var militär.

Efter några år fick Py flytta upp till Hälsingland, där hon blev kvar tills skolan var slut. Då flyttade hon tillbaka till Stockholm och drömde om att bli skådespelerska. Det blev hon nu inte, däremot blev hon sångerska.

Första bandet för hennes del hette Vat-66. Innan hon blev medlem hade gruppen en låt med på Tio i topp, "Birds in the sky". Kanhända trodde Py att med den låten skulle Vat-66 snart bli mycket berömda.

Det blev de aldrig.

1974 fick dock Py chansen att visa sina färdigheter i det redan etablerade bandet NQB. Bandet var snudd på först i Sverige med att vara ett renodlat tjejrockband.

Py skrev i NQB sina första låtar för albumet "Long, Long Weekend". Efter ett år och en Europaturné upplöstes NQB.

Då bildade Py sitt allra första "Py Gang". Från början hette bandet "Wedge" och var svensk/amerikanskt, men när ledargestalten Linus förpassades till fängelse (utan att passera gå), övertog Py ruljangsen och så gick det som det gick.

"Py Gang" splittrades och hon gick istället med i "Songs", där den numera högt respekterade Basse Wickman var medlem, liksom Wiveca Säwen från NQB.

Sen blev det "Py Gang" igen. Den här gången blev det i alla fall en singel: "Var det här bara början", som också av misstag blev ett av bidragen i den svenska varianten av schlagerfestivalen.

Året var 1979. Samma år gjorde Py sin första LP, och det blev en soloplatta under namnet "Let it ride". Fortfarande var det countryrock hon sjöng. Men som vi redan vet hade 1979 också en annan betydelse för lilla Py. Det var det år hon blev kär i Dan.

Sagan om hur det började gå bra för Raj Montana

Strax innan Dan träffade Py hade Raj Montana gjort platta nummer två: "Döende oskuld".

— Namnet Raj Montana behöll vi eftersom jag inte gjort någonting under eget namn. Vi lade bara till Dan Hylander.

Är inte proggrocken helt ute idag?

— Nej, den har aldrig varit ute, den finns i olika former hela tiden. Men jag spelar inte progressiv musik, jag har aldrig haft några svenska förebilder, bara amerikanska. Men i mitten av 70-talet var det ju så att svensk musik varit oerhört ute under en lång tid, det fanns knappt några svenska band. 60-talsbanden hade börjat göra svensktopp, det var vidrigt. Där kom musikrörelsen in och gjorde väldigt mycket, och den anknöt andra rötter än den rena schlagerpopen . . .

1980 började Py och Dan turnera tillsammans med det "nya" Raj Montana. 1981 kom så genombrottsplattan "September".

Publiken upptäckte Raj Montana. Det blev fler spelningar, bättre betalt, och bandet slapp kånka omkring på sina prylar själva; "roddare" ingick numera i staben. Py hade dessförinnan gjort ytterligare en platta under eget namn, "Hard wind blows".

Nu gjorde Dan och Py varsin "liveplatta" vars olika omslag tillsammans bildade en helhetsbild på dem båda tillsammans: "Bella Notte" och "Belle de Jour".

Plötsligt var Dan och Py de verkliga innemänniskorna i svenska musikliv. Alla visste vilka de var, och Dan Hylander blev tillsammans med Björn Afzelius och Michael Wiehe utnämnd till en av de största rockpoeterna i landet.

Gör ni politisk musik?

Av Annika Sundbaum-Melin

— progressiv pappa

— (Dan) Politisk anarkist har jag alltid varit. Däremot tycker jag att politiska slagord hör hemma på flygblad. Sångtexter ger helt andra möjligheter som man ska utnyttja. Det gäller att ta vara på styrkan i att kunna jobba med ett media med en slags halvpoetisk form.

— (Py) När jag var yngre var jag ganska borta när det gällde proggrock. Jag trodde att proggrockarna var de där som sjöng falskt i radion till skräniga gitarrer. Den inställningen hade jag ända tills jag hörde Hoola Bandoola Band. Då förstod man äntligen att proggrock kunde vara bra.

1983 kom Pys "Sista föreställningen". En platta som hon gjorde tillsammans med Raj Montana, men där Dan förpassats mer eller mindre ur bilden.

1983 kom också "Calypso". Där lovordade kritikerna för första gången inte bara Dans insatster, utan även bandets.

I dagarna kommer ännu en platta "Änglar och sjakaler" med Dan, samt ytterligare en soloplatta med Py. Sen blir det sabbatsår för Raj Montana och gänget.

— Vi har turnerat i snart fem år tillsammans, säger David Carlsson, någon gång är det dags att pröva nya vägar. Jag personligen kommer att göra en soloplatta. Har man varit "kompmusiker" så länge har man ett starkt behov av att framföra sitt eget material också.

När de sitter framför mig på Mjölby Stadshotell med hårband färgglada kläder osv, får de den 15-åriga dottern att närmast likna ett änglabarn. Jag kan inte låta bli att fråga om de är rebeller också.

— Nja, det beror ju på vad man menar med rebell. Politiska anarkister är vi ju, men vi ligger inte ute bland kullarna och skjuter på polisbilar . . .

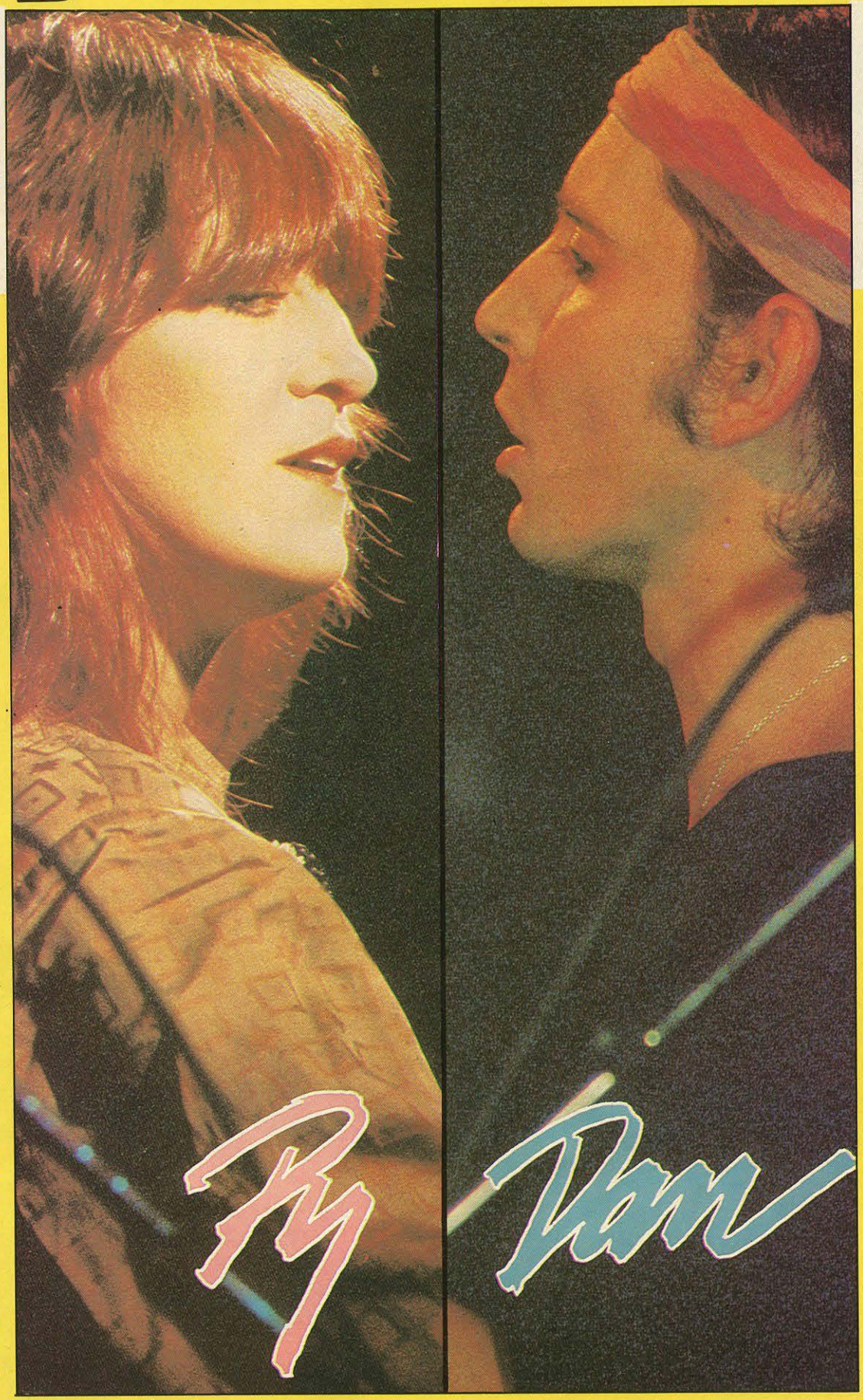

ETTETTÅTTA

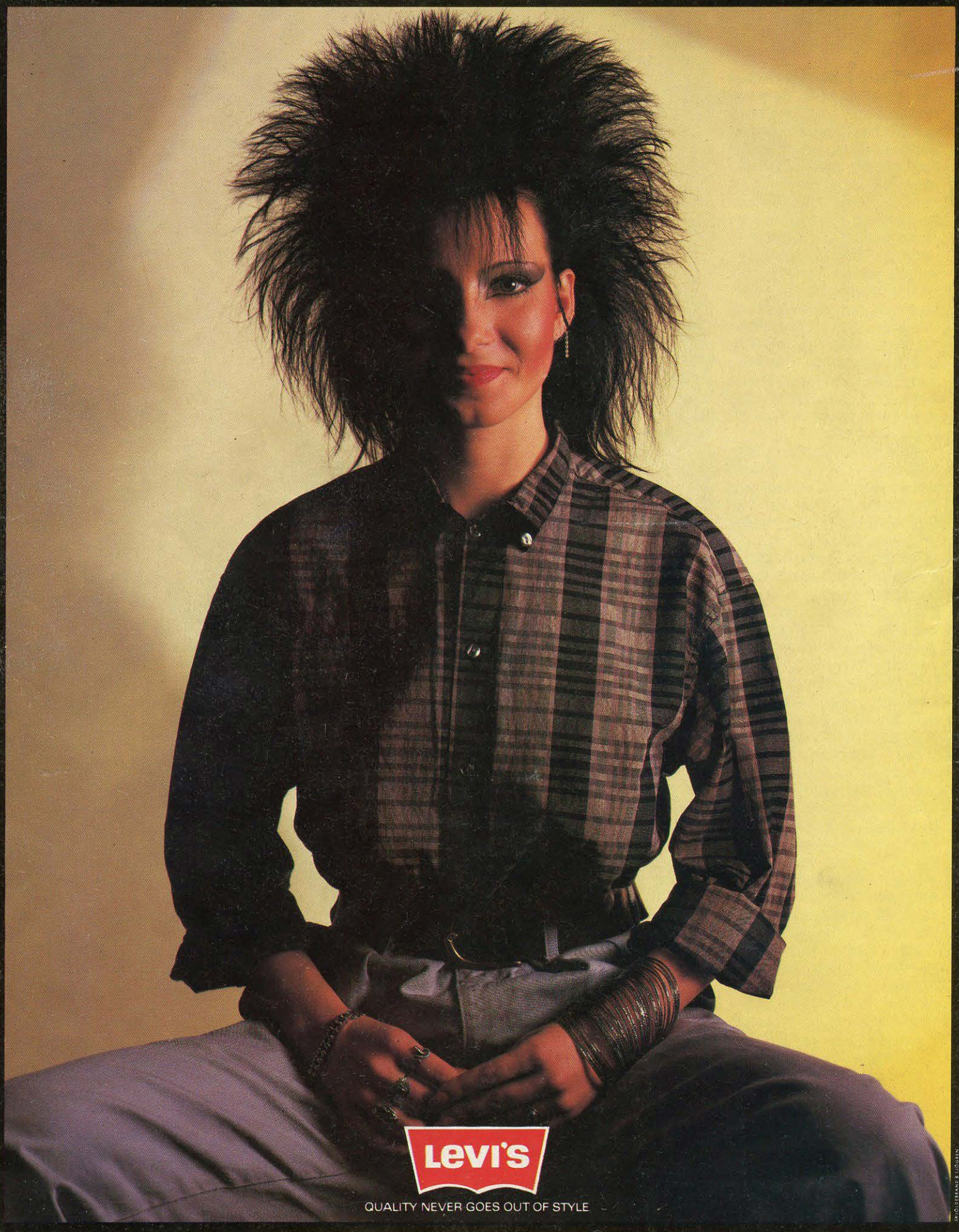

Naper. Kragerø